

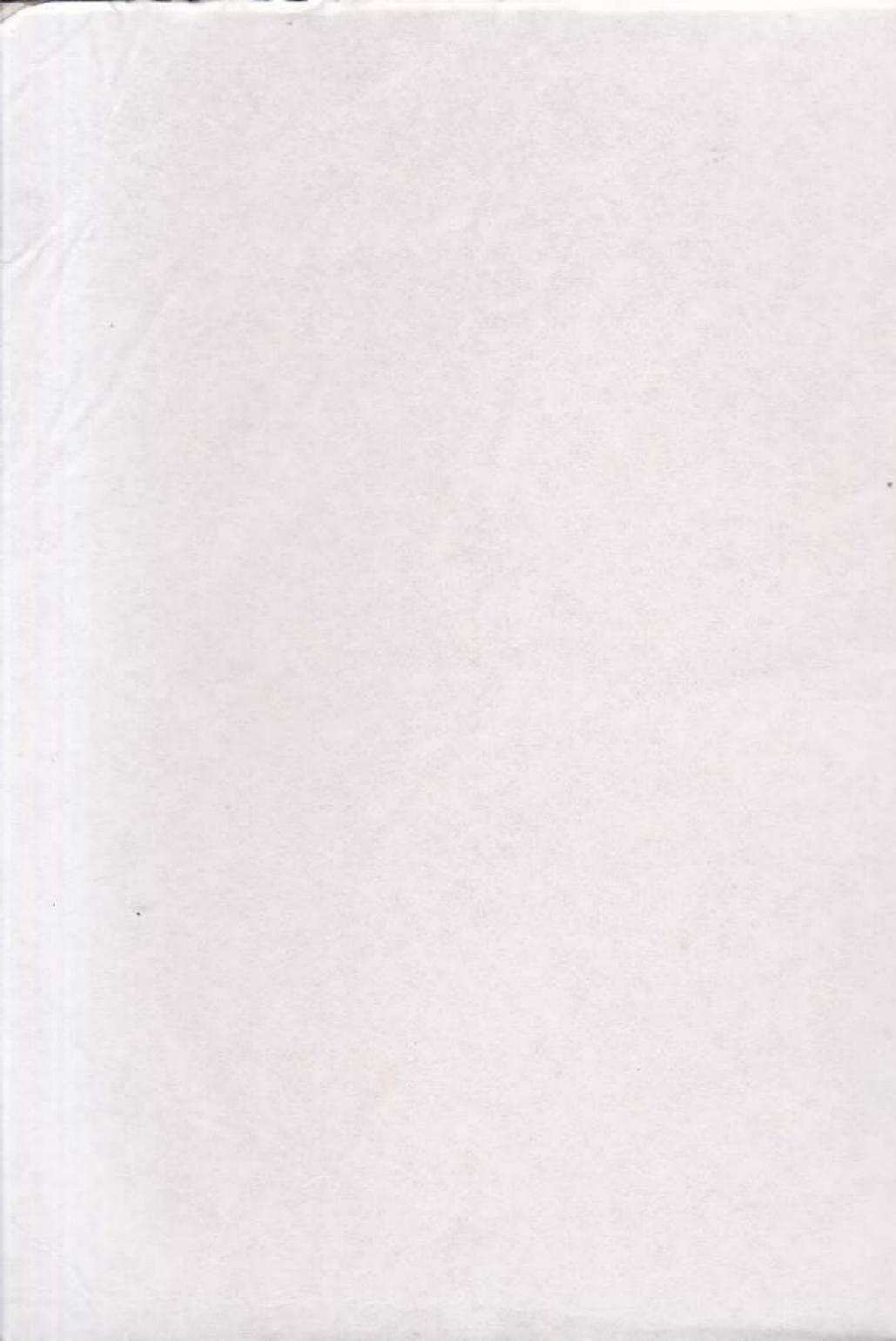
சிரிப்போம் சிந்திப்போம்

மணிமேகலை பிரசுரம்

பொ. சண்முகநாதன்

சிறப்புப் பண்கள் சிறப்புச் சிறப்புகள்

சிறப்புச் சிறப்புகள்

மலர்ச்சி/பெருக்கல்/பிரச்சாரம்

தமிழ் மலர்ச்சி கழகம், 14,
100 மீட்டர், தஞ்சை நகரம், தஞ்சை.
தொலைபேசி : 0436-22-505-00.
தொலைநகல் : 0436-22-505-00.
தொலைபேசி : 0436-22-505-00.
மின்னஞ்சல் : tamilmala@tamilmala.com
Website : www.tamilmala.com

கிளிப்பேரல் கித்திப்பேரல்

பொ. சண்முகநாதன்

மணிமேகலைப் பிரசுரம்

தபால் பெட்டி எண் : 1447

7 (ப.எ.4), தணிகாசலம் சாலை,

தியாகராய நகர், சென்னை - 600 017.

தொலைபேசி : 24342926

தொலைநகல் : 0091-44-24346082

மின் அஞ்சல் : manimekalai1@dataone.in

Website : www.tamilvanan.com

நூல் விவரம்

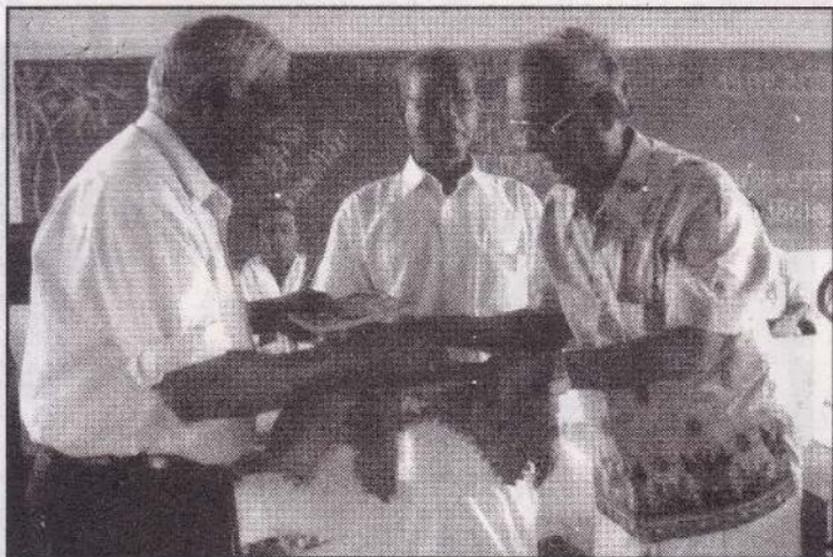
நூல் தலைப்பு	✽ சிரிப்போம் சிந்திப்போம்
தொகுப்பாசிரியர்	✽ பொ. சண்முகநாதன்
மொழி	✽ தமிழ்
பதிப்பு ஆண்டு	✽ 2006
பதிப்பு விவரம்	✽ முதல் பதிப்பு
உரிமை	✽ ஆசிரியருக்கு
தாளின் தன்மை	✽ மேப்லித்தோ
நூலின் அளவு	✽ கிரௌன் சைஸ் (12½ x 18½ செ.மீ.)
அச்ச எழுத்து அளவு	✽ 11 புள்ளி
மொத்த பக்கங்கள்	✽ xviii + 214 = 232
அட்டைப்பட ஓவியம்	✽ ஜமால்
லேசர் வடிவமைப்பு	✽ கிறிஸ்ட் கம்ப்யூட்டர்ஸ் சென்னை - 26. ☎ 23725639
அச்சிட்டோர்	✽ ஸ்கிரிப்ட் ஆஃப்ஸெட் சென்னை - 94.
நூல் கட்டுமானம்	✽ தையல்
வெளியிட்டோர்	✽ மணிமேகலைப் பிரசுரம், சென்னை - 17.

இந்திய விலை : **ரூ. 65.00**

நுகர்வன நுகைவுகள்

மணிமேகலைப் பிரசுரத்தின் ஏற்பாட்டில் கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்க மண்டபத்திலே 18.12.2005 அன்று நடைபெற்ற நூல் வெளியீட்டு விழாவிலே நகைச்சுவை எழுத்தாளர் பொ. சண்முகநாதன் எழுதிய 'நினைக்க... சிரிக்க... சிந்திக்க...' நூலின் முதற் பிரதியை இலங்கை கப்பல் கூட்டுத்தாபனப் பணிப்பாளர் புரவலர் காசிம் உமரிடமிருந்து 'கிறீன்லண்ட் ஹோட்டல்' அதிபர் சி. அருளானந்தம் பெற்றுக் கொள்கிறார். ஏற்பாட்டாளர் ரவி தமிழ்வாணன், நூலாசிரியர் பொ. சண்முகநாதன் ஆகியோர் நடுவில் காணப்படுகின்றனர்.

அந்த நூலின் அறிமுகவிழா சுன்னாகம் கந்தரோடை ஸ்கந்தவரோதயாக் கல்லூரி மண்டபத்திலே 19.02.2006 அன்று 'சிற்பி' சி. சிவசரவணபவன் தலைமையில் நடைபெற்றபோது நூலாசிரியர் பொ. சண்முகநாதன் முன்னிலையில் யாழ் பல்கலைக் கழகத் தமிழ்த் துறைத் தலைவர் பேராசிரியர் கலாநிதி சி. சிவலிங்கராசாவிடமிருந்து நூலின் முதற் பிரதியை மானிப்பாய் 'சுந்தர்ஸன்' நிறுவன உரிமையாளர் சு. சிவகுமார் பெற்றுக் கொள்கிறார்.

என்னுரை

நகைச்சுவை என்பது மனித குலத்துக்கு அடிப்படையாகவும் அவசியமாகவும் தேவையாகவுள்ளது. 'ஒரு நாளைக்கு ஒரு சிரிப்பானது வைத்தியரைத் தூர வைத்திருக்க உதவும்' (A laugh a day keeps the doctor away) என்பது ஆங்கிலப் பழமொழி. 'நகைச்சுவை உணர்வு அற்றவனாக இருந்திருந்தால் நான் எப்போதோ தற்கொலை புரிந்து கொண்டிருப்பேன்' என்பது காந்தியடிகளின் கருத்து. 'என் மீது இரவு பகலாக இவ்வளவு சுமைகள் ஏற்றப்பட்டிருக்கும்போது நான் சிரிக்காவிட்டால் சாகத்தான் வேண்டும்' என்பது ஆப்ரகாம் லிங்கனின் வாக்கு.

இப்படியாக உடலியல் - உளவியல் அடிப்படையில் இத்தனை முக்கியத்துவம் வாய்ந்த நகைச்சுவை இலக்கியத்தை வெறுமனே 'பொழுது போக்கு' வகையில் சேர்த்துக்கொள்ள முடியாது. அதுவே சிரிக்க மட்டுமன்றி சிந்திக்கவும் வைப்பதாக இருந்தால், அதனால் இரட்டிப்பு நன்மையும் பயனும் உண்டு. அதனால் நாமும் "சிரிப்போடே சிந்திப்போம்."

‘உதயன்’ இதழில் ‘சண் அங்கிள்’ என்ற பெயரிலே யான் வாரம் தோறும் எழுதிவந்த பத்தி எழுத்துக்களின் முதலாவது தொகுதி சென்ற ஆண்டு ‘நினைக்க... சிரிக்க...’ நூலாக வெளிவந்தது. ஏனைய எழுத்துக்களின் தொகுதியாக இந்த நூல் - அதுவும் மணிமேகலைப் பிரசுரமாகவே வெளிவருகிறது.

2004ஆம் ஆண்டுக்கான சிறந்த தமிழ்ப் பத்தி எழுத்தாளருக்கான விருது எனக்குக் கிடைத்தது என்றால் ‘அவை’ செய்திப் பத்திரிகையில் வெளிவந்ததும் பத்தி எழுத்தாக (Column Writings) அமைந்ததும் தான் காரணம் எனலாம்.

முத்த எழுத்தாளர் அளவையூர் செ. நடராசா இப்படிச் சொல்லுகிறார் -

“நூல் பத்தி எழுத்தாகவும் இருக்கிறது. நகைச்சுவைக் கட்டுரையாகவும் இருக்கிறது. ஒன்று புதியது; மற்றது பழையது. எதுவாக இருந்தால் என்ன? சுவையாக இருக்கிறதே, அதுபோதும்.”

- எனக்கும்தான்..!

‘கலைச்செல்வி’ சிற்பி சி. சிவசரவணபவன் அவர்கள் இந்நூலிலுள்ள அனைத்துக் கட்டுரைகளையும் ‘எழுத்தெண்ணி’ப் படித்தவுடன் நூலின் நுழைவாயிலில் மிகப் பொருத்தமானதொரு அணிந்துரையினையும் வழங்கியுள்ளார்.

இந்நூலிலுள்ள எல்லாக் கட்டுரைகளுமே 'உதயன்' இதழில் வெளிவந்தவைதாம். அதனால் முந்திய நூலுக்கு மட்டுமல்ல, இந்நூலுக்கும் அவர்களின் 'வாழ்த்துரை' கிடைத்தது என்றால் நான் 'கொடுத்து வைத்தவன்தான்.'

எனது நண்பன் இலண்டன் E.K. ராஜகோபால் அவர்கள் தமது 'புதினம்' இதழில் இந்த வகைக் கட்டுரைகளை மறுபிரசுரம் செய்து புலம்பெயர்வாழ் எம் மக்களுக்கும் என்னை அறிமுகம் செய்து வருகிறார் -

இலண்டனில் வாழும் எனது மைத்துனர் கலாநிதி சி. பூநீகரன் அவர்களும் எனது கட்டுரைகள் சிலவற்றை ஆங்கிலத்தில் மொழியாக்கம் செய்தும் எனது இலக்கியப் பணிகளுக்கு பல்வேறு வகைகளிலும் ஊக்கமளித்தும் வருபவர்.

- இவர்களுக்கும், இந்த நூலையும் மணிமேகலைப் பிரசுரமாக வெளிக்கொணரும் மதிப்புக்குரிய நண்பர் ரவி தமிழ்வாணனுக்கும் எனது நெஞ்சம் நிறைந்த நன்றிகள்.

- பொ. சண்முகநாதன்

15.08.2006

டாக்டர் சுப்பிரமணியம் வீதி,

கந்தரோடை,

சுன்னாகம்,

இலங்கை.

அணிந்துரை

சிந்திக்கும் வேளையிலே...

நவீன நாகரிகத்திற்கு அடிமையாகித் தமிழ்ப் பண்பாட்டைக் கைவிட்ட 'கொழும்புப் பெண்'ணைப் பல ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் வாசகர்களுக்குக் காட்டி, 'வெள்ளரி வண்டி'லில் வாசகர்களைப் பல்வேறு இடங்களுக்கும் அழைத்துச் சென்று, பலதரப்பட்ட மனிதர்களுடன் பழக வைத்து, அவர்களின் ஆசாபாசங்களுடன் கலந்து கொள்ளச் செய்து, 'பெண்ணே! நீ பெரியவள்தான்' என்பதையும் ஒப்புக்கொண்டு, 'இதோ! ஒரு நாடக'த்தைக் கண்டுகளிக்கச் செய்து வாசகர்களின் உள்ளங்களிலே நிரந்தரமான ஓரிடத்தைப் பிடித்துக்கொண்டு நண்பர் பொ. சண்முகநாதன், காலமாற்றத்திற்கேற்ப 'சண் அங்கிள்' ஆகி வாசகர்களை 'நினைக்க... சிரிக்க... சிந்திக்க...' வைத்த திருப்தியில், 'சிரிப்போம்... சிந்திப்போம்...' எனச் சொல்லிக் கொண்டு மீண்டும் எம்முன் கலகலப்புடன் காட்சியளிக்கின்றார்!

1958-1966 காலப்பகுதியில், மாணவர்கள், இளைஞர்களின் எழுத்தாற்றலை இனங்கண்டு, தரமான எழுத்தாளர்களாகப் பரிணமிப்பதற்கு அவர்களுக்கு உணக்கமும் உற்சாகமும் வாய்ப்பும் வசதியுமளித்த 'கலைச்செல்வி' சஞ்சிகையின் கண்டுபிடிப்புகளில் ஒருவர் பொ. சண்முகநாதன்;

‘கலைச்செல்வி’ப் பண்ணையில் வளர்ந்தவன் நான்’ என்பதைச் சொல்வதிற்பெருமைப்படுபவர்; ஈழத்தில் இன்றும் எழுதிக் கொண்டிருக்கின்ற விரல்விட்டு எண்ணக்கூடிய நகைச்சுவை எழுத்தாளர்களுட்தனிச் சிறப்புடன் தலைநிமிர்ந்து நிற்பவர்.

‘இந்தக் கதையில் இடம்பெறும் பாத்திரங்கள் இப்போது இருப்பவர்களையோ, இறந்தவர்களையோ குறிக்கவில்லை; சம்பவங்களும் முழுக்க முழுக்கக் கற்பனையே’ என்ற தற்காப்பு அறிவித்தலுக்குள் தன்னை முடக்கிக் கொள்ளாமல், இந்நாட்டிலும் தென்னாட்டிலும் வாழ்ந்த, வாழ்கின்ற கல்விமான்கள், அறிஞர்கள், அரகியல் தலைவர்கள், சமூகத் தொண்டர்கள், எழுத்தாளர்கள் தொடர்பான உண்மைச் சம்பவங்களை - தகவல்களை, எவரையும் எவ்விதத்திலும் புண்படுத்தாத முறையிலே தன் பார்வையிலே தருகின்றார் சண் அங்கிள். அதேவேளையில், யாழ்ப்பாண மண்ணுக்கேயுரியவை என முத்திரை குத்தக்கூடிய பல குறிப்புகளையும் அவதானிப்புகளையும் சுவையாகச் சொல்லவும் அவர் தவறவில்லை.

யாழ்ப்பாணம் என்றவுடனே, வானத்தை அழகுபடுத்தும் வகையில், நீண்டுகயர்ந்து கம்பீரமாகக் காட்சியளிக்கும் பனைமரங்களே அனைவரின் மனக்கண்ணிலும் தோன்றும். யாழ்ப்பாண மண்ணின் அடையாளம் அவை. பனையின் ஒவ்வொரு பகுதியையும் நன்கு பயன்படுத்தும் மக்கள் ‘கற்பகத்தரு’வென அதைக் குறிப்பிடுகின்றனர்.

கவிமணி தேசிகவிநாயகம்பிள்ளை, புரட்சிக்கவிஞர் பாரதீதாசன், நாமக்கல் கவிஞர் இராமலிங்கம்பிள்ளை ஆகியோரின் காலத்தவராய், தமிழ் கூறும் நல்லுலகின்

தலைசிறந்த கவிஞர்களுள் ஒருவராய்க் கணிக்கப்பட்ட நவாலியூர் சோமசுந்தரப்புவர், அவர்களின் பாடலில் வரும் பணங்க்படியும் பாணிப்பணாட்டும் தனிச்சுவையுடன் மிளிர்வதைப் பலர் அறிவர்.

ஒரு காலத்தில் மண் திண்ணையும் ஓலைக் கூரையுமுடைய வீடுகளே யாழ்ப்பாணத்துக் கிராமங்களை நிறைத்திருந்தன. மக்களின் ஆரோக்கியத்திற்கு ஆதாரமாக இருந்த அந்த வீடுகளை ஓடு அல்லது சிமெந்துத் தகடு போட்ட கல்வீடுகள் விரட்டி விட்டன. சண் அங்கிளுடன் சேர்ந்து அந்தப் பழைய காலத்துப் பனை ஓலை வீடுகளை நினைத்துப் பார்க்கும் போது ஒருவித பரவசம் ஏற்படத்தான் செய்கின்றது. வீடு வேய்தல் என்பது இரண்டு ஆண்டுகட்கு ஒருமுறை நடைபெற வேண்டிய ஒரு முக்கியமான நிகழ்ச்சி. பஞ்சாங்கம் பார்த்து வீடு வேய்தலுக்குரிய நாளைக் குறிப்பது தொடக்கம், ஓலை வெட்டுதல், மிதித்தல், நார் உரித்தல், பழைய ஓலையை அகற்றிக் கூரை மரங்களைச் சுத்தமாக்குதல், வீட்டை வேய்தல், முகடுகட்டுதல் வரை எல்லா விபரங்களையும் சரியாகவும் ஒழுங்கு தவறாமலும் சொல்லும் சண் அங்கிள் இவற்றையெல்லாம் கச்சிதமாய்ச் செய்து முடிக்கக்கூடிய 'நிபுணர்கள்' பற்றியும், பனை ஓலைப் பிளாவிலே அவர்களுக்கு உணவாகக் கொடுக்கப்படும் பிட்டு, மிளகாய்ச் சம்பல் பற்றியும் குறிப்பிடுவது சுவாரஸ்யமாயிருக்கின்றது. மெல்ல மெல்ல மறைந்து வரும் ஒரு தொழிலை, அதன் நுட்பங்களை 'கறுவல் செல்லரும் சிவலைச் செல்லரும்' என்ற தலைப்பில் ஆவணப்படுத்துகின்றார் ஆசிரியர்.

சைவசமய மரபில் - புராணங்களில் இடம்பெற்ற, ஆனால் இந்தியத் தமிழர்களால் மறக்கப்பட்ட பிட்டு, அப்பம் என்பவை யாழ்ப்பாணத்தாரின் விருப்பத்துக்குரிய உணவு வகையாக இருப்பதைப் பற்றி அறிஞர் ஹன்டி பேரின்பநாயகம் அவர்கள் கட்டுரை ஒன்றிலே குறிப்பிட்டிருந்தார். 'பிட்டுப் பட்டணம் சோறு சொன்ன இடம்' எனப் பிட்டின் பெருமையைப் பேசுவதற்குப் பெருமையடைகின்றார் சண் அங்கிள்.

உன்னுடைய அப்பா என்பதைக் கொப்பா என்றும் உன் அம்மா என்பதைக் கொம்மா என்றும் சொல்வது யாழ்ப்பாணத்தாரின் வழக்கம். கோச்சி, கொப்பர், கொண்ணன், கொக்கா என்பவையும் இத்தகையவே. பாதுகாப்பற்ற புகையிரதக் கடவைகளில், மக்களை எச்சரிப்பதற்காக எழுதப்பட்டிருந்த 'கோச்சி வரும் கவனம்' என்பதற்குக் கீழே, ஈழத்தின் தென்னாலி ராமனாகக் கணிக்கப்பட்ட கல்லடி வேலன் (ஆசுகவி கல்லடி வேலுப்பிள்ளை, 'சுதேச நாட்டியம்' இதழின் ஆசிரியர்) 'கொப்பரும் வருவார் கவனம்' என எழுதியிருந்ததையும் நினைவூட்டுகின்றார் சண் அங்கிள். 'கொப்பரும் வருவார் கவனம்' என்பதை வாசித்துச் சிரித்தவர்கள், 'கோச்சிக்குப்' (coach) பதிலாக, 'புகைவண்டி வரும் கவனம்' என எழுத வேண்டும் என்பதைப் பற்றிச் சிந்திக்காமலிருக்கின்றார்களே என்பதைச் சுட்டிக்காட்டத்தான், கல்லடி வேலனின் செயலைச் சண் அங்கிள் நினைவூட்டுகின்றாரோ?

வெடி தயாரிக்கும் ஊருக்குச் சென்ற இருவர், தாங்க முடியாத பசி காரணமாக, சாப்பாட்டுக் கடையைத் தேடித் திரிவதையும், இறுதியில் அவர்கள் கண்டுபிடித்த

கடையொன்றில் 'இங்கே சாப்பா டுப்போ டப்ப டும்' என எழுதப்பட்டிருந்ததை வாசித்து, அந்தக் கடையையும் ஒரு வெடிக்கடையென்றே நினைத்துப் பசியுடன் தூர ஓடுவதையும் வாசிக்கும் போது... சிரிப்பைக் கட்டுப்படுத்த முடியாதுதான்! ஆனால் அந்தச் சிரிப்பினடியில், தமிழ் வசனங்கள், சொற்கள் எல்லாமே தமிழ் முறைப்படியே எழுதப்படவேண்டும் என்ற சிந்தனை எழுவதையும் தவிர்க்க முடியாது.

சுனாமி என்ற சொல்லைக் கேட்துமே பயந்து நடுங்கும் பலர் இன்றும் இருக்கின்றார்கள். அது ஏற்படுத்திய பேரழிவு அத்தகையது. ஆயிரக்கணக்கான மக்களை, கால்நடைகளை, வீடுகளை அடித்துச் சென்ற சுனாமி, ஒன்றுமறியாத அப்பாவிக் குழந்தை ஒன்றுக்கு அகில உலகப் புகழையும் பெற்றுக் கொடுத்துள்ளது. எப்படி?

நான் அதைச் சொல்வதிலும் 'சண் அங்கிள்' சொல்வது சுவாரஸ்யமாயிருக்கும்.

மூதறிஞர் ராஜாஜி தன் நண்பர் ஒருவருடன் புகை வண்டியிற் பிரயாணஞ் செய்து கொண்டிருந்தார். நண்பரின் கவனக்குறைவாலோ என்னவோ அவருடைய கைக்கடிகாரம் வெளியே விழுந்து விட்டது. பதற்றப்பட்டார்! எப்படி அதை எடுப்பது என்பது தெரியாமல் திகைத்தார். அபாயச் சங்கிலியை இழுத்து வண்டியை நிறுத்தப்போன அவரைத் தடுத்த ராஜாஜி, ஒன்றுமே பேசாமல், வெளியே எங்கோ தன் பார்வையைச் செலுத்திக் கொண்டிருந்தார். இத்தனை பெரிய மனிதர். அந்த நண்பருக்கு ஏதாவது உதவி செய்திருக்கக் கூடாதா? அவருடைய புத்தி சாதுரியம். பெருந்தன்மை, அன்பு பற்றிச்

சொல்லப்படுவதெல்லாம் வெறும் கற்பனைதானா? என்றெல்லாம் நாம் எண்ணத் தலைப்படுகின்றோம். ஆனால் அடுத்த புகைவண்டி நிலையத்தை அடைந்ததும், 'உண்மை'யான ராஜாஜியை 'சண் அங்கிள்' எங்களுக்குக் காட்டிவிடுகின்றார். பெரியவர், பெரியவர்தான்!

வாசகர்களை எப்படியாவது சிரிக்க வைக்கவேண்டும் என்பதற்காக 'இல்லாதது பொல்லாதது'களை எழுதாமல் அபத்தமான, நடக்கவே முடியாத கற்பனைகளுக்கு எழுத்து வடிவம் கொடுக்காமல் தான் கண்டவற்றையும் கேட்டவற்றையும் வாசகர்களுக்கு ஏதோ ஒரு வகையிற் பயன்படும் வகையில் எளிமையும் இனிமையும் தண்மையும் மென்மையும் கலந்த நடையில் 'சண் அங்கிள்' எழுதிய இக் 'கதைக்கட்டுரைகள்' சமகால சமுதாயக் கண்ணாடியாகத் திகழ்கின்றன.

பல்வேறு காரணங்களால் வெவ்வேறு காலகட்பங்களில் இம்மண்ணிலிருந்து வெளியேறி வெளிநாடுகளில் வசிக்கும் நம்மவர்கள். 'யாதுஞ் சுவடுபடாமல்' யாழ்ப்பாணத்தை அடிக்கடி தரிசிப்பதற்கு இந்நூல் பயன்படும் என்பது நிச்சயம்.

பழைய நிகழ்ச்சிகளாயினும் அவற்றைத் தனக்கேயுரிய பாணியில் எடுத்துச் சொல்லி வாசகர்களைச் சிரிக்கவும் சிந்திக்கவும் செய்யும் சீரிய பணியைச் செய்யும் 'சண் அங்கிள்' எல்லோரின் பாராட்டுகளையும் வாழ்த்துகளையும் பெறுவார் என்பதும் நிச்சயம்.

- 275 -

சி. சிவசரவணபவன் M.A

கந்தரோடை, சன்னாகம், இலங்கை

யாழ்ப்பாணம்

29.8.06

ம.வ. காமாயில்நாதன்,

பிரதம ஆசிரியர்,

உதயன் சஞ்சீவி

வாழ்த்துரை

நினைத்துப் பார்க்க வைக்கும் எழுத்து

உதயன் இதழில் தாம் எழுதிய பத்திகளின் இரண்டாவது தொகுதியை 'சண் அங்கிள்' இந்த நூல் மூலம் உங்களுக்குப் படைக்கின்றார்.

'சிரிக்க சிந்திக்க' என்ற மகுடத்திலும் 'நினைக்க சிரிக்க சிந்திக்க' என்ற தலைப்புடனும் அவரை எழுத வைத்த பின்னணியை கடந்த வருடம் அவர் வெளியிட்ட முதலாவது தொகுதியில் தெரிவித்திருந்தேன்.

அவர் உதயனில் எழுதிய பத்தியை வாசகர்கள் மிக்க ஆர்வத்துடன் படித்தார்கள். இது எங்களுக்குக் கிடைத்த கணிப்பு. அவரது பத்தி, நகைச்சுவை மட்டும் கொண்டதல்ல. எமது மக்களின் பல வருடங்களுக்கு முந்திய வாழ்க்கை நடைமுறைகளை, அக்காலத்தின் பழக்கவழக்கங்களை, பாரம்பரியங்களை பல துறைசார்ந்த நிகழ்வுகளை, சுவாரஸ்யமான சம்பவங்களை எடுத்து விரித்துக் கூறும் தரம் கொண்டதாக 'நினைக்க... சிரிக்க... சிந்திக்க..' அமைந்திருந்தது. இன்றைய சந்ததியினருக்குத் தெரியாத பலவற்றை அறிமுகப்படுத்தும் அதே வேளை, தமது சமகாலத்தவருக்கு நினைவுட்டும் அருமையான ஆழம் நிறைந்த பத்தியாக அது விளங்கியது. ஏனைய பத்தி எழுத்தாளர்கள் கைக்கொள்ளாத புதிய பாணியில் ஆற்றொழுக்காகச் சொல்லும் சிறப்பான எழுத்துகள் அவை. இலகுவான வாசிப்பு மூலம்

கனதியான, காத்திரமான பல சங்கதிகள் அவரது பத்திகளில் பொதிந்துள்ளன. இது எல்லோருக்கும் கைவரக்கூடிய ஒன்றன்று.

தாம் சிறுவனாக, பள்ளி மாணவனாக, விடலைப் பருவத்தினனாக, இளைஞனாக, கூடுவார் கூட்டத்தோடு கூடித்திரிந்தவனாக, ஓர் எழுத்தாளனாக, கொழும்பிலும் யாழ்ப்பாணத்திலும் தொழில் செய்பவராக -

தமது பல பருவங்களின் போழ்தும் கண்டும், கேட்டும், உய்த்துணர்ந்தும், படித்தும் தமது மனதில் பதித்த பல வகைப்பட்ட, பலதுறைசார்ந்த அனுபவங்களை மீட்டெடுத்து வாசகர்களுக்கு உதயன் ஊடாக வழங்கினார் சண் அங்கிள். ஆனால், அவை நேற்றோ அல்லது இன்றோ அல்லது சற்று முந்தியோ நடைபெற்றதாக வாசகர்கள் உணரும்படியாக நகைச்சுவை கலந்து மெருகூட்டப்பட்டவை.

ஒரு சில வருடங்களுக்கு முன்னர் நிகழ்ந்த சுவாஸ்யமான, பெறுமானம் பொருந்திய விடயங்கள், விவகாரங்களை எல்லாம் மறந்து போய், பதிவும் இன்றி வெளிப்படுத்தலும் இன்றிச் சாய்ந்து போவது எம்மவருக்கு வாய்த்த 'வேண்டாக் கொடை'. நன்மையாயினும் சரி, தீமை ஆயினும் சரி, அடக்குமுறையோ, அட்டுழியமோ, அவலங்களோ, அழிவுகளோ எதுவாயினும் சிறிது காலத்தில் மறந்து, ஆவணப்படுத்தலும் இல்லாமல் புதிய சலுகைகளைக் கண்டு திருப்தி கொள்வது - ஓய்ந்து போவது - எமது இனத்தினரை பீடித்துள்ள ஒரு வகைச் சாபக்கேடு.

ஆனால், எழுத்தாளர் பொ. சண்முகநாதனோ தமது மனதில் பதிந்த, மறக்கமுடியாத யாழ்ப்பாணத்து வாழ்க்கைப் புலங்களைத் துல்லியமாகப் படம் பிடித்துக் காட்டும் வகையில் பத்தி எழுத்தை ஆக்கிக் கொண்டார். அதனால் எங்களதும் பெற்றோர்களதும் பாட்டனதும் காலத்தைப் பதிவு செய்வதோடு மட்டுமன்றி நிகழ்காலத்தையும் வாசகர் மனதில் முன்னிறுத்திய பெருமையையும் பெறுகிறார்.

உள்ளே...

1. 'ஐயா'வுக்கு ஏற்பட்ட கதி	1
2. 50 சதத்திற்கு வீடு கட்டலாமா?	5
3. இப்படி ஓர் இலவச ஆலோசனை	8
4. பனையால் விழுந்தவனை	12
5. குடை நிழலிலிருந்து... ..	16
6. சைக்கிளும் ஒருநாள் சிகரம் ஏறியது	20
7. மிதிபலகையில் நிற்பவர்களிடம் எச்சரிக்கை	24
8. உலகம் சுற்றும் விடியோ கசெற்	28
9. அரைக் காற்சட்டைக்கு அது அவசியமில்லையாம்	32
10. மோ. சைக்கிள் சக சா. சைக்கிள் சவாரி	36
11. ஆடு நனைகிறது என்று ஓநாய்	40
12. விளக்குமாற்றுக்குப் பட்டுக் குஞ்சம்	44
13. மின்சாரத்தில் கைவைக்கும் கெட்டிக்காரர்கள்	48
14. கறுவல் செல்லரும் சிவலைச் செல்லரும்	52
15. ஆட்டுப்பட்டித் தெரு மட்டும் ஏன் அப்படியே	56
16. படிப்புக்காரரும் பாட்டுக்காரர்களும்	60
17. வங்கிக்குப் போகாத காசோலைகள்	64
18. உடையார் வீட்டுத் திருவிழாவிலே	69
19. மழைவிட்டும் தேர்தல் தூவானம்	74
20. நின்றுபோன அந்த நீண்ட பயணம்	79
21. அகராதியில் இல்லாததும் உண்டா?	83
22. யாழ்ப்பாணத்திலும் ஒரு பஞ்சிகாவத்தை	88
23. ஆசைபற்றி அறையலுற்றேன்	93
24. பணநோட்டு - பழையதா? புதியதா?	98

25. ஏ-9 கண்டி வீதியிலிருந்து	103
26. அறம் செய்ய விரும்பு ஆனால்.....	108
27. சைக்கிள் ரிக்சோவை முந்திய ராக்லி	113
28. வாரியாரையே வாரிவிட நினைத்தவன்	117
29. ஒரு பக்கம் நெருப்பு; மறுபக்கம் உதடு	121
30. புத்தி ஜீவிக்கும் அது பிடிக்குமோ?	126
31. நிலவுக்கு அஞ்சிப் பரதேசம்	130
32. கலியுகம் வந்து விட்டதாம்	135
33. கனடா போகாமல் இருப்பதா?	140
34. சாரதி இல்லாமலே ஓடிய பேருந்து	145
35. எனதும் உனதும் எங்களதும்	149
36. சுனாமிக் குழந்தை அபிலாஷ் ஆன கதை	154
37. பிட்டுப் பட்டணம் சோறு சொன்ன இடம்	158
38. அடப்பாவிடளே எங்கே போனீர்கள்?	162
39. எங்கே வாயைத் திறவுங்கள் பார்ப்போம்	166
40. அவனா இவன்?	171
41. செருப்பு (சிரிப்பு) அதன் சிறப்பை சீர்தூக்கிப் பார்ப்பதே நமது பொறுப்பு!	175
42. மூத்தப் பத்திரிகை ஆளர்கள்	180
43. யாழ்ப்பாணத்துப் பத்திரிகைகள்- சில நினைவுகள்	184
44. கதைகள் பலவிதம்	189
45. அதோ அந்த அர்த்தநாரீஸ்வரர்கள்	194
46. அண்ணன் காட்டிய வழியில்	198
47. 'சுக்குப் புக்கு' ரயில் வண்டி	202
48. பெருமைக்குரிய பொல்காவலை வடே	207
49. கணவர் ஓடிற்ற(ர்)	211

சிடிப்போல் சித்திப்போல்

'ஐயா'வுக்கு ஏற்பட்ட கதி!

(இந்த வகைக் கட்டுரைகளை 'சண் அங்கிள்' என்ற பெயரில் நான் எழுதிவந்த காரணத்தை இனியாவது சொல்லத்தான் வேண்டும். பத்தி எழுத்து வரிசையிலே நான் எழுதிய அந்த முதற் கட்டுரையிலேயே அதற்கான விளக்கம் வருகிறது. அது சில திருத்தங்களுடன் இங்கே தரப்படுகிறது.)

ஐயா என்பது தமிழ் வார்த்தை - ஐயத்துக்கிடமில்லாமல் அதுவொரு கௌரவத்துக்குரிய வார்த்தையும்தான். ஆனால் அதெல்லாங்கூட அந்தக் காலம் என்றாகி விட்டது.

இப்பொழுதெல்லாம் 'ஐயா' என்று அழைத்தால், அழைப்பவர் மரியாதை கொடுக்கிறார் என்றோ, அழைக்கப் பெறுபவர் மரியாதைப்படுத்தப்படுகிறார் என்றோ சொல்ல முடியாது. 'வயதானவர்' எனச் சுட்டும் ஒரு கேலிச்

சொல்லாகவே அதை எண்ணவேண்டியுள்ளது. இப்படித் தான் 'அம்மா'வின் கதையும்.

சென்னை, திருச்சியைப் பொறுத்தவரை இந்த 'ஐயா' அவமதிப்பு எப்பொழுதோ ஆரம்பமாகிவிட்டது எனச் சொல்லலாம். அங்கு பேருந்து நடத்துநர்கள், தள்ளு வண்டிக்காரர்கள் போன்றோர் 'ஏறய்யா', 'இறங்கய்யா', 'போய்யா', 'வாய்யா' என்று சொல்லுவார்கள். நாமோ அதிலே பொதிந்துள்ள ஏளனத்தால் கூனிக் குறுக வேண்டும். அவர்களே அதற்குப் பதில் 'சார்' என்றால் நமக்கு உச்சி குளிர்ந்துவிடும்.

இப்படி 'ஐயா' கௌரவம் இழந்து வருகிறது என்பதற்குப் பல எடுத்துக்காட்டுக்களைச் சொல்லலாம்.

யாராவது 'ஐயா' என்று அழைத்து விவரம் கேட்கிறார் என்றால் அவர் விவரம் அறிய அப்படிக்கேட்கிறார் என்பதல்லாமல் அந்தப் பெயரால் கேலி செய்கிறார் என்றாகிவிட்டது.

இளைஞர்கள் பங்குபற்றும் சில பட்டி மன்றங்களைத்தான் பாருங்களேன்! அங்கும் அவர்கள் ஒருவரை ஒருவர் வேண்டுமென்றே பழமைவாதி - வயதானவர் என்பதாகச் சித்திரிக்க 'ஐயா'வைப் பயன்படுத்துகிறார்கள். "எதிர்க்கட்சி நண்பரைக் கேட்கிறேன்... ஐயா..." இப்படியாக...

ஐயா - அம்மா என்பதெல்லாம் மரியாதைக்குரிய வார்த்தைகள்தாம். ஆனால் பேச்சிலே அதற்குரிய பாவமும் கலந்து வரவேண்டும். கடை வாயில்களில் நின்று வாடிக்கையாளர்களை அழைப்பவர்களதும் சிற்றூர்திகளுக்கு

ஆள் சேர்ப்பவர்களதும் முகபாவங்களைக் கவனித்துப் பாருங்கள்... வார்த்தைகள் மரியாதைக்குரியவைகள்தாம்... அழைக்கின்ற பாவனையில்தான் பாவம், அவையில்லையே...

இந்த அவமானத்திலிருந்து 'ஐயா' மார்களைக் காப்பாற்ற வேண்டியோ என்னவோ 'அங்கிள்' என்ற வார்த்தை வழக்கத்துக்கு வந்து கொண்டிருக்கிறது. ஐயா என்பதால் அவமானப்பட்டவர்கள் அங்கிள் என்பதால் மதிப்புப் பெறுகிறார்கள். இது அழைப்பவர் - அழைக்கப் பெறுபவர் - இரு சாராருக்குமே மதிப்பார்ந்த வார்த்தையாகிவிடுகிறது.

இந்த வார்த்தைகளை ஆரம்பித்துவைத்தவர்கள் கொழும்பைச் சேர்ந்த - அதுவும் சிங்கள அன்பர்கள் என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். அவர்கள் பெருவழக்காக எம்மவர்களை அப்படித்தான் அழைப்பார்கள். நானும் கொழும்பில் இருந்தவரை 'அங்கிளாகத்தான் இருந்தேன்; இங்கு வந்ததும் தான் ஐயாவானேன்.

அங்கு அவர்களும் ஐயா என்பதற்குச் சமதையான 'மாத்தயா'வை விட்டுவிட்டு இதனையே பயன்படுத்தத் தொடங்கிவிட்டனர். அந்த வார்த்தை நாட்டு வைத்தியரோடு (வெத மாத்தயா) நின்றுவிடும் போலிருக்கிறது.

இத்தனைக்கும் தமிழிலுள்ள ஐயா, தாத்தா என்ற சொற்கள் சிங்களத்திலும் உள்ளன. ஆனால் எமது நோக்கில் அவை இன்னும் வயதை அதிகமாக்கிக் காட்டுவன. ஆம், அண்ணனைத்தான் அவர்கள் ஐயா (ஐயே) என்கிறார்கள்; அப்பாவை - ஐயாவை அவர்கள் தாத்தா (தாத்தே) என்கிறார்கள்.

சிங்கள அன்பர்கள் தொடங்கி வைத்த இந்த 'அங்கிள்' வழக்கை அங்குள்ள எம்மவர்களும் கையாளத் தொடங்கி இப்பொழுது யாழ்ப்பாணத்தையும் 'அது' எட்டிவிட்டது.

அருமருந்தன்ன தமிழ்ச் சொற்கள் வழக்கிழந்து போய்விடுமோ என்ற கவலை ஒருபுறம் இருப்பினும் சண் அங்கிளாகிய நானும் இதனையே விரும்புகிறேன். அதாவது அப்படி நீங்கள் என்னை அழைப்பதையே நானும் விரும்புகிறேன்.

காரணம், இப்படியே விட்டால் ஐயா, அம்மா என்பதெல்லாம் காலப்போக்கில் தாத்தா, பாட்டியாகும் ஆபத்திருக்கிறது. ஆனால் வயது எண்பதைத் தாண்டினாலும் கூட 'அங்கிள்' அங்கிள்தான், 'அன்ரி' அன்ரிதான்.

எனக்குத் தெரிந்த நண்பர் அவர். அவரை யாராவது இளகுகள் கேலி செய்யும். நோக்கிலே "ஐயா எப்படி?" என்று கேட்டால் அவர் என்ன சொல்லுவார் தெரியுமா? கேட்டவரே நாணித் தலை குனியும்படியாக இப்படிப் பதிலளிப்பார்:

"நான் நலம்; அம்மா நலமா?"

(10.02.2001)

2

50 சதத்திற்கு வீடு கட்டலாமா?

யாழ்ப்பாணத்திற்கும் மானிப்பாய்க்குமான பஸ் கட்டணம் இருபது சதமாக இருந்த காலத்தில் ஒரு நகைச்சுவைக் கட்டுரை எழுதியிருந்தேன். கட்டுரையின் தலைப்பு 'இப்படி எத்தனை ஐந்து சதங்கள்' என்பது.

பஸ் நடந்துநரிடம் இருபத்தைந்து சத நாணயம் ஒன்றைக் கொடுத்து பஸ் ஏறினால் மிகுதி ஐந்து சதம் அனேகமாகக் கிடைக்காது. இப்படியாக எத்தனை நாள்வரையில் எத்தனை ஐந்து சதங்களை இழந்திருக்கிறோம் - இதுதான் கட்டுரை.

அப்பொழுது ஐந்து சதம் என்பது பெரிய காசு. அது ஒரு தேநீர் குடிக்கப் போதுமானது. இருபத்தைந்து சதம் என்றால் நண்பர்களோடு சேர்ந்தே தேநீர்க் கடைக்குள் நுழையலாம்.

அக்காலத்தில் சில்லறைத் தட்டுப்பாடு இப்போதுள்ள அளவுக்கு இருந்திருக்குமோ எனக்குத் தெரியாது. ஆனால் இருபத்தைந்து சதம் கொடுத்து

பயணச்சீட்டு எடுக்கும் போது “சில்லறை ஐந்து சதம் இல்லை. பிறகு வாங்கிக் கொள்ளும்” என்று சில பஸ் நடத்துநர்கள் சொல்வதுண்டு.

பஸ் நடத்துநர்களிடம் சில்லறை சேர்ந்துவிட்டதை அறிந்து இடையில் கேட்டால், “உம்முடைய ஐந்து சதத்தைக் கொண்டு நான் ஒடிவிட மாட்டேன் - பொறும் தரலாம். அதைக் கொண்டுபோய் நான் என்ன வீடா கட்டப் போகிறேன்” என்பார்கள்.

இன்னுமொரு தடவை கேட்டால், “உம்முடைய ஐந்து சதத்தில் நான் வீடு கட்டப்போவதில்லை - இந்தாரும் பிடியும்” என்று கேட்டவரையே அவமானப்படுத்தி விடுவார்கள்.

சரி, ஏறியதும் கேட்க வேண்டாம், இடையிலும் கேட்க வேண்டாம், இறங்கும்போது கேட்கலாமே என்று கேட்டால், “இருக்கும்வரை இருந்து விட்டு இப்பொழுதா கேட்க வேண்டும்?” என்று ‘இச்’ கொட்டுவார்கள்.

இப்படியாக இந்த ஐந்து சதப் புராணம் தொடர்கிறது.

இப்பொழுது இந்த ஐந்து சதம், இருபத்தைந்து சதக் கதைகளெல்லாம் போய் ஐம்பது சதத்தில் வந்து நிற்கிறது. ஆம், இப்பொழுது பஸ் பயணம் மேற்கொள்வோர், இப்படி எத்தனை ஐம்பது சதங்களை இழக்க வேண்டியிருக்கிறது. இதற்குச் சில்லறைத் தட்டுப்பாடு என்பது ஒரு வாய்ப்பாகப் போய்விட்டது.

கட்டணம் மூன்று ஐம்பதுக்கு, ஐந்து ரூபா கொடுத்தால் ஒரு ரூபா தான் மிகுதி கிடைக்கிறது.

கட்டணம் ஆறு ஐம்பது, ஏழு ஐம்பதுக்கு, பத்து ரூபா கொடுத்தால் மிகுதி முறையே மூன்றும் இரண்டும்தான் கிடைக்கிறது.

நான் எல்லா பஸ் நடத்துநர்கள்மீதும் பழி சுமத்தவில்லை. சில நேரங்களில் சில மனிதர்கள்... அவர்களும்தான் என்ன செய்வது? அதுதான் சில்லறைத் தட்டுப்பாடாம்... தெரியாதா?

இருந்தாலும் நாங்கள் அப்போது ஐந்து சதம் கேட்கப் போய் வீடு கட்டுகிற கதையில் முடிந்தது போல இப்பொழுது நடப்பதில்லை. நாமாகவும் கேட்பதில்லை; அவர்களாகவும் தருவதில்லை. எல்லாம் 'சமாதானமாகவே' முடிந்து விடுகிறது. இதற்குக் காரணம், அன்றைய ஐந்து சதத்துக்குரிய மதிப்புக்கூட இன்றைய ஐம்பது சதத்துக்கு இல்லாமற் போனதுதானா?

இதனை எழுதிக் கொண்டிருக்கையில் பெற்றோல், டீசல் விலையுயர்வினால் பஸ் கட்டணங்கள் அதிகரிக்கப்பட்டுள்ள செய்தி வந்திருக்கிறது. இனி ஐம்பது சதப் பிரச்சினை பெரும்பாலும் இல்லை. ஆனால் எமக்குள்ள கவலையெல்லாம், இனி ஐம்பது சதத்துக்குப் பதிலாக, 'இப்படி எத்தனை ஒரு ரூபாய்' என்ற கதை தொடர்ந்து விடுமோ என்பது தான்!

(17.02.2001)

3

இப்படி ஓர் இலவச ஆலோசனை!

சில்லறைப் பிரச்சினைகள் என்பது பஸ்பயணங்களில் மட்டுமென்பதில்லை. இன்னும் பல வடிவங்களிலும் தலைதூக்கியுள்ளன.

கடைகளில் மிகுதிச் சில்லறைக்குப் பதில் இனிப்பு, தீப்பெட்டி, பென்சில் போன்றவைகளையும் பெறவேண்டியுள்ளது.

இந்தச் சில்லறைகளுக்கு ஏற்பட்டுள்ள தட்டுப்பாடுகளுக்கும் மதிப்புக் குறைவுக்கும் காரணம் என்னவாக இருக்கும்? அதன் உற்பத்திச் செலவு அதில் குறிப்பிட்டுள்ள தொகையைவிட அதிகம் என்றும் அதனைப் பணமென்று பயன்படுத்துவதைவிட சில சமயங்களில் வேறு வகையில் பயன்படுத்தினால் 'இலாபம்' அதிகம் என்றும் முன்பெல்லாம் சொல்லப்பட்டது.

இதனை நானும் கவனித்திருக்கிறேன். அந்தக் காலத்துக் கூடார வண்டிகள் சிலவற்றின் சட்டங்களில் ஒரு சதத்தில் நடுவில் துளையிட்டு அவைகளை "வாஷர்"களாகப்

பயன்படுத்தி ஆணிகள் பொருத்தியிருந்தார்கள். அப்போது நாமும் இப்படி எத்தனை ஒரு சதங்கள் அந்த வண்டியில் உள்ளன என எண்ணி வியப்போம். “வாஷர்” ஒன்றை ஒரு சதத்துக்கு வாங்க முடியாது என்பதால் அந்த யுக்தி.

இடையில் இன்னொரு தகவல். ஒரு குறிப்பிட்ட நாணயத்துக்கு (ஐந்து ரூபா நாணயமாக இருக்க வேணும்) அப்போது பெரும் தட்டுப்பாடு. அப்படி யாரிடமாவது அந்த நாணயம் இருந்தால் அதனை அதிகவிலை கொடுத்து வாங்க இன்னும் சிலர் தயாராக இருந்தனர்.

அதற்கு அப்போது கூறப்பட்ட காரணம் இது. அந்த நாணயம் தங்கத்துடன் கலப்பதற்கு (அதாவது நியாயப்படி) மிகப் பொருத்தமான உலோகமென்று பொற்தொழிலாளர்கள் அதனைக் கொள்முதல் செய்தனர். அந்த நாணயத்தில் பவுண் கலந்திருப்பதாகக் கூட ஒரு தகவல் (அல்லது வதந்தி) அவ்வமயம் நிலவியது.

யாழ்ப்பாணத்தில் தற்போது நிலவும் நாணயத் தட்டுப்பாடுகளுக்கு ‘நாணயத் தொலைபேசி’ தான் காரணம் என்பது தவறு. இந்தத் தொலைபேசிப் பெட்டியில் சேரும் பணம் பெட்டி நிரம்பியதும் மீண்டும் புழக்கத்துக்கு விடப்படுகின்றது. யாழ். பிரதம தபால் நிலையத்தில் ஞாயிறு போன்ற விடுமுறை நாள்களில் சலுகைக் கட்டணத்தைப் பயன்படுத்தி ‘கதை’ப்பதற்கு அதிக எண்ணிக்கையான மக்கள் வருகிறார்கள். அவர்களுக்கு அங்கே ரூபா நோட்டுகளுக்குச் சில்லறை மாற்றிக் கொடுக்கும் ஒழுங்குகள் செய்திருக்கிறார்கள். நன்றி - பாராட்டுகள். (வேறு சில இடங்களில் தரகுப் பணம் பெற்று மாற்றிக் கொடுக்கிறார்கள் என்பது வேறு கதை)

பழுதான நோட்டுக்களை அழிப்பதற்காகக் கொழும்புக்கு அனுப்பப்படுவது போல சில்லறை நாணயங்கள் அனுப்பப்படுவதாகத் தெரியவில்லை. “சுற்றிச் சுற்றிச் சுப்பற்றை கொல்லையிலே” என்பதுபோல, அவைகள் நம்மிடையேதான் பரவியுள்ளன. கோவில் உண்டியல் செய்தியும் கவனிக்கப்பட வேண்டியதுதான்.

“திருப்பதி உண்டியலில் சரண் புகுந்தாயோ, திருவண்ணாமலையில் ஒளிந்து கொண்டாயோ” என்று கலைவாணர் என்.எஸ். கிருஷ்ணன் பணத்தைப் பற்றிப் பாடியது சில்லறை நாணயத்துக்கு மிகவும் பொருத்தமாகவுள்ளது.

இந்த இடத்திலே எனக்குத் திருச்சி அனுபவம் ஒன்று நினைவுக்கு வருகிறது... ‘சுய புராணம்’ என்கிறீர்களா? என்ன செய்வது? எனது பெயருக்கு முன்னாலோ பின்னாலோ பட்டங்கள் எதுவும் இல்லை. அதனால் அவ்வப்போது இப்படி இந்தியா - கொழும்பு அனுபவங்கள் என்று ‘தம்பட்டம்’ அடிப்பேன். வாசகர்கள்தான் என்னை அன்புமிகக் கொண்டு மன்னிக்க வேண்டும்.

அப்பொழுது தமிழ்நாட்டிலும் பலத்த சில்லறைத் தட்டுப்பாடு. அதற்கு அங்குள்ள வியாபார நிலையங்கள் சில மாற்று வழியாக ‘ரோக்கிண்’ என்னும் அடையாளத் தகடு முறையினை அறிமுகம் செய்திருந்தன. ஓர் உணவுச் சாலையில் கோப்பி (மன்னிக்கவும் காப்பி) குடிக்கப் போனால் மிகுதிச் சில்லறை இல்லாவிட்டால் அதற்குப் பதில் இந்தத் தகடுகளைத் தருவார்கள். நமது வங்கிகளில் பணம் பெறுபவர்களுக்கு முதலில் தருவது போன்ற இத்தகடுகளில் 50 சதம் என்றோ ஒரு ரூபா என்றோ குறிப்பிட்டு, அந்த உணவுச்சாலையின் பெயரும்

பொறித்திருப்பார்கள். இவைகளைப் பின்னர் அதே உணவுச்சாலைக்குப் போகும் போது தனியாகவோ ஒன்று சேர்த்தோ பணப் பற்றாக்குறைக்குப் பயன்படுத்தலாம்.

இந்த முறையினை முக்கியமாக இங்குள்ள உணவகங்களும் பயன்படுத்தலாமே! இது அவர்களுக்கு இந்த அங்கிள் வழங்கும் இலவச ஆலோசனை! உத்தேச அத்தகடுகளில் பவுண் கலந்திருக்காதவரை, “வாஷர்”களாக யாரும் பயன்படுத்தாதவரை வெற்றி உங்களுக்கே!

அண்மையில் எனக்குக் கிடைத்த ஐந்து ரூபா நாணயத்தை மிக நுணுக்கமாகப் பார்த்ததில் அது எமது நாட்டுப் பணம் அல்ல என்பது தெரிந்தது. அது இலண்டனில் இப்போதும் புழக்கத்திலுள்ள ஒரு பவுண் நாணயம். தோற்றத்தை மட்டுமே பார்த்தால் வித்தியாசமே கிடையாது; அவ்வளவு ஒற்றுமை.

அதைக் கவனமாக எடுத்து வைத்திருந்தேன். வெளிநாட்டு நாணயம் மாற்றுபவரிடம் கொடுத்தால், அதற்கு நல்ல விலை கிடைக்குமல்லவா? ஆனால் பின்னர் ‘அது’ வந்தது போலவே என்னை விட்டுப் போய்விட்டது.

அப்படி இலண்டன்காரர்களிடம் எமது ஐந்து ரூபா நாணயம் கிடைத்தால், அவர்களிற் சிலர் அப்படியும் செய்வதுண்டாம்.

அங்குள்ள நாணயத் தொலைபேசிக் கருவியில் அதனைப் போட்டு...

(24.02.2001)

4

பனையால் விழுந்தவனை...

“பாடசாலை செல்ல வேண்டாம் என்று ஆசிரியர்கள் கூறலாமா?” என்ற தலைப்பில் ‘உதயன்’ ‘வாசகர் திருமுகம்’ பகுதியில் வெளிவந்த ஒரு கடிதம் பலரையும் சிந்திக்க வைத்தது. ‘இளைப்பாறிய ஆசிரியர்’ எனத் தம்மை எழுதியவர் மறைத்துக் கொண்டாலும் அதுகூடத் துணிச்சல் மிக்கதே என்பேன்.

அவர் மேலும் அக்கடிதத்திலே ‘மாணவர்களைப் பாடசாலைக்குச் செல்ல வேண்டாம் எனக் கூறும் ஆசிரிய சமூகத்தை இங்குதான் பார்க்கிறோம்’ என்றும் ‘இடர் காலப்படி உரிய காலத்தில் கொடுக்கப்படவில்லை என்பதற்காகப் பாடசாலைகளைப் பகிஷ்கரித்த அதிபர்களையும் ஆசிரியர்களையும் கொண்டதுதான் இந்த ஆசிரிய சமூகம்’ என்றும் ‘எழுச்சி மாநாட்டை ஒரு சனிக்கிழமையோ அன்றி ஞாயிற்றுக்கிழமையோ வைத்திருந்தால் கற்பித்தலும் கற்றலும் பாதிக்கப்பட்டிருக்க மாட்டா’ என்றும் சரியாகவும் பொருத்தமாகவும் சுட்டிக் காட்டியுள்ளார்.

அவர் சொல்லத் தவறியதாக இதே ஆசிரிய சமூகம் இதற்கு முன்னரும் அது போன்று நடந்து கொண்டதையும்

குறிப்பிட்டேயாக வேண்டும். அவ்வப்போது இவர்கள் மாணவர்களையோ அவர்களது நலன்களையோ சிறிதும் பொருட்படுத்தாது மேலதிகப் படிக்கூக்காக 'சுகவீன லீவு' போராட்டங்கள் நடத்திவந்தது நாமறிந்த சங்கதிகள் தானே...!

இந்த இடத்திலே மாணவர்களின் கல்வியிலும் அவர்களின் முன்னேற்றத்திலும் அக்கறை கொண்டு பணியாற்றிய அக்கால ஆசிரியர்களை நினைக்கத் தோன்றுகிறது.

மானிப்பாய் இந்துக் கல்லூரியில் நான் படித்த அக்காலத்தில் அக்கல்லூரி ஆசிரியர்களான பாலரட்ணம் மாஸ்ரர், செல்வரத்தினம் ரீச்சர் போன்றோர் பாடத்திட்டங்களைச் சீர் செய்வதற்காகவும் மேலதிகப் போதனைக்காகவும் விசேட மாலை வகுப்புகளும் சனிக்கிழமை வகுப்புகளும் நடத்தியது நினைவுக்கு வருகிறது. அப்பொழுது அவர்களும் அவர்களைப் போன்ற பல ஆசிரியர்களும் எம்மிடமிருந்து எந்தவித ஊதியத்தையும் எதிர்பார்க்காது சேவையாகவே இதனைச் செய்தார்கள். இதேபோன்று குடாநாட்டின் (அனேகமாக) எல்லாப் பாடசாலைகளிலும் ஆசிரியர்கள் தமது மாணவர் கல்வியில் அதீத அக்கறை காட்டினர். இப்பொழுதும் தனிப்பட்ட முறையில் அப்படி நடந்து கொள்ளும் ஆசிரியர்கள் இருக்கவே செய்கிறார்கள். பின்னர் தனியார் கல்வி நிலையங்கள் என்று வந்தன. பாடசாலைகளில் வழங்கத் தவறிய கல்வியை அதே ஆசிரியர்கள் இந்நிலையங்களில் வழங்கி வந்ததாகக் குறைகள் வந்தன. ஆஸ்பத்திரிகளில் கிடைக்காத வைத்திய ஆலோசனைகளை '(ச்)சனெல்' பண்ணிப் பெறுவது போல...!

மக்களின் உயிரோடு விளையாடுகின்ற - அவர்களைப் பெரிதும் பாதிக்கின்ற மனித நேயமற்ற நாடளாவிய வேலை நிறுத்தங்கள் நாட்டிலே நடந்ததுண்டு. அரசாங்க வைத்தியர்கள், தாதிமார்கள், மருந்தாளர்கள் வேலை நிறுத்தங்களால் நோயாளர்கள் வைத்திய வசதிகள் பெற முடியாமல் ஏமாற்றத்துடன் திரும்புவதையும் கவனிப்புத் தவறியதால் ஏற்பட்ட மரணங்களையும் பார்க்கும் போதெல்லாம் எமக்கு வேலை நிறுத்தக்காரர்கள் மீது ஆத்திரந்தான் ஏற்படுவதுண்டு.

நல்ல வேளையாக வடக்கு - கிழக்குப் பகுதிகளில் இவ்வேலை நிறுத்தங்கள் பரவவில்லை என்று தென்னிலங்கையில் அப்போதெல்லாம் பெருமையாகப் பேசிக் கொள்வார்கள். இங்குள்ள மக்கள் போரின் கொடுமையால் ஏற்கனவே கடுமையாகப் பாதிக்கப்பட்டு இழப்பதற்கு இனி எதுவுமில்லை என்ற நிலையில் வாழ்பவர்கள். அவர்களை மேலும் மேலும் பாதிக்கக் கூடிய 'பணையால் விழுந்தவனை மாடேறி மிதித்தது' போன்ற மனிதாபிமானமற்ற நடவடிக்கைகளுக்கு இடமில்லை என நாமும் பெருமிதமடைந்தோம்.

போராட்டங்கள் தேவைதான். ஆனால் எம்மைப் பொறுத்தவரை போரின் விளைவால் எத்தனையோ பேர்கள் வருமானத்தையே இழந்தும் வருமானத்தை ஈட்டித் தருபவரையே இழந்தும் இன்ன பிற வேதனைகளாலும் அவதிப்படுகிறார்கள்.

எங்கள் நிலை கஞ்சிக்கு உப்பில்லை என்றால் உங்கள் நிலை பாயாசத்துக்குப் 'ப்பிளம்ஸ்' இல்லை என்ற கதை. இதுதான் எமது மாணவர்களின் நிலையும்.

எப்பொழுதோ சிரிக்கவும் சிந்திக்கவுமான ஒரு குட்டிக் கதை எழுதியிருந்தேன். அச்சப் பிரதிகள் எல்லாம் காணாமற் போய்விட்டதால் ஞாபகத்தில் இருந்து அதனைத் தருகிறேன்.

ஓர் ஊழியர் அன்று பல விடயங்களுக்கும் அலைந்து திரிந்துவிட்டு கடைசியாகத் தமது வீட்டுத் தோட்டத்தில் கடுமையாக உழைத்துக் கொண்டிருக்கிறார். இவரைத் தேடிவந்தவர் இவரிடம் 'இன்று வேலைக்கு போகவில்லையா?' என்று கேட்கிறார்.

அதற்கு இவர், 'இல்லை இன்று 'சிக் - லீவில்' நிற்கிறேன்' என்றார்.

(சுகவீன லீவு என்றால், அவர் போத்து மூடிக் கொண்டு படுத்திருக்க வேண்டும் என நினைத்துக் கற்பனை செய்த கரு இது)

பிற்சேர்க்கை (பின்னால் நடந்தது) : அன்று உலக ஆசிரியர் தினத்தையொட்டி பத்திரிகைகளிலே அதுபற்றிய சிறப்புக் கட்டுரைகளும், கவிதைகளும், செய்திகளும் வெளியாகியிருந்தன.

அடுத்தநாள் : முதல்நாள் அனைத்து ஆசிரியர்களும் சுகவீன லீவுப் போராட்டங்களில் ஈடுபட்டமையினால் பாடசாலைகளில் கல்விச் செயற்பாடுகள் நடைபெறவில்லை என்றும் அதனால் மாணவர்கள் ஏமாற்றத்துடன் வீடுகளுக்குத் திரும்பியதாகவும் அதே பத்திரிகைகளில் செய்திகள் வெளியாகியிருந்தன.

5

கடை நீழலிலிருந்து

இங்கிருந்து யாராவது கொழும்பு சென்று அவர்கள் 'கொழும்பு பார்க்க' விரும்பினால் அவர்களை அழைத்துச் செல்ல வேண்டிய முக்கிய இடங்களாகக் காலிமுகக் கடற்கரை, விக்டோரியா பூங்கா, அதனையடுத்துள்ள 'சத்துட்டு உயன்', தொல்பொருள் காட்சியகம், 'தெகிவளை சூ' எனப்படும் வன விலங்குகள் சரணாலயம்... இப்படி அடுக்கிக் கொண்டே போகலாம். (கடைசியாகக் குறிப்பிட்டதை மட்டும் காட்டினால் 'சூக்காட்டல்' என்று பகிடியாகச் சொல்வதுண்டு)

முன்பு முக்கியமான பொதுப் போக்குவரத்துக்கள் எல்லாம் காலிமுகக் கடற்கரை ஊடாகத்தான் செல்வதுண்டு. மாலை வேளைகளில்தான் கடற்கரை களைகட்டித் திருவிழாக் கோலமாகக் காட்சியளிக்கும். என்றாலும், எந்நேரமும் காதற் களியாட்டங்களுக்கு அங்கு குறைவிருக்காது. (மன்னிக்கவும் காதலர் தினத்தையடுத்து இதனை எழுத நேர்ந்ததால் நானும் அதற்கு முதலிடம் தந்துள்ளேன்.) மழைத் தூறல், வெயில் - இவைகளையெல்லாம் அக்காதலர்கள்

பொருட்படுத்துவதில்லை. பொதுப் போக்கு வரத்து நடைபெற்ற காலங்களில் கொள்ளுப்பிட்டி, பம்பலப் பிட்டி, வெள்ளவத்தை, தெகிவளை செல்லும் பயணிகளுக்குக் கடற்கரை வந்ததும் இதெல்லாம் கண்கொள்ளாக் காட்சியாக இருக்கும். எந்தவிதச் செலவுமில்லாமல் அவர்கள் கடற்காற்றை அனுபவிக்கின்ற சுகத்துடன், இக்காட்சி இன்பத்தையும் பெறலாம். காதலர்கள் சோடி சோடியாக வண்ண வண்ணக் குடை நிழலில்... எப்படியும் விரித்த குடைகள் அவர்களுக்கு அருகே... அப்பொழுது, காதலிப்பதற்கு என்ன தேவை என்று கொழும்பிலுள்ள யாரைக் கேட்டாலும் அவர்கள் தயங்காமல் சொல்லும் பதில் 'குடை' என்பதாகத்தான் இருக்கும்.

என்று மத்திய வங்கியில் குண்டு வெடித்ததோ அன்றிலிருந்து ஜனாதிபதி மாளிகைப் பகுதியிலிருந்து அலரி மாளிகைப் பகுதி வரையிலான காலிமுக வீதி பாதுகாப்பு வலயங்களுக்குள் வந்துவிட்டது. இவ்வீதிகளுடாகப் பொதுப் போக்குவரத்துகள் நிறுத்தப்பட்டுவிட்டன. நேரே தொடுகின்ற மூக்கைத் தலையைச் சுற்றித் தொடுவதுபோல பஸ்களெல்லாம் கொம்பனி வீதி, யூனியன் பிளேஸ் எல்லாம் கண்டு தர்மபால மாவத்தை அல்லது பௌத்தலோக மாவத்தை ஊடாகவே காலிவீதிக்குச் சென்றாக வேண்டும். இப்பகுதிகளுக்கு வேறு போக்குவரத்துச் சாதனங்களிலோ நடந்தோ செல்பவர்கள் சோதனைகளுக்கோ விசாரணைகளுக்கோ உள்ளாக வேண்டியிருக்கும். அதனால் காலிமுக வீதி வெறிச்சோடிப் போய் மயான அமைதியாய்க் காட்சியளிக்கிறது. காதலர்களுக்கு மட்டுமல்ல எமக்கும் இதெல்லாம் ஒரு கவலை தரும் காட்சிதான்.

இப்பொழுது காதற் காட்சிகளுக்குரிய இடமாகத் திகழ்வது நகர மண்டபத்துக்கும் பொது நூலகத்துக்குமிடையேயுள்ள விகாரமாதேவி பூங்கா என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். ஆம், காலிமுகக் காதலர்கள் எங்குற்றனர் என்று கவலைப்பட்ட எனக்கு இங்குதான் விடை கிடைத்தது. மிகப் பெரிய நந்தவனம் போன்ற இப்பூங்கா, காதலர்களுக்கு மிகவும் உவப்பான இடம்தான். மரங்களும் சோலைகளும் நிறைந்த இப்பூங்காவில் காதலர்களுக்குக் குடைகளின் தேவையுமில்லை.

சற்றுத் தூரத்திலுள்ள பொது நூலகத்துக்குச் சென்றாலும் அங்கும் காதலர்களுக்குக் குறைவிருக்காது. நூலகச் சுற்றாடலும் ஒரு பூங்காதான். அது வேறு அவர்களுக்கு வசதியாகிவிட்டது. படிப்பறைகள், சிற்றுண்டிச் சாலையையும் அவர்கள் விட்டு வைக்கமாட்டார்கள். எனது கணிப்பில் அவர்கள் பல்கலைக்கழக மாணவர்கள் - கைகளில் குறிப்பேடுகள் வேறு...

காதலர்களின் அந்தரங்கங்களில் மேலும் தலையிடாமல் முடிவுரைக்கு வருகிறேன்.

சிலின்கோ மாளிகைதான் கொழும்பின் அதியுயர்ந்த கட்டடமாக இருந்த காலத்தில் சிலர் கொழும்பு காட்டுவதாகச் சொல்லி இம்மாளிகையின் மேல் மாடிக்கு அழைத்துச் சென்று 'அதோ துறைமுகம்... அதோ கடற்கரை... இதுதான் நாடாளுமன்றம்...' என்றெல்லாம் விளக்குவார்களாம். பின்னர் இதனைவிட உயர்ந்த கட்டடங்கள் எல்லாம் வந்துவிட்டன. வக்ஷோல் வீதியிலுள்ள ரக்ஷண மந்தரய என்னும் இலங்கை காப்புறுதிச்

கூட்டுத்தாபனக் கட்டடமும் அதிலே ஒன்று. முன்னைய ஆட்சிக் காலத்தில் இதன் ஒன்பதாவது மாடியில்தான் இந்து கலாசார அலுவல்கள் அமைச்சு அலுவலகம் இருந்தது. சிறந்த மேடைவசதிகள் எல்லாம் உள்ள இந்த அலுவலகத்திலே அப்பொழுதெல்லாம் சிறந்த இலக்கிய நிகழ்வுகளெல்லாம் நடைபெறும். அவ்வமையம் நாமும் அம்மாடியன்னல் வழியாகக் கொழும்பு பார்ப்பதுண்டு.

இப்பொழுது 'நானா நீயா' என்று போட்டி போட்டுக் கொண்டு அதி உயரமாக நிற்பன கோட்டைப் பகுதியில் உள்ள இலங்கை வங்கிக் கட்டடமும் முதலீட்டு வங்கிக் கட்டடமுமாகும். இவைகளும் அதியுயர் பாதுகாப்பு வலயத்தில் இருப்பதால், அங்கு எல்லாராலும் நெருங்கிச் செல்லவோ மாடியேறிப் பார்க்கவோ முடியாது. வேண்டுமானால் சீமே நின்று இவைகளை அண்ணாந்து பார்க்கலாம்... கவனம்... பொலிஸாரிடம் சிக்கிவிடப் போகிறீர்கள்...

(07.04.2001)

6

சைக்கிளும் ஒருநாள் சிகரம் ஏறியது

அந்தக் காலத்தில் சைக்கிள் ஓடப் பழகுவது என்றால் அது ஒன்றும் இலேசான காரியமல்ல. மறுமலர்ச்சி எழுத்தாளர் வரதர் அவர்களும் அது பற்றித் தமது 'மலரும் நினைவுகள்' நூலிலே விவரித்துள்ளார். வரதர் குறிப்பிடும் அந்தக் காலத்துக்கும் நான் குறிப்பிடப் போகும் அந்தக் காலத்துக்கும் இடையில் ஒரு பதினைந்து ஆண்டுகள் இடைவெளி இருக்கலாம்.

அப்பொழுதெல்லாம் சைக்கிள்களும் இன்று போல எல்லாரிடமும் இருந்ததில்லை. அதேவேளை சிலரின் மதிப்பை உயர்த்திக் காட்டவும் அது பயன்பட்டிருக்கிறது...

மானிப்பாயில் 'கொமிஷனர்' என்றொரு தனவந்தர் இருந்திருக்கிறார். (பெயர் பொன்னம்பலம்) அவர் தமது சைக்கிளுக்குச் செய்யாத அலங்காரங்களெல்லாம் செய்து வைத்திருந்தார். முன்னுக்கு மூன்று முகப்பு லைட் பின்னுக்கு டெயில் லைட், ஒன்றுக்குப் பல பெல்கள், வெள்ளிக்குதிரைகள் என்ன, வெற்றிக் கொடிகள் என்ன, பற்றிக்கேஸ், ஹோன் வேறு... இப்படி அலங்காரங்கள் சொல்லி மாளாது. ஆளின் தோற்றப் பொலிவையும் சொல்லி ஆகவேண்டும். மெல்லிய கரையுள்ள வெள்ளை வேட்டி, கையுள்ள நெற்பனியன், விரல் நிறைய மோதிரங்கள், கழுத்திலும் கைகளிலும் தங்கச் சங்கிலிகள்...

இரண்டு தங்கப் பற்கள் கட்டியிருந்ததாகக் கூட நினைவு. அவர் மானிப்பாய் இந்துக் கல்லூரிக்கு முன்னாலுள்ள சாத்திரியாரின் சாப்பாட்டுக்கடைக்கு அவ்வப்போது வருவார். கடை மேசைக்கு முன் அவருக்கென்றே ஒரு வாங்கு போடப்பட்டிருக்கும். அவருக்கு அங்கு தனி மரியாதை, அவர் சைக்கிளை கடைக்கு முன்னால் நிறுத்திவிட்டு வெற்றிலைப் பெட்டியும் கையுமாக வாங்கில் இருக்கிறார் என்றால்... அந்தச் சைக்கிளை வேடிக்கை பார்ப்பதற்கென்றே எம் போன்ற மாணவர் கூட்டம் அதை மொய்த்து நிற்கும். இது போன்றதொரு அலங்காரச் சைக்கிள் சங்குவேலியைச் சேர்ந்த இராமலிங்கத்தின் மகன் கந்தசாமி என்ற பணக்கார இளைஞனிடமும் இருந்தது. இவரது சைக்கிள் 'ஹோன்' சத்தம் கேட்டாலும் பலர் வேடிக்கை பார்க்கத் தெருவுக்கு ஓடிவருவார்கள்.

இப்படிச் சைக்கிளை அலங்கரிப்பதும் அப்போது சிலருக்கு ஒரு கலையாக இருந்திருக்கிறது. மானிப்பாய் மருதடி விநாயகர் ஆலயத்தில் அப்போதெல்லாம் நல்ல திருவிழாக்கள் நடைபெறும். சிகரங்கள் 'லையிட்' அலங்காரங்களுக்கும் குறைவிருக்காது. ஒரு சமயம் ஒரு திருவிழாவின்போது சிகரத்திற்கு, மேலும் அழகு சேர்க்கும் முகமாக மேலே குறிப்பிட்டது போன்ற இரண்டு அலங்கார சைக்கிள்களைப் பக்கத்துக்கு ஒன்றாகச் சிகரத்தின் மேல் தட்டில் தூக்கி வைத்திருந்தனர்...

கதைக்கு வருகிறேன்... அப்போது சைக்கிள் பழக வேண்டுமானால் கடைகளில் வாடகைக்கு எடுத்துத்தான் பழக வேண்டும். சைக்கிள் கடை என்றால், அது சைக்கிள் திருத்துவதுடன், சைக்கிள் வாடகைக்கு விடப்படும் இடமாகவும் இருக்கும். இப்பொழுது அப்படியெல்லாம்

இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. இன்று தான் வீட்டுக்கு வீடு ஒன்றுக்குப் பல சைக்கிள்கள் இருக்கின்றனவே.

‘இரண்டு சில்லுடன் அது எப்படி விழாமல் ஓடுகிறது’ என்று நாம் ஆச்சரியப்படுவது போலவே, விழுந்து காயங்கள் படாமலும் நாம் சைக்கிள் ஓடிப் பழக முடியாது. சைக்கிள் பழக்குபவர், நாம் ஓரளவு பழகி விட்டோம் என்று தெரிந்து எம்மைச் சைக்கிளுடன் சிறிது தூரம் தள்ளிக் கொண்டு வந்துவிடுவார். நாமும் ஓடிக் களைத்ததும் அதிலிருந்து இறங்கத் தெரியாமல் வேகம் குறைந்ததும் விழுந்துதான் எழும்புவோம். அப்பொழுது எமது திறமை என்று சொல்ல வேண்டுமானால் அது அதிகக் காயமின்றித் தப்புவதாகத்தான் இருக்கும்.

மைதானங்களில் சைக்கிள் பழகி வீதிகளில் ஓடத் தொடங்கினால் கூட, விபத்துக்களுக்குக் குறைவிருக்காது. சைக்கிளை அவசரத்தில் நிறுத்தத் தெரியாமல், வேலிகளிலும் தந்திக் கம்பங்களிலும் மோதி நிறுத்திய கதைகளும் உண்டு.

இதைவிட ‘டபிள்’ வைத்து ஓடினால் குற்றம், இரவில் ‘லையிட்’ இல்லாமல் ஓடினால் குற்றம். பொலீஸில் அகப்பட வேண்டும். இத்தனைக்கும் மத்தியில் சைக்கிள் ஓடத் தெரியாதவர்கள் என்றும் சிலர் இருந்தனர். அவர்களைப் ‘பெட்டைப் பெடியன்கள்’ என்பார்கள்...

ஆனால் இப்பொழுது சைக்கிள் ஓடுவதில் சாதனை படைப்பவர்கள் பெண்களாக இருப்பது போலல்லவா இருக்கிறது. தெருக்களையும் சைக்கிள்களையும் அவர்களல்லவா குத்தகை எடுத்தது போலிருக்கிறது.

இருந்தாலும், இவைகளால் எனக்கு ஆச்சரியம். இவர்களும் இவர்களைப் போன்றவர்களும் எங்கே சைக்கிள் ஓடப் பழகினார்கள்? அதுவும் ‘விழுப்புண்கள்’ படாமல்

எப்படிப் பழகினார்கள்? நாவூறு படாமல் இருக்க வேண்டும். இவர்கள் அப்படிப் பழகியதையும் விழுந்து எழும்பியதையும் நானும் கண்டதில்லை.

இவ்விவகாரத்தில் எனது ஆய்வின் முடிவு இதுதான்

1. முன்னருள்ள சைக்கிள்களில் சமநிலை (Balance) பேணும் சக்தி இப்போதுள்ளதை விட குறைவாக இருக்க வேண்டும்.
2. இப்போதுள்ளவர்கள் பெண்கள் சைக்கிள்களில் (Ladies Cycles) பழகுவதாலும் அல்லது அப்படிப் பழகி பெரிய சைக்கிள்களுக்கு மாறுவதாலுமாக இருக்கலாம். (பெண்கள் சைக்கிள்களில் 'பார்' இல்லாததினால் விழநேரிடும்போது நிலத்தில் கால் பதித்துவிடலாம் அல்லவா?)

அப்பொழுதெல்லாம் சைக்கிள்காரர்கள் 'டபிள்' வைத்து ஓட்டினால் அல்லது 'லயிட்' இல்லாமல் ஓட்டினால் பொலிஸார் அதே இடத்தில் வைத்து வழங்கும் தண்டனையாக இப்படியும் நடந்து கொள்வதுண்டு. அதாவது சைக்கிள் சில்லுகளின் 'வால்வ்' கட்டைகளைத் திறந்து காற்றை வெளியேற்றி விடுவது. அதன் பின்னர் அவர் சைக்கிளை உருட்ட வேண்டியதுதான்.

அப்படித்தான் ஒரு சமயம் ஒருவன் லையிட் இல்லாமல் சென்றபோது பொலீஸ்காரனிடம் அகப்பட்டுக் கொண்டான். அவன் சமாளித்தான். "வானத்திலே நிலவு. தெருவெங்கும் விளக்குகள் இப்படியாக எங்குமே வெளிச்சம் இருக்கும்போது சைக்கிளுக்கும... தனியாக..."

பொலீஸ்காரனும் விடவில்லை. "காற்றும்தான் எங்கும் இருக்கிறதே" என்றவன் சைக்கிள் சில்லுகளின் 'வால்வ்' கட்டைகளைக் கழற்றி அவனிடம் கொடுத்து விடுகிறான்.

7

மிதிபலகையில் நிற்பவர்களிடம் எச்சரிக்கை

எந்த விதிகளுக்கும் நடைமுறையில் சில விதிவிலக்குகளும் இருக்கின்றன - இருக்க வேண்டும். போக்குவரத்துச் சபை பேருந்துகளில் பின் கதவால் தான் ஏற வேண்டும் - முன் கதவால்தான் இறங்க வேண்டும் என்பது விதி. ஆனால் நெரிசல் மிகுந்த சமயங்களில் முன் கதவால் ஏறுவதும் பின் கதவால் இறங்குவதும் பயணிகள், பேருந்து ஊழியர்கள் ஆகிய இரு சாராருக்குமே வசதியாக இருக்கவும் கூடும். அந்தச் சமயங்களில் போக்குவரத்து விதிகள் இத்தனையாம் சட்டத்தின் இத்தனையாம் பிரிவின்படி அது சட்டமீறல் என்று சட்டம் பேசிச் சத்தம் போட வேண்டுமா என்ன? தென்னிலங்கையைப் பொறுத்தவரை அப்படியான, நெருக்கடியான சமயங்களில் சட்டத்தை அவ்வளவு தூரம் 'இறுக்கிப்' பிடிப்பதில்லை. பின் கதவாலும் இறங்க விடுவார்கள். முன் கதவாலும் ஏற விடுவார்கள். பயணச் சீட்டைப் பெறுவதும் பெறாமல் விடுவதும் பயணியின் வல்லமையைப் பொறுத்தது.

இதுபோல வெள்ளவத்தைக்குப் பயணச்சீட்டுப் பெற்றவர்கள் பொலீஸ் நிலையத்துக்கு முன்னாலுள்ள தரிப்பில் இறங்கியாக வேண்டும். அதற்கடுத்த இரண்டு தரிப்பிடங்கள்கூட வெள்ளவத்தைதான் என்றாலும் அவர்கள் மொழியில் அவைகள் தெகிவளைக்குள் அடக்கம்.

இதனை எம்மவர்களும் புரியும்படியாகச் சொல்லுகிறேன். அளவெட்டி - யாழ்ப்பாணம் பேருந்தில் ஸ்கந்தவரோதயக் கல்லூரிக்கு அருகே ஏறி சுன்னாகம் பேருந்து நிலையம் வரை மூன்று ரூபா கட்டணத்துடன் பயணம் செய்யலாம். ஆனால் கல்லூரிக்கு இரண்டு மூன்று தரிப்புகளுக்கு அப்பாலுள்ள ஆலடியிலிருந்து அதைவிடக் குறுகிய தூரமான சுன்னாகம் பேருந்து நிலையத்துக்கு அடுத்த தரிப்புக்கு அதே கட்டணத்தில் செல்ல முடியாதல்லவா? இது போன்றதொரு சிறிய சட்டச் சிக்கல்தான் இந்த வெள்ளவத்தைப் பிரச்சினையும்.

இந்த வகையில் பார்க்கப்போனால் நாம் அங்கு செய்தது சட்டமறுப்புத்தான். அதாவது வெள்ளவத்தைச் சீட்டுடன் வெள்ளவத்தையிலுள்ள தெகிவளையில் இறங்குவோம். நடத்துநர்களும் பெரும்பாலும் இது பற்றி அதிகம் கண்டிப்புக் காட்டுவதில்லை. கண்டும் காணாதது போல இருந்து விடுவார்கள்.

இப்படி இன்னும் சில வரவேற்கத்தக்க அம்சங்களையும் தென்னிலங்கை பேருந்துப் பயணங்களின் போது காணமுடியும்.

பேருந்துகளில் இருக்க இடமின்றி நின்று பயணம் செய்பவர்களிடமிருந்து அவர்கள் கைவசமுள்ளவைகளை (பொதிகள், புத்தகங்கள், கைப்பைகள்) இருக்கைகளில்

இருப்பவர்கள் வாங்கித் தம்முடன் வைத்திருந்து அவர்கள் இறங்கும்போது அல்லது அவர்களுக்கு இடம் கிடைக்கும் வரை வைத்திருப்பார்கள். எவ்வளவு 'குண்டு' அச்சுறுத்தல் இருந்தபோதிலும் அங்குள்ள பயணிகள் இந்த நல்ல பண்பாட்டைப் பின்பற்றி வருகிறார்கள்.

அதேபோல கைக் குழந்தையுடன் ஏறுபவர்களுக்கு - அது குழந்தையா, குமரா என்ற ஆராய்ச்சியின்றி ஏறிய உடனேயே - பேருந்தை மீண்டும் எடுப்பதற்கு முன்னரே - இருப்பவர்கள் யாராவது இடம் கொடுத்தாக வேண்டும். இல்லாவிட்டால் அங்கு பெரிய குமுறல்தான். (அந்த வேகம் இங்கு இல்லை) தமிழ்நாட்டில் பேருந்துகளில் இடம் இருக்கிறதுதானே என்று பெண்களுக்குப் பக்கத்தில் ஆண்கள் எவரேனும் 'இங்குள்ள பழக்கம்' காரணமாக இருக்கப் போனாலும் இந்த அனுபவம்தான். (இப்பொழுதும் அங்கு அப்படித்தானோ தெரியவில்லை.)

இங்குள்ள ஒரு சில பேருந்துகளில் பலத்த சத்தத்தில் பாடாவாரிப் பாடல்களைப் போட்டுப் பயணிகளின் பொறுமையைச் சோதிக்கிறார்கள். பேருந்து நிலையத்தில் தன் போக்கில் திரியும் மனநலம் குன்றிய ஒருவர் இத்தகைய 'பாட்டு பஸ்' ஸைத் தேடி மாறி மாறி ஏறி இறங்குவதையும் கவனித்திருக்கிறேன். இப்படியான 'அரியண்டங்கள்' தென்னிலங்கைப் போக்குவரத்துச் சபைப் பேருந்துகளில் கிடையாது. சில தனியாரதும் சொகுசு பஸ்களிலும் தான் இந்த 'அரியண்டங்கள்' இருக்கும்.

அங்குள்ள சில விரும்பத்தகாதவைகள் என்றால் பிச்சைக்காரர்கள் தொல்லைகளையும் 'பிப்பொக்கட்' டையும் சொல்லலாம். இங்கு பேருந்து நிலையத்தில் நிற்கும்

பேருந்துகளில் மட்டுமே பிச்சைக்காரர்கள் ஏறித் தரும்ம்கேட்பார்கள். பேருந்து புறப்படுமுன் இறங்கியும் விடுவார்கள். அங்குள்ள நிலைமையுடன் ஒப்பிடும் போது இது பரவாயில்லை எனலாம். அங்கு ஓடும் பேருந்துகளிலேயே இவர்கள் ஏறி இன்னுமொரு தரிப்பிடத்தில் இறங்குவார்கள். அதுவரை பயணிகள் பாடு திண்டாட்டம்தான். பிச்சைக்காரர்களிலும் ஏதாவது ஒரு இச்சைக்கருவி சகிதம் கச்சேரி வைப்பவர்கள்... வேடிக்கை காட்டுபவர்கள்... கையை முழங்கை வரை பின்னால் மடித்து அதனைத் தங்கள் விலாப்பகுதியில் அடித்து அடித்துப் பலத்த 'நெட்டி' ஓசை எழுப்பி... அதையே பக்கவாத்தியமாகக் கொண்டு பாடுபவர்கள்... இப்படி பல ரகத்தினர்... இதெல்லாம் போக்குவரத்துச் சபை பஸ்களில் மட்டும்தான். அப்படி அவர்கள் அதில் இலவசமாக ஏறி இறங்குவதற்கும் அனுமதி இருக்கிறது போலும்!

அங்குள்ள போக்குவரத்துச் சபைப் பேருந்துகள் சிலவற்றில் உள்ளே இடமிருந்தாலும் சிலர் கூட்டமாக வாசலையும் மிதிபலகையையும் அடைத்துக் கொண்டு பயணிகளுக்கு இடைஞ்சலாக நிற்பார்கள். இவர்களை யாரும் கட்டுப்படுத்த முடியாது. இவர்களில்தான் 'பிக்பொக்கட்' ஆசாமிகளும் இருப்பார்கள். இந்தத் தொல்லையும் இங்கு இல்லைத்தானே?

இந்த ஒப்பீட்டை எதற்காகச் செய்தேன் என்கிறீர்களா? அங்குள்ள நல்லவைகளை நாமும், இங்குள்ள நல்லவைகளை அவர்களும் பின்பற்றினால் நன்றாக இருக்குமே என்ற நல்லெண்ணம்தான்.

(19.05.01)

8

உலகம் சுற்றும் விடியோ கசெந்!

கொட்டாஞ்சேனை ஜிந்துப்பிட்டி முருகன் கோயில் மண்டபத்தில் நடைபெற்ற ஒரு திருமணத்தின் போது இது நடந்தது. (அங்கு மட்டுமல்ல, வேறு இடங்களிலும்தான் அப்படி நடந்திருக்கிறது என்பீர்கள்...) முசூர்த்த நேரம் முடிவடையும் தருணத்தில் தான் மணமகன் மண்டபத்துக்கு அழைத்து வரப்பெறுகிறான். காரணம் விடியோ படப்பிடிப்பாளர்கள் அப்படித் தாமதிக்க வைத்து விட்டார்களாம். அவர்கள் மணமகனின் (வாடகை) வீடு, சுவர், கூரை தொடக்கம் அனைத்தையும் படமெடுத்த பின்னர்தான் மாப்பிள்ளை அழைப்புக்குப் பச்சைக் கொடி காட்டினார்களாம்...

ஐயர் வரும்வரை அமாவாசை பொறுத்திருக்குமா என்பது பழமொழி. அங்கே விடியோகாரர் மணமகனுடன் வரும்வரை ஐயர் பொறுத்திருக்கிறார்... அதுவும் பொறுமையிழந்தவராக... பின்னர் வேறு வழியின்றி 'சட்டுப்புட்'டென தாலிகட்டும் சடங்கை முதலில் செய்துவிட்டு, ஏனைய அதற்கு முன்னருள்ள கூறை மாற்றும்

சடங்கு போன்றவைகளையெல்லாம் அதனையடுத்தும் செய்து சமாளிக்க வேண்டியதாயிற்று.

விடியோ படப் பிடிப்புக்களால் சில நன்மைகளிருந்தாலும் பல அவமானங்களும் அவமதிப்புக்களும் கூட இருக்கின்றன.

விழா மண்டபத்தில் மங்களகரமாய் போடப்பெற்ற மாவிலை, தோரணங்கள், மாலைகளையெல்லாம் தாம் நினைத்தவாறு இவர்கள் புறம் தள்ளி விடுகிறார்கள். கதாநாயகர்களுக்கு அடுத்த கௌரவ நடிகர்களான மணமக்களின் பெற்றோர்களை - பெரியவர்களை - தள்ளி நிற்கும்படி கட்டளையிடுகிறார்கள். ஐயரை 'கொஞ்சம் பொறும்' (அதிகாரம் இப்போது அவர்கள் கையில் தான்) என்கிறார்கள். படத்தில் அக்காட்சி சரியாக எடுபட்டிருக்காது என்பதற்காகத் தாலியைத் திரும்பவும் கட்ட வேண்டும் எனச் சொல்லும் துணிச்சல் இன்னமும் வரவில்லை என்றாலும் அப்படிப் பாவனை செய்யும் படி சொல்லுகிறார்கள்.

என்று விடியோப் படப்பிடிப்புக்கு முன்னுரிமை கொடுக்கப்பட்டதோ அன்றிலிருந்து விருந்தினர்கள் சரியாகக் கவனிக்கப்படுவதில்லை என்ற குறைபாடும் வந்துவிட்டது. 'நல்வரவை' நாடியவர்களின் கவனமெல்லாம் அங்கேயே இருப்பதால் வந்தவர்களை வரவேற்பதிலோ அவர்களுக்கு விருந்தளிப்பதிலோ அக்கறை குறைந்து வருகிறது. ஆனால் சாப்பாட்டுப் பந்தியும் படத்தில் விழவேண்டும் என்ற அக்கறைக்கு மட்டும் குறைச்சலில்லை.

முன்னர் ஒரு சமயம் ஒரு பெண்மணி அமைச்சர் ஒருவருக்கு மாலை போட்டதை வைத்துக் கொண்டு தமிழ்ப்

பண்பாடே போய்விட்டதாகக் கருத்துக்கள் தெரிவிக்கப்பட்டன. கொழும்பிலுள்ள தமிழ்த் திருமணங்களில் இப்பண்பாடு 'முத்தம்' வரை வந்துவிட்டது. மணமேடையில் மணமகனின் தந்தையார் மகனுக்கு மட்டுமல்ல, மருமகளுக்கும் 'முத்தம்' கொடுக்கிறார். மணமகனின் தாயார் மகளுக்கு மட்டுமல்ல மருமகனுக்கும் முத்தம் கொடுக்கிறார். இதெல்லாம் விடியோக்காரர்கள் தொடக்கி வைத்த பண்பாடாகத்தான் இருக்க வேண்டும். 'ரீவி - டெக்' வைத்து தமிழ்ப்பட 'பீஸ்' போட்டுப் பார்த்துப் பழகியவர்களுக்கு கவர்ச்சியூட்ட வேண்டாமா என்ன?

'திருமணங்கள் சொர்க்கத்தில் நிச்சயிக்கப்படுகின்றன என்பார்கள். அப்படியல்ல, அவை நல்லூர் திருவிழாவில் நிச்சயிக்கப்படுகின்றன' என்று நண்பர் சோக்கல்லோ சண்முகநாதன் ஒரு சமயம் நல்லூர்த் திருவிழா வானொலி நேர்முக அஞ்சலில் குறிப்பிட்டது நினைவுக்கு வருகிறது. ஆவணியில் அங்கு பெண் பார்க்கும் படலமும் அதனைத் தொடர்ந்த மாதங்களில் திருமணங்களும் நடைபெறுமாம், உண்மைதானே? அதைவிட சில காதல்கள் அரும்பு கட்டுவது கூட...

பிந்திக் கிடைத்த தகவல்களின் படி அந்தப் பணியை விடியோ கசற்றுகளும் செய்து வருகின்றனவாம். கனடா, லண்டன், சுவீஸ் என்றெல்லாம் உலாவரும் இந்தக் கசற் மூலம் 'திருநிறைச் செல்வங்களை' இனங்கண்டு தெரிவு செய்து மேற்கொண்டு ஆவன செய்யப்படுகிறதாம். அதற்கேற்றாற் போல 'இளசு'களைப் பல கோணங்களில் 'பளிச்'செனப் படமெடுக்கும் விடியோ வித்தகர்களின் பணி ஒரு வகையில் வியந்து பாராட்டத் தக்கதுதானே.

பம்பலப்பிட்டி மண்டபம் ஒன்றில் திருமணத்தையடுத்து விருந்து நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது. எனக்குப் பக்கத்திலிருந்த ஸ்ரீதர் பூபாலசிங்கம், 'வடை நன்றாக இருக்கிறது' என்று சொல்ல, அதனைப் புரிந்து கொண்ட பரிமாறிக் கொண்டிருந்தவரும், அவருக்கும் அந்த வரிசையிலிருந்தவர்களுக்கும் மேலும் ஒவ்வொரு வடை வைத்துக் கொண்டு வந்தார். "சண்ணும் ஒன்று எடும்..." என்றார் ஸ்ரீதர்.

எனக்கும் 'அது' விருப்பம்தான். ஆனால் அதையும்ல்லவா படம் எடுத்துவிடப் போகிறார்கள். ஆம் அதுவும் உலகம் சுற்றப் போகும் விடியோ கசந் அல்லவா?

(02.06.2001)

9

அரைக் காற்சட்டைக்கு அது அவசியமில்லையாம்!

ஆண்களின் காற்சட்டை மேற்சட்டைகளில்தான் எவ்வளவு நாகரிகமும் முன்னேற்றங்களும் புகுந்து கொண்டன. முதலில் மேற்சட்டையாகிய சேர்ட்டை எடுத்துக் கொள்வோம்.

நாம் படிக்கின்ற அந்தக் காலத்திலெல்லாம் இந்தச் சேர்ட்டையும் பெனியன், ரீசேர்ட் அணிவதுபோலத் தலையாலைதான் போடவேண்டும். அப்படிப் போட்டபின் மார்புப் பகுதியில் உள்ள மூன்று நான்கு 'ஸ்ரட்'களையோ தெறிகளையோ பூட்ட வேண்டும். 'ஸ்ரட்' என்பது 'டிக்' என்ற சத்தத்துடன் பொருத்தக்கூடியது. ஸ்ரட் மறைந்து வந்தாலும் தெறி என்பது இன்றும் இருப்பதுதானே! சேர்ட்டுகளும் கீழ்ப்பகுதியில் முன்னும் பின்னுமாக அரை வட்டமாக முடியும் ஒரு ரகமும், மட்டமாக முடிவதுமான இன்னொரு ரகமும் தான். நீட்டுக்கை சேர்ட்டை வேலை 'மினைக்கெட்டு' முழங்கை வரை மடித்துவிடும் வழக்கம் எல்லாம் பின்னால் வந்தவை.

காற்சட்டையை எடுத்துக் கொண்டால் இப்போதுள்ள 'சிப்' முறையும், முன்பக்க நாடாவை இடுப்புப் பகுதியிலுள்ள தடையில் இழுத்துக் கொழுவும் முறையும் இல்லை. அப்போதெல்லாம் 'சிப்பு'க்குப் பதிலாக மூன்று நான்கு பட்டன்களைத்தான் வேறாக வாங்கிப் பொருத்த வேண்டும். இந்தப் பட்டன்கள் என்பது மரப்பலகையில் வடிவமைக்கப்பட்ட - இணைக்கப்பட்ட சில்லுகள் போன்றவை. (கேபிள் கம்பிகள் சுற்றிவருகின்ற ரீல் கட்டைகள் போன்றவை - ஆனால் சிறியவை) இந்த பட்டன்களை காற்சட்டையில் 'சிப்' பொருத்துகின்ற இடங்களில் எதிரெதிராகவுள்ள துவாரங்களில் இணைக்க வேண்டும். வயிற்றின் வலது பக்கத்தில் மட்டுமல்ல; இடுப்பின் இடது பக்கத்திலும் ஒரு பின்னோக்கிய நாடா இருக்கும். இதே போல பின்பக்கத்திலும் பக்கத்துக்கொன்றாக முன்னோக்கிய நாடாக்கள் இருக்கும். முன்பக்க நாடாவையும் பின்பக்க நாடாவையும் இணைப்பதற்கு உலோகத்திலான சன்னல் சட்ட வடிவிலான முட்கிளிப்புகளும் தேவை. அந்தக் கிளிப்பை முன்பக்க நாடாக்களில் பொருத்துவதற்கு பட்டன்தான் வேண்டும். காற்சட்டையை அணிந்து பட்டன்களையும் பொருத்தி நாடாக்களையும் இழுத்து இணைத்த பின்னர்தாம் நாம் 'காற்சட்டைக்காரர்...'

இந்த மரப் பட்டன்களுக்குப் பதிலாக வசதிபடைத்த மாணவர்கள் உலோகத்திலான வெள்ளி - பித்தளை பட்டன்களையும் பாவிப்பார்கள். சுருக்கமாகச் சொல்வதானால் காற்சட்டை என்று ஒன்று இருந்தால் அதற்குப்புறம்பாக இந்தப் 'போட்டுக் கழற்றுகின்ற'

உதிரிப்பாகங்களும் கைவசம் இருக்க வேண்டும். இந்தப் பட்டன்களுக்குப் பதிலாக வளர்ச்சியின் ஒருபடியாக இடையில் தெறிகளும் பயன்பட்டு உதிரிப்பாகங்களின் சுமையைக் குறைத்ததுண்டு.

இவையெல்லாம் அரைக்காற்சட்டைகளுக்கு மட்டுமல்ல 'லோங்ஸ்' நீளக் காற்சட்டைகளுக்கும் பொருந்தும். அப்பொழுதெல்லாம் 'லோங்ஸ்' அணிபவர்கள் மிகச் சிலராகத்தான் இருந்தார்கள். மேற்படிப்பு, அரசாங்க வேலை என்று வந்ததும்தான் அதனை அணிவார்கள். 'லோங்ஸ்' அணிவதென்றால் அதற்கு அடிப்படைத் தகுதியாக ஆங்கிலம் தெரிந்திருக்க வேண்டும் என்பது அக்கால வழக்கமாக இருந்தது... ஆனால் அரைக் காற்சட்டைகளுக்கு அது அவசியமில்லை.

பாடசாலைகளைப் பொறுத்தவரை கூட ஆங்கில ஆசிரியர்கள்தான் நீளக் காற்சட்டை அணிவார்கள். மற்றவர்கள் அநேகமாகத் தேசிய உடைகள் தான் அணிந்து வருவார்கள். இன்னும் பின்னர் தமிழ் ஆசிரியர்களே கால்சட்டை அணிய வெளிக்கிட்டபோதுகூட ஆங்கிலத்தில் மிகுந்த புலமையுள்ள ஆங்கில ஆசிரியர்கள் சிலர் தங்கள் தேசிய உணர்வைக் காட்டிக் கொள்வதற்காக நாஷனல் - வேட்டியுடன்தான் காட்சியளித்தார்கள்.

இப்பொழுதும் இந்தத் தேசியப்பற்று இல்லாமல் இல்லை. தென்னிலங்கையில் அதுவும் முக்கியமாக கலைஞர்கள் அதற்கு முன்னுரிமை கொடுப்பதைக் காண்கின்றோம். முக்கிய நிகழ்ச்சிகளில் அவர்கள் முற்றாக இல்லாவிட்டாலும் நாஷனல் பாதி காற்சட்டை பாதியாகக்

காட்சி தருகிறார்கள். இன்னும் சிலர் இன்னும் ஒருபடி மேலே போய் (கீழே போய் என்றும் சொல்லலாம்) தேசிய உடையான நாஷனலை எவ்வளவுக்கு எவ்வளவு நீட்ட முடியுமோ அவ்வளவுக்கு நீட்டியும் (அதாவது முழங்கால் வரை அல்லது அதற்கும் கீழ்) ஆங்கில உடையை எவ்வளவு மறைக்க முடியுமோ அவ்வளவு மறைத்தும் தங்கள் தேசிய உணர்வை முடிந்தவரை வெளிப்படுத்தி வருகிறார்கள்.

நல்லது; வரவேற்க வேண்டியதுதானே...

09.06.2001

10

மோ. சைக்கிள் சக சா. சைக்கிள் சவாரி

வீதிகளில் சமாந்தரமாகச் சைக்கிளில் செல்வோர் பிடிபடும் பட்சத்தில் அந்த இடத்தில் வைத்தே அவர்களிடம் இருந்து அபராதம் அறவிடவும், வழக்குத் தொடரவும் முடிவு செய்திருப்பதானது வரைவேற்கத்தக்கதே! இதனை அறிவித்துள்ள யாழ். பொலீஸ் அத்தியட்சகர் குடாஹெட்டி அவர்கள் நிச்சயம் பாராட்டுக்குரியவரே!

அதே வேளை வீதிகளில் இதேபோல இன்னொரு வகைச் சமாந்தரச் சைக்கிள் ஓட்டமும் நடைபெறுவது பொலீஸ் அத்தியட்சகரின் கவனத்திற்கு இன்னமும் செல்லவில்லை போலிருக்கிறது. பாரிய வீதி விபத்துக்களை ஏற்படுத்தக் கூடிய அந்த ஓட்டக்காரர்களையும் பிடித்து அவர்களுக்கும் அப்படியான தண்டனை வழங்கினால்தான் எனது ஆத்மா... இல்லை அபிப்பிராயம் ஆகும்.

இந்த 'சண் அங்கிளுக்கு' எல்லாமே பகிடிதான் என்று அலட்சியப்படுத்தாமல் நான் மேற்கொண்டு சொல்வதையும்தான் கொஞ்சம் கவனியுங்களேன்.

மோட்டார் சைக்கிளின் 'சக்தி'யைக் கொண்டு சைக்கிளை ஓட்டும் அதிசயத்தைத் தான் சொல்லுகிறேன். மோட்டார் சைக்கிளில் ஓடுபவர் தனது ஒரு கையை பக்கவாட்டில் பின்நோக்கி நீட்டி சைக்கிள் ஓட்டியின் ஒரு கையைப் பற்றியவாறு ஓடுவதை நீங்களும் தான் கண்டிருப்பீர்களே! இரண்டுமே ஓடும்... இதுவும் ஒரு வகையில் சமாந்தரச் சைக்கிள் ஓட்டம் தான்... ஒன்று மோ...சைக்கிள்... மற்றது சா. சைக்கிள்... மீண்டும் சொல்லுகிறேன். இவர்களையும் பிடித்து...!

இத்தகைய ஓட்டங்களை சுன்னாகம் - கந்தரோடை வீதியில் பரவலாகக் காணக் கூடியதாக இருக்கிறது. (மேலே குறிப்பிட்ட சமாந்தரச் சைக்கிள் ஓட்டங்களுக்கும் இங்கு குறைச்சல் இல்லை. இளசுகளின் அடாவடித்தனமான செயல்கள் நடைபெறுவதாகக் கூறப்படும் இப்பகுதிகளில் இவைகளும் சேர்ந்தால்..) இதற்கெல்லாம் தாங்களும் ஒன்றும் சளைத்தவர்கள் அல்லர் என்று அவர்களைப் பின்பற்றி முச்சக்கரவண்டியைப் பிடித்துக் கொண்டும் உழவு இயந்திரப் பெட்டியைப் பிடித்துக் கொண்டும் சமாந்தரமாக ஓடுகிறவர்களையும் இங்கு காணமுடிகிறது.

தென்மராட்சி இடப்பெயர்வை அடுத்து இந்த வீதிப் பகுதி வழக்கத்தைவிட அதிகச் சுறுசுறுப்பாக விளங்கிவருகிறது. வாகனப் போக்குவரத்துக்கள், பாதசாரிகளின் நடமாட்டம்... இவைகளைவிட பாரிய சுமைகளுடன் சைக்கிள் ஓடுகின்ற சந்தை மற்றும் விறகு வியாபாரிகள்... இத்தனைக்கும் இடையே இந்த மோ. சைக்கிள் சக சா... சைக்கிள் ஓட்டிகள்...

இந்தப் பிடித்துக்கொண்டு ஓடும் சவாரியால் இவர்கள் 'சக்தி'யை மிச்சம் பிடிக்கிறார்களா அல்லது

தெருவோர மக்களுக்குத் தமது சாகச விளையாட்டுக்களைக் காட்டி 'கியாதி' பெற முனைகிறார்களா என்பது தான் தெரியவில்லை.

சும்மா சொல்லக் கூடாது. முன்னர் மானிப்பாய் அரியம் என்பவர் பலத்த சத்தத்துடன் கூடவே இடையிடையே வெடியும் போட்டுக் கொண்டு மோட்டார் சைக்கிளில் செல்கிறார் என்றால், எல்லாரும் தெருவுக்கு ஓடி வந்து வேடிக்கை பார்ப்பார்கள். அவரே மானிப்பாய் செல்லமுத்து விளையாட்டு மைதானத்தில் மோட்டார் சைக்கிளுடன் பாய்கிறார் என்றால் சனம் அங்கேயும் அள்ளப்படும். ஆனால் இக்காலத்தவர்களுக்கு 'இதுவே தான் கதி' என்றாகிவிட்டது. பணம்தான் கொடுக்க வேண்டாம்; இந்த 'சேர்க்கஸ்' விளையாட்டைப் பார்த்து பாராட்டவுமா இவர்களுக்குத் தெரியவில்லை? பாவம், அவர்கள் உங்களுக்காகத் தங்கள் உயிரைக் 'கையில்' பிடித்துக் கொண்டல்லவா இந்தச் சாதனைகளைச் செய்கிறார்கள்?

'சேர்க்கஸ்' என்று வரும்போது இடையில் 'பூனும்' வரவேண்டும் அல்லவா? அவர்களும் இடையில் தோன்றி வீரர்களைப் பின்பற்றித் தாங்களும் ஏதோ சாதனை செய்வது போலச் செய்து இரசிகர்களைச் சிரிக்க வைப்பார்கள். இங்கும் அப்படிச் சிலர் வருகிறார்கள். இவர்கள் சைக்கிள் கரியரில் இருந்து கிழக்கும் மேற்குமாக ஓடிக் காட்டுகிறார்கள். (சீற்றைக் கழற்றி நல்ல விலைக்கு விற்கலாமே என்பது இவர்களுக்கு எனது ஆலோசனை)

எப்படிச் சமாந்தரச் சைக்கிள் ஓட்டம் வீதி ஒழுங்குகளை மீறும் செயல் - வீதி விபத்துகளுக்கும்

காரணமோ, அப்படித்தான் இந்த ஓட்டமும். இதுவரை அப்படி ஏற்படவில்லை என்றால் அதற்குக் காரணம் பாதசாரிகளதும் மற்றவர்களதும் எச்சரிக்கை உணர்வாகத்தான் இருக்க வேண்டும். அவர்கள் 'தொலையப் போகிறார்கள்' - அவர்களோடு சேர்ந்து தாங்களும் 'தொலைந்து விடக்கூடாது' என்று தாங்களாகவே ஒதுங்கிக் கொள்வதால் பாரிய விபத்துக்கள் தவிர்க்கப்பட்டு வருகின்றன. ஆனால் என்றும் எப்பொழுதும் அப்படி எதிர்பார்க்க முடியுமா என்ன?

ஆம் மீண்டும் சொல்லுகிறேன் : “கரணம் தப்பினால் மரணம்” என்ற இந்த 'சேர்க்கஸ்' சைக்கிள் ஓட்டத்தால் விபத்து நேராமெக்கு நாம் தான் காரணம்.

கொம்புளதற்கைந்து குதிரைக்குப் பத்து முழம் வம்புகரிக்கு...

(16.06.2001)

11

ஓடு நனைகிறதென்று ஓநாய்...

“1990இல் தொடங்கி இன்றுவரை தொடரும் மருந்துகள், ஒட்சிசன் சிலிண்டர்கள், உபகரணங்களுக்கான தட்டுப்பாட்டுடன் 1996இன் பின் மோசமாகியுள்ள சகல ஊழியர்களுக்குமான பற்றாக்குறையுமே இந்த இக்கட்டான நிலைக்குக் காரணமாகும்.

யாழ்ப்பாணத்தில் வைத்திய நிபுணர்களுக்கான 90 வீத வெற்றிடங்களும் ஏனைய வைத்திய அதிகாரிகளுக்கான 50 வீத வெற்றிடங்களும் இருந்து வருவதுடன் நிலைமை மேலும் மோசமடையும் வாய்ப்புகளே உள்ளன. ஏனெனில் கடந்த சில வருடங்களாக அரசாங்கம் யாழில் உள்ள வைத்திய அதிகாரிகளின் வெற்றிடங்களைத் திட்டமிட்டு நிரப்பாது தவிர்த்து வருகின்றது.

பாதுகாப்பு அமைச்சு, கோரப்பட்ட மருந்துகளின் அளவுகளில் வெட்டிக் குறைப்புகளைச் செய்து காலதாமதத்தின் பின்பே அனுமதி தருகிறது...

அவசர உயிர்காப்பு மருந்துகளோ ஒட்சிசன் சிலிண்டர்களோ முடிந்து விட்டாலும்கூட அவசரமாக

அவற்றைத் தருவிக்க முடியாதவாறு மேற்படி நடைமுறைகள் இறுக்கமாகக் கடைப்பிடிக்கப்படுகின்றன.

வைத்தியசாலைகளுக்குத் தேவையான அவசியமான மருந்துகளைக்கூட விமானத்தில் கொண்டு வர முடியாதுள்ளது. 'கெற்றமின்' எனும் மயக்க மருந்து கடந்த பத்து வருடங்களாக இந்த வைத்தியசாலைக்கு அனுப்பப்படவில்லை.

ஓட்சிசன் சிலிண்டர், முறிவுகளுக்குப் போடப்படும் சுண்ணாம்புப் பற்று (P.O.P) போன்றவை பல வேளைகளில் இங்கு உரிய நேரத்துக்குக் கிடைப்பதில்லை. ஓட்சிசன் சிலிண்டர் இல்லாமையினால் சிலவேளைகளில் இங்கு நோயாளிகள் இறக்க வேண்டிய நிலையும் ஏற்பட்டுள்ளது."

- இவைகள் அரசாங்க வைத்திய அதிகாரிகள் சங்கத்தின் யாழ் கிளை உறுப்பினர்கள் நடத்திய செய்தியாளர் மாநாட்டில் தமது வேலைநிறுத்தம் தொடர்பாக விளக்கமளிக்கையில் தெரிவித்த கருத்துக்களிற் சில. (ஆதாரம் : இம்மாத 12ஆம், 13ஆம் திகதிய உதயன்) இதனை எழுதியதும் மேற்படி வேலைநிறுத்தம் கைவிடப்பட்ட செய்தி கிடைத்துவிட்டது. அதனாலென்ன, இருக்கவே இருக்கிறது லேடி ரீட்ஜ்வே... தொடர்ந்து படியுங்கள்.

"இலங்கையில் இருக்கின்ற சிறுவர் ஆஸ்பத்திரிகளில் மிகப்பெரியது லேடி ரீட்ஜ்வே சிறுவர் வைத்தியச் சாலைதான். இங்கு நாள் ஒன்றுக்கு 500 சிறுவர்கள் தங்கியிருந்தும் 2000 சிறுவர்கள் வெளிநோயாளர் சிகிச்சைப் பிரிவிற்கு வந்தும் சிகிச்சை பெறுகின்றனர்.

இங்கு சகல வசதிகளும் இருக்கின்றன. எல்லா நோய்களுக்கும் சிகிச்சை அளிக்கக் கூடிய வார்ட்டுகள் இருக்கின்றன. இப்படியான பெரிய வைத்தியச்சாலையை நிர்வகிக்க ஒரேயொரு பணிப்பாளர்தான் கடமைபுரிகிறார்.

இரு வருடங்களாகப் பிரதிப் பணிப்பாளர் பதவி நிரப்பப்படாதுள்ளது; இப்பதவி வெற்றிடத்தை நிரப்பும்படி கோரியே இந்த வேலை நிறுத்தத்தை மேற்கொள்ள முடிவு செய்துள்ளோம்.”

- இவை கொழும்பு லேடி ரீட்ஜ்வே சிறுவர் வைத்தியசாலை மருத்துவ அதிகாரிகளின் வேலை நிறுத்தம் தொடர்பாகச் சங்கத்தின் செயலாளர் டாக்டர் அனுருத்த பாதெனிய செய்தியாளர் மாநாட்டிலே தெரிவித்த கருத்துக்கள். (ஆதாரம். இம்மாத 19ஆம் திகதிய தினகரன்) இதனை எழுதிக் கொண்டிருக்கையில் இவ் வேலை நிறுத்தமும் கைவிடப்பட்டிருப்பதாகத் தெரிகிறது. அதனாலென்ன, எனக்கு வேண்டியது அவர்களது அறிக்கைதானே...!

வைத்தியர்களின் வேலை நிறுத்தங்களைப் பற்றி நான் அபிப்பிராயம் கூற வரவில்லை. அதற்கான தகுதியும் எனக்கில்லை. வேறு ஒரு வார்த்தை சொல்லுவார்களே... ஆம்! அதுதான்... அவர்களின் போராட்டங்களைக் 'கொச்சைப்படுத்த'வும் நான் விரும்பவில்லை. நான் குறிப்பிடுவது, சத்தியமாகச் சொல்லுகிறேன் இரண்டாவது செய்தியாளர் மாநாட்டில் தெரிவிக்கப்பட்ட கருத்து பற்றித்தான்.... அதாவது லேடி ரீட்ஜ்வே... அந்த அறிக்கையிலே தெரிந்தோ, தெரியாமலோ நோயாளர்களது நலனில் அக்கறை உள்ளது போலவும் அவர்களுக்காகக்

கவலைப்படுவது போலவும் தெரிவித்திருப்பதுதான் எனக்குப் பிடிக்கவில்லை.

நோயாளிகளைப் பற்றிக் கவலைப்படுவதாக இருந்தால் வேலை நிறுத்தத்தைப் பற்றி நினைக்க முடியாது. 'கோரிக்கை நிறைவேற்றப்படும்வரை' வேலை நிறுத்தப் போராட்டத்தை நடத்தப் போகிறவர்கள் நோயாளிகளை - அதுதான் லேடி ரீட்ஜ்வே சிறுவர் நோயாளிகளை நினைத்துக் கவலைப்பட்டு டென்சனாகித் தங்கள் உடலையும் உள்ளத்தையும் வருத்திக் கொள்ளக்கூடாது. அவர்கள் (அதுதான் லேடி ரீட்ஜ்வே...) என்ன ஆனாலும் சரியென்று விட்டுவிட வேண்டும் என்பதுதான் எனது கருத்து(!) வேண்டுமானால் பொதுமக்களுக்கு ஏற்படுகின்ற சிரமங்களுக்கு மனம் வருந்தும் அளவோடு மட்டும் அவர்கள் நிறுத்திவிட வேண்டும்.

லேடி ரீட்ஜ்வே மருத்துவ அதிகாரிகளின் வேலை நிறுத்தம் வெற்றி பெற்று அவர்களது கோரிக்கைகள் நிறைவேற வேண்டும். அதே வேளை மீண்டும் சொல்லுகிறேன். அதுவரை அவர்கள் நோயாளிகளுக்காக (ஐயோ பாவம்.. அதுவும் சிறுவர்களாயிற்றே...) என்று கவலைப்படக்கூடாது. அப்படிக் கவலைப்பட்டால் அந்த 'அழுத கதை'யை மக்கள் அவர்களுக்கு நினைவூட்டி விடுவார்கள்.

அதென்ன கதை...? கீழே பார்க்காதீர்கள்... மேலே பாருங்கள் - அதாவது தலைப்பை...

(30.06.2001)

12

விளக்குமாற்றுக்குப் பட்டுக் குஞ்சம்

யாழ்ப்பாணத்துக்கான விமான சேவையினைத் தொடங்குவதற்கான ஏற்பாடுகள் மேற்கொள்ளப்பட்ட சமயம்... அவ்வமயம் தபாற் தந்தி அமைச்சராக காலஞ்சென்ற சு. நடேசபிள்ளை அவர்கள் இருந்தாராம்.

அச்சமயம் சிங்கள அமைச்சர்கள் சிலர் “யாழ்ப்பாணத்துக்கு விமானம் விடுவதால் உரிய பலன் ஏற்படாது. அவர்கள் அவ்வளவு பணம் செலவு செய்து அதிலே பயணம் செய்ய முன்வரமாட்டார்கள். றெயில்களில் கூட அவர்கள் மூன்றாம் வகுப்புப் பெட்டிகளில்தான் நெருங்கியடித்துப் பயணம் செய்கிறார்கள்” எனக் கருத்து வெளியிட்டனராம்.

அப்பொழுது நடேசபிள்ளை குறுக்கிட்டுச் சொன்னாராம். “யாழ்ப்பாணத்தவர்கள் மிகவும் புத்திசாலிகள். அவர்களுக்கு நன்றாகத் தெரியும் முதலாம் வகுப்புப் பெட்டியும் மூன்றாம் வகுப்புப் பெட்டியும் ஒரே நேரத்தில்தான் யாழ்ப்பாணத்தைச் சென்றடையும் என்பது.”

இது யாழ்ப்பாணத்தவர்களின் சிக்கனத்தை மட்டுமல்ல, தேவையேற்படி அவர்கள் பணத்தைப் பணமென்று பார்க்காமல் செலவு செய்யக் கூடியவர்கள் என்பதையும் காட்டுகிறது. இல்லாவிட்டால் 'லயன்ஸ்ய'ருக்கும் 'மொனரா'வுக்கும், 'ஹெலி ரூர்'ஸ்க்கும் அவ்வளவு பெருந் தொகைகளை அள்ளி இறைப்பார்களா என்ன?

யாழ்ப்பாணத்தவர்கள் அன்று தொடட்டே பணத்தைப் பார்க்காமல் அதியர் வர்க்கப் பொருள்களைத் தான் பாவிக்கின்ற இயல்புள்ளவர்கள். கார் என்றால் 'ஓஸ்டன் A - 40', சைக்கிள் என்றால் 'றலி', தையல் இயந்திரம் என்றால் 'சிங்கர்', வானொலிப் பெட்டி என்றால் 'பிலிப்ஸ்', லைட் - பற்றி என்றால் 'எவரெடி'... தரங்குறைந்த பொருள்களை அவர்களிடம் விலைப்படுத்த முடியாது. இது அவர்களுக்குரிய ஒரு 'ரேட் மார்க்'... என்றும் சொல்லலாம்.

யாழ்.மக்களின் மனோபாவம்தான் இப்படி என்றால் அந்த மண்ணுக்கும் அப்படி ஒரு பெருமையிருக்கிறது. அதனை நண்பர் டொமினிக் ஜீவா தமது 'மல்லிகை'யில் (ஆஸ்திரேலியச் சிறப்பிதழ்) பின்வருமாறு பட்டியலிட்டுக் கொண்டு போகிறார்.

“மாவிட்டபுரம் வெற்றிலை, தாவடிப் புகையிலை, அல்லைப் பிட்டிப் பனங்கிழங்கு, சங்கானைச் சட்டி பாணை, சாவசக்சேரி முருங்கைக்காய், மட்டுவில் கத்தரிக்காய், ஆனைக்கோட்டை நல்லெண்ணெய், கூவில் பனங்கள், திக்கம் வடிசாராயம், உரும்பிராய் கூழன் பலாப்பழம், நெடுந்தீவுப் பாணிப்பனாட்டு, மண்டை தீவுப் பாய், எழுவைதீவுச் சுளகு, பருத்தித்துறை வடை - பனங்கட்டி - கருப்பணி, தோலகட்டி நெல்லிரசம், அச்செழு

இராசவள்ளிக்கிழங்கு, அச்சவேலி மரவள்ளிக்கிழங்கு, அனலைதீவு புழுக்கொடியல்... (நீங்கள் முகத்தைச் சுழிக்க முன் நான் அதனைத் தொடராமல் நிறுத்திக் கொள்கிறேன்).

இன்னும் யாழ் மக்கள் கல்வியைப் பெரும் சொத்தாகக் கருதி அதற்கு அதிக முக்கியத்துவம் கொடுத்து முறையாகக் கற்று முறையாகப் போதிக்கவும் வல்லவர்கள். கொழும்பில்கூட தனியார் கல்வி நிலைய விளம்பரங்களில் 'யாழ் ஆசிரியர்களால் கற்பிக்கப்படும்' என்ற வரிகளைக் காணமுடிகிறது. அதிகம் ஏன், என்னைக் கூட அங்கு தங்கள் பிள்ளைகளுக்குப் பாடம் சொல்லிக் கொடுக்க முடியுமா என்று கேட்பதுண்டு என்றால் பாருங்களேன்? நான் அதற்கெல்லாம் சம்மதிக்காததற்குக் காரணம், நண்பர் செம்பின் செல்வன் அடிக்கடி, கூறுவது போல 'கல்வியை விற்கக் கூடாது' என்பதல்ல; ஏற்கனவே அவர்கள் எம்மவர்கள் மீது வைத்துள்ள மதிப்பை நான் ஒருவன் கெடுத்துவிடக் கூடாதல்லவா?

அங்குள்ள சிங்கள அன்பர்களும் இந்த உண்மையை ஏற்றுக் கொள்ளத் தவறுவதில்லை... ஒரு சமயம் லயன் எயர் விமானச் சீட்டுப் பெறும்போது அங்குள்ள அலுவலக முகாமையாளரிடம் "பயணத்தின் போது கூடவே ஒரு கையடக்க கல்குலேற்றரும் கொண்டு போகலாமா" என்று கேட்டேன். அதற்கு அவர் முடியாது என்பதை இப்படி நாசூக்காகத் தெரிவித்தார். "யாழ்ப்பாண மக்கள் மிகவும் புத்திசாலிகள். அவர்கள் எந்தப் பெரிய கணிதத்தையும் கல்குலேட்டர் இல்லாமலே செய்யக்கூடியவர்கள்" (Jaffna People are very intelligent. They can do any sums without calculator) அவர் என்ன நோக்கத்தில் சொல்லியிருந்தாலும் எனக்கது பெருமையாகத்தான் இருந்தது.

இந்த இடத்திலே, இந்த வேடிக்கையைப் பார்ப்பார்கள். இலங்கை தேயிலைக்குப் பெயர் பெற்ற நாடு. எமது தேயிலைக்கு நிகராக இன்னொரு நாட்டுத் தேயிலையை ஒப்பிட முடியாது. அப்படி இருக்கும் போது அதுவும் யாழ்ப்பாணத்தில் இப்படி ஒரு விளம்பரம் தலைதூக்கியுள்ளதையும் காணமுடிகிறது. “வனிலாத் தேயிலை எம்மிடம் பெற்றுக் கொள்ளலாம்.”

முதல்தரமான தேயிலை (No.1 Tea) மேட்டு நிலத்தேயிலை (High Land Tea) தலவாக்கலைத் தேயிலை என்று சொல்லி விற்பனை செய்தால், அதிலே பொருளுண்டு. தரத்தைப் பொறுத்து தேயிலை பல விலைகளிலுமுண்டு. தேயிலையைவிட மலிவான வனிலாவை தரங்குறைந்த - விலை குறைந்த தேயிலையுடன் கலப்படம் செய்து - ‘விளக்குமாறுக்குப் பட்டுக்குஞ்சம்’ கட்டுவது போன்ற விளம்பரமல்லவா இது?

தரம் வாய்ந்த - தரம் பேணுகின்ற - யாழ் மக்களை இப்படியும் ஏமாற்றலாம் என்கின்ற துணிச்சல் இவர்களுக்கு எப்படி ஏற்பட்டது அல்லது எங்கிருந்து பெற்றார்கள்?

(11.08.2001)

13

மின்சாரத்தில் கைவைக்கும் கெட்டிக்காரர்கள்!

மின்சாரம் இருக்கும் வரை மின்வெட்டுகளும் மின்தடைகளும் இருக்கும் போலிருக்கிறது. சம்சாரம் என்றிருந்தால் சச்சரவுகளுக்கு இடமிருக்காது என்று எப்படிச் சொல்லமுடியாதோ, அப்படி என்றும் வைத்துக் கொள்ளுங்களேன்.

இருப்பினும் மின்சாரத்துக்குப் பழக்கப்பட்டு விட்டால் அல்லது அடிமையாகிவிட்டால் 'அது' சிறிதுநேரம் தடைப்பட்டால் கூட நாம் செயலிழந்து விடுகிறோம். அதற்குக் காரணம் முன்னெச்சரிக்கையாக - முன்கூட்டியே மாற்று ஒழுங்குகள் எதுவும் செய்து கொள்ளாததும் ஒன்றாகும்.

மின்சாரசபை வழங்கும் மின்சாரத்தை 'நம்ப முடியாது'. அது எந்த நேரமும் நம்மைக் 'கைவிடலாம்' என்ற காரணத்தால் வியாபார நிலையங்களும் அலுவலகங்களும் முன் எச்சரிக்கையாக மின்பிறப்பாக்கி

இயந்திரங்களையும் வைத்திருக்கத் தொடங்கியுள்ளன. ஆனால் வீடுகளைப் பொறுத்தவரை 'அரசனை நம்பிப் புருஷனைக் கைவிட்ட கதை' தான். அதற்குப் பதிலாக ஆகக் குறைந்தது 'சிம்னி' விளக்கையாவது பயன்படுத்தி அந்த இடை நேரத்திலும் தமது பணிகளைத் தொடரலாம் என்ற பக்குவம் நம்மில் பலருக்கு இல்லாமல் போய்விட்டது. மின்சாரம் நின்று விட்டால் அதுதான் தமக்கு 'விதி' என்று கட்டாய ஓய்வுக்குப் போய் விடுகிறார்கள். பெயருக்கு ஒன்றிரண்டு குப்பி விளக்குகளைக் கொளுத்தி வைத்து விடுகிறார்கள். அதுகூட இருட்டில் ஆளையாள் முட்டுப்படாமல் இருப்பதற்கும், தடக்குப் படாமல் இருப்பதற்கும்தான். இதைவிட அவர்களில் பலருக்குள்ள பெரிய கவலை... அதனால் தொலைக்காட்சி நிகழ்ச்சிகளுக்கும் தடை ஏற்பட்டுவிட்டதே என்பதாகும்.

வரலாற்றுப் பதிவுக்காகவாவது அந்தச் 'சிம்னி' விளக்கைப் பற்றிக் கொஞ்சம் சொல்லத்தான் வேண்டும். இன்னும் அடைமொழியுடன் சொல்வதென்றால் அதனைப் போத்தல் சிம்னி விளக்கென்று சொல்லலாம். எண்ணெய்விடும் பகுதியும் வெள்ளைப் போத்தலிலானது. மண்ணெண்ணெய் இருப்புத் திட்டத்தையும் அறிந்துகொள்ள முடியும். விளக்கினை மேசையில் மட்டுமல்ல, சுவரில் ஆணி அடித்து அதிலேயும் மாட்டலாம். புதிதாக இந்த விளக்கினை வாங்கும்போது அதனுடன் வெளிச்சத்தைப் பிரதிபலிக்கச் செய்யும் தகரத் தட்டொன்றும் தருவார்கள்.

சீன, ஜப்பான் தயாரிப்புகளாக வந்து கொண்டிருந்த அந்த விளக்குகள்தான் அப்போதெல்லாம் எமக்குக் 'கதி'யாகவிருந்தன. ஆரம்பத்தில் குப்பி விளக்கொளியில்

படித்துப் பழகிய எமக்கெல்லாம் பிற்காலத்தில் இந்த விளக்குகள் ஒரு வரப்பிரசாதம் என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். அரிக்கன் லாம்பு காற்றுக்கு நின்றுபிடிக்கும் என்றால் இந்த விளக்கு வெளிச்சத்தை 'அள்ளி வழங்கும்' என்று சொல்லலாம்.

மின்சாரம் கிராமங்களை எட்டிப் பார்த்தது அநேகமாக எழுபதுகளுக்குப் பின்னர்தான். அதுவரை எல்லா வீடுகளிலும் இந்தச் சிம்னி விளக்குகள்தான். அப்பொழுதெல்லாம் இங்கு கண்ணாடித் தொழிற்சாலைகளும் இருந்து, அங்கெல்லாம் இந்த விளக்குகளுக்கான 'சிம்னி'களும் தயாரிக்கப்பட்டன என்றால் உங்களால் நம்பமுடிகிறதா? இவ்வளவு தூரம் இதனைச் சொல்வதற்குக் காரணம், எங்காவது இப்படியான விளக்குகளைக் கண்டால், வாங்கத் தவறாதீர்கள். மின் தடை ஏற்பட்டாலும் படிப்புக்குக் 'கட்' போடவேண்டியிருக்காது.

யாழ்ப்பாணத்தில் திருட்டு மின்சாரம் பெறுவதாலும் மின்கம்பிகளுக்கு சைக்கிள் செயின் ஏறியும் செயல்களாலும் கூட மின் வழங்கலில் பாதிப்புகள் ஏற்படுகிறதாம். சென்ற கட்டுரையில்தான் யாழ்.மக்களின் கெட்டித்தனங்கள் பற்றிச் சொல்லியிருந்தேன். அதற்குத் திருஷ்டி பரிகாரமாக இந்தக் 'கெட்டித்தனங்களும்' அமைந்து விட்டனவோ..!

இந்த மின்தடையும் சுழற்சிமுறை மின் விநியோகங்களும் நாட்டின் ஏனைய பகுதிகளிலும் காலத்துக்குக் காலம் அமுல் படுத்தப்படுவதுண்டு. அங்கெல்லாம் நீர்மின்சாரமே வழங்கப்படுவதால் நீரேந்து பகுதிகளில் நீர்மட்டம் குறைந்துவரும் சமயங்களில் அங்கும்

இதெல்லாம் நடைபெறுவதுண்டு. நான் இதனை எழுதிக் கொண்டிருக்கும் வேளையில் கூட அங்கும் ஒன்றரை மணித்தியால மின்வெட்டு இருக்கிறதாம்.

இருப்பினும் சொல்லாமற் கொள்ளாமல் மின்சாரம் நின்றாவிட்டால் அதுவே அங்கு செய்தியாகிவிடுகிறது. நாய் மனிதனைக் கடித்தால் செய்தியல்ல; மனிதன் நாயைக் கடித்தால் அதுதான் செய்தி என்பது போல...

மூன்று ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் கொழும்பிலே சில நிமிடங்கள் மின்சாரம் நின்றாவிட அதையே எல்லாரும் பேசிக் கொண்டார்கள். அடுத்த நாள் பத்திரிகைகளில் அது செய்தியாகிவிட்டது. மின்தடைக்குக் காரணம் 'இயந்திரக் கோளாறா? சதி முயற்சியா?' என்ற செய்தி - விமர்சனங்கள் வேறு... பின்னர் விசாரணைக் கமிஷன் என்று, அது வேறு... (விசாரணைக் குழு முடிவு பற்றி என்னை ஒன்றும் கேட்காதீர்கள்.)

மேல்நாடு ஒன்றில் இப்படி ஒரு செய்தி! அங்கும் என்றுமில்லாதவாறு ஒரு நாள் இரவு சில நிமிட மின் தடை... அதன் விளைவு பத்தாவது மாதம் அங்கு எடுக்கப்பட்ட புள்ளிவிவரக் கணக்கின்படி உற்பத்தி ஒன்றில் வழக்கத்தைவிட மிகப் பெரிய அதிகரிப்பு காணப்பட்டதாம். அதென்னவாகவிருக்கும்...?

'கைக்கடி காரங்களா?' - 'இல்லை இல்லை'

'தையல் இயந்திரங்களா?' - 'இல்லை இல்லை'

'கணினிப் பொறிகளா?' - 'இல்லவே இல்லை'

'அப்படி என்றால்' - 'குவா... குவா' க்கள்தானாம்.

14

கறுவல் செல்லரும் சிவலைச் செல்லரும்

யாழ்ப்பாணத்தின் கற்பகத்தரு எனப் போற்றப்பட்டது பனை. அப்படிப் போற்றப்பட்ட காலத்திலெல்லாம் நடுத்தர வகுப்பினரின் வீடுகள் பனையோலை, வீடுகளாகவும், வேலிகள் பனையோலை வேலிகளாகவுமே இருந்து வந்தன... தெருப் புலவர்களின் 'சுவர்க் கவிதை' களுக்கும் வேறு இடங்களைத்தான் பார்க்க வேண்டும்.

இந்தப் பனையோலைகள் பலவிதமான 'படிமானங்'களின் பின்னர்தான் பாவனைக்கெனப் 'பக்குவப்படும்'. வெட்டிய ஓலைகளை முதலில் நீளமாக அடுக்கிக் கொண்டுபோய் கடைசியில் பாரம் வைக்கவேணும். இது 'ஓலை மிதிப்பு' எனப்படும். வேலிக்கென்றால் இந்தப் படிமானம் போதுமானது. வீட்டுக்கென்றால்... மேலே படியுங்கள்.

இந்த ஓலைகளைப் பிரித்து ஓலை வேறு மட்டை வேறாக வெட்டிப் பிரித்துவிட்டு, ஓலைகளைப் பெரிய

வட்டமாகப் 'பாடம்' போல அடுக்குவார்கள். அதன் மேல் வெட்டிய பனை மட்டைகளையும் - போதாதென்றால் பெரிய கல்லுகளையும் தூக்கிப் போடுவார்கள். இது 'சுரம் போடுவது' எனப்படும்.

இந்த வேலைகளுக்காக ஒப்பந்தமானவர்கள் இடையிலே வந்து மேலே குறிப்பிட்ட பனை மட்டைகளை இறக்கி ஒவ்வொரு மட்டையாக எடுத்து இரண்டு பக்கக் கருக்குகளையும் சீவி எறிந்துவிட்டு, நார் உரித்து, அதனையும் அளவளவாகக் கிழித்து எடுத்துக் கொள்வார்கள். இந்த நாரக் கீறுகளில் ஒரு பகுதியை ஒன்றுடன் ஒன்றாக இணைத்து பெரிய பந்தாகச் சுற்றி வைத்துக் கொள்வார்கள், வீட்டின் முகடு கட்டுவதற்காக. இதிலே ஒரு விசேடம் என்னவென்றால்... இந்தப் பனையோலை வீட்டு வேய்தலுக்கும் சரி, வேலியடைப்புக்கும் சரி 'கயிறு' போன்ற பிறபொருள்களைப் பயன்படுத்தமாட்டார்கள். எல்லாமே பனையோலை, பனைமட்டை, பனை நார்தான்... வேலிக்கு வரிச்சு மட்டையாகக் கூட பிரித்த பழைய பனையோலை மட்டைதான்...

எல்லாம் சரியென்றால் பஞ்சாங்கத்தைப் பார்த்து நாள் குறிக்க வேண்டும். இதிலேயும் ஒரு வில்லங்கம் இருக்கிறது. யாராவது மண்டையைப் போட்டு விட்டால் குறிப்பிட்ட அந்தக் குருக்களை விட்டால் வேறு வழியில்லை... முதலில் அவரை ஒழுங்கு செய்துவிட்டுத்தான் மற்ற அலுவல்களைக் கவனிக்க வேண்டும் என்பது போல... வீட்டு வேய்தலுக்கும் முதலில் சிவலைச் செல்லரை ஒழுங்கு செய்ய வேண்டும்... அவரை விட்டால் வேறு வழியில்லை.

எங்கள் கிராமத்திலே இந்த வீட்டு வேய்தலையும் அதனோடு சம்பந்தப்பட்ட வேலைகளையும் கச்சிதமாகச் செய்யவல்ல இரண்டு செல்லர்கள் அப்பொழுது இருந்தார்கள். ஒருவர் கறுவல் செல்லர், மற்றவர் நான் மேலே குறிப்பிட்ட சிவலைச் செல்லர். சிவலைச் செல்லரின் 'அப்பொயின்மென்ட்' கிடைத்துவிட்டால் வேய்தலை ஆரம்பிக்க வேண்டியதுதான். குறிப்பிட்ட தினத்திற்கு முன்பே வீட்டின் பழைய கூரையைப் பிரித்து வீட்டைத் தூசிதட்டி வைத்திருப்பார்கள். எல்லாம் சரி என்றதும் தான் சிவலைச் செல்லர் வருவார். அதற்கிடையில் கறுவல் செல்லர் போன்றவர்கள் கரத்தைப் பிரித்து விசிறிபோலப் படிந்திருக்கும் ஓலைகளை வீட்டைச் சுற்றி வசதியாகப் பரப்பி வைத்திருப்பார்கள்; ஏனைய ஒழுங்குகளையும் கவனித்துக் கொண்டிருப்பார்கள்.

'என்ன இன்னமும் செல்லரைக் காணவில்லையே' என்ற காத்திருப்புக்களுக்கு மத்தியிலே - பிரபல பேச்சாளர்கள் காலதாமதமாகப் பலத்த கரஓலிகளுக்கிடையே வந்து மேடையேறுவது போன்ற 'பாவ'னையில் தான் சிவலைச் செல்லரும் வந்து கூரையேறுவார். 'அழுதும் பிள்ளை அவளே பெற வேண்டும்' என்பது போல் வீடு வேய்ந்து முகடு கட்டுவது வரை சிவலைச் செல்லரால்தான் முடியும்; மற்றவர்கள் அவருக்கு உதவி செய்ய முடியும் அவ்வளவுதான்.

இப்படியான வீட்டு வேய்தலின்போது அதையொட்டி விசேட சாப்பாடும் இருக்கும். அதுகூட வடலியோலைத் தட்டுவத்தில்தான் நடப்பதுண்டு. அப்பொழுதெல்லாம் நாமும் அவர்களோடு சேர்ந்து அப்படிச் சாப்பிட விரும்புவோம். சித்திரா பௌர்ணமி

தினங்களில் கோயில்களில் பிளாவில் சித்திரைக் கஞ்சி குடிக்கும் போது ஏற்படுகின்ற 'உவப்பு' அந்தத் தட்டுவத்தில் சாப்பிடுகின்ற வீட்டு வேய்தல் சாப்பாட்டிலும் இருக்கும்.

கண்ணாடி (கல்) வீட்டிலிருந்து கொண்டு கல் எறியக்கூடாது என்பது போல ஓலை வீட்டுக்காரர்களும் மற்றவர்களின் பகையைச் சம்பாதிக்கக்கூடாது. பகையைத் தீர்த்துக் கொள்வதற்கும் - எரிச்சலைக் காட்டிக் கொள்வதற்கும் அக்காலச் சண்டியர்கள் வீட்டுக்கு - வேலிக்கு நெருப்பு வைப்பதையே வழக்கமாகக் கொண்டிருந்தனர். இதனைத்தானே பின்னாளில் இங்கு வந்த பொலீஸ் இராணுவமும்கூடச் செய்தது. அவர்களால் ஓலை வீடுகளுக்குத்தான் தீ வைக்க முடியும் என்பதில்லை...?

(08.09.2001)

15

ஆட்டுப்பட்டித் தெரு மட்டும் ஏன் அப்படியே...

நாடாளுமன்றத்துக்குப் புறம்பாக இங்கு மூதவை (Senate) என்றதொரு அமைப்பும் முன்னர் இருந்தது. நாடாளுமன்றத்தில் நிறைவேற்றப்படும் தீர்மானங்கள் பின்னர் மூதவையிலும் நிறைவேறியதையடுத்தே சட்டமாக்கப்படும். இதனால் வீண் காலதாமதமே கண்ட பலன் என்பதால், அந்த அவையைப் பின்னர் ஒழித்துக்கட்டி விட்டனர். மூதவை உறுப்பினர்கள் மக்களால் தெரிவு செய்யப்படுபவர்களல்ல; நியமனம் செய்யப்படுபவர்கள். இவர்கள் செனட்டர்கள் என அழைக்கப்பட்டனர்.

இதிலேயுள்ள சிறப்பு என்னவென்றால் ஒருமுறை செனட்டராக இருந்தவர், அவர் பதவியிழந்த பின்னர் கூட மக்கள் வாயில் 'செனட்டராகத்' தான் இருப்பார். அப்படி ஒரு 'ராசி' அந்தப் பதவிக்கு இருந்தது.

திருவாளர்கள் நடேசன், நடராசா, நல்லையா, நாகலிங்கம், நீதிராசா - இவர்கள் எல்லாரும்

செனட்டர்களாக இருந்தவர்கள். அவர்கள் பதவி இழந்த பின்னரும் - ஏன் செனட் சபை ஒழிக்கப்பட்ட பின்னரும் கூட - அவர்களோடு 'செனட்'டர்களும் ஒட்டியிருந்தன.

இப்படி ஒரு 'கௌரவம்' நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்களுக்குக் கூடக் கிடைப்பதில்லை. பதவி போனதும் அவர்கள் முன்னாள் நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்கள் தான். அதுவும் காலப்போக்கில் மறைந்து 'ஒரு காலத்தில் நாடாளுமன்ற உறுப்பினராக இருந்தவர்' என்ற அளவில் முடிந்துவிடும் (அதாவது MP பின்னர் 'EX' MPயாகி அதற்கும் பின்னர் 'X' MPயாகிவிடுவார்).

செனட்டர்களுக்கு மட்டும் எதற்காக மக்கள் வாயில் அப்படி ஒரு கௌரவம்? ஒருவேளை செனட் சபை நாடாளுமன்றம் போலன்றி ஒரு கௌரவமான சபையாக இருந்ததும், செனட்டர்கள் எம்.பி.க்கள் போலன்றி கண்ணியவான்களாக நடந்து கொண்டதும் காரணமாக இருக்குமோ...?

இதற்கு எதிர்மாறான காரணங்களால் விதானை என்பதும் இன்று வரை மக்களின் பேச்சு வழக்கிலிருந்து மறையாதிருப்பது கவனத்திற்குரியது. விதானை என்ற பதத்திற்குப் பதிலாக கிராமசேவகர், கிராமஅதிகாரி என்றெல்லாம் வந்தபோதும் மக்கள் வாய்மொழியில் அவர்கள் விதானைமார்கள் தாம். ஏனென்றால் அந்தக் காலத்தைய விதானைமார்களின் தோற்றப்பொலிவும்... அதிகார தோரணையும்... அவர்கள் மீது நாம் வைத்திருந்த பயம் கலந்த மரியாதையும்... அந்த நினைவுகள் அவர்களின் மனத்திரைகளிலிருந்து இன்னமும் மறையவில்லை - தொடர்கிறது என்பதுதான்.

கொழும்பிலுள்ள பல வீதிகளுக்குப் பெயர் மாற்றம் செய்யப்பட்டு புதிய பெயர்கள் நடைமுறைக்கு வந்துவிட்டன. பாபர் வீதி, மகாவித்தியாலய மாவத்தையாகவும், புல்லர்ஸ் வீதி, பௌத்தலோக மாவத்தையாகவும், நீல் வீதி, சங்கமித்த மாவத்தையாகவும் மாற்றப்பட்டுவிட்டன. அப்படி ஆட்டுப்பட்டித்தெருவும் ஸ்ரீ ரத்தினசோதி சரவணமுத்து மாவத்தையாகப் பெயர் மாற்றம் செய்யப்பட்ட போதிலும் அது மட்டும் இன்றும் பழைய பெயரிலேயே வழங்கிவருகிறது. ஒருவேளை விதானைப் பெயர்போல அந்தத் தெருவுக்கு அதுதான் பொருத்தமான பெயரோ...!

தற்போதைய விதானைமார்களுக்குப் போய் (பழக்கதோஷம், எனக்கும் அப்படித்தான் சொல்லத் தோன்றுகிறது.) அப்படி ஏன் பயப்படவேணும்? நிவாரணத்தை வெட்டிவிடுவார்கள் - 'பரிந்துரைக்கப் பட்டுள்ளது' என எழுத மறுத்துவிடுவார்கள் என்ற பயமா?

அக்கால விதானைமார்களுக்குத் தண்டிக்கும் அதிகாரமும் கொடுக்கப்பட்டதோ அல்லது தாமாகவே அதை எடுத்துக் கொண்டார்களோ தெரியவில்லை. அவர்களின் கைகளிலே கைத்தடியும் இருந்திருக்கிறது. அவை அவர்களைத் தாங்குவதற்கு மட்டுமல்ல; பிறரைத் தண்டிப்பதற்கும் பயன்பட்டிருக்கிறது. அவர்களில் சிலர் பதவி இழந்த பின்னரும் 'பழைய விதானை' என்ற முறையில் அந்த அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்தி வந்தனர்.

இப்படித்தான் ஒரு சமயம் எங்களுர் கோயிலடியில் குட்டியன் என்ற முதியவரை - ஏதோ சொன்னதற்காக பதவியிழந்த எங்கள் பழைய விதானையார் தமது

கைத்தடியால் தாறுமாறாக அடித்திருக்கிறார். முதியவர் எவ்வளவு மன்றாடியும் விதானையார் 'இனிமேல் தம்மால் முடியாது' என்னும் வரை அடித்திருக்கிறார். ஊர்ப்பெரியவர்கள் பலர் அங்கு இருந்தபோதிலும் 'அந்தாள் அப்படி என்ன சொன்னதற்காக இந்தாள் இப்படி நடந்து கொள்கிறார்' என்று தமக்குள் முணுமுணுத்துக் கொண்டார்களே தவிர யாருமே முதியவரைத் தடுத்தாட்கொள்ள முன்வரவில்லை. இந்த நிகழ்ச்சியானது இன்னமும் என் நெஞ்சை நெருடிக் கொண்டதான் இருக்கிறது... எல்லாம் சரி, அப்பொழுது நீர் என்ன செய்தீர் என்பதுதானே உங்கள் கேள்வி...

* * *

ரஷ்யப் பிரதமராக இருக்க நிகிடா குருஷேவ் ஒரு கூட்டத்திலே பேசிக் கொண்டிருந்தாராம். தமக்கு முன்னர் பிரதமராக இருந்த ஸ்ராலினின் சர்வாதிகாரப் போக்குகளைக் காரசாரமாகக் கண்டித்துக் கொண்டிருந்தாராம்.

அப்பொழுது கூட்டத்திலிருந்து ஒருவர் கேட்டாராம். "அச்சமயம் அவரோடிருந்த நீங்களும் அதையெல்லாம் பார்த்துக் கொண்டதானே இருந்தீர்கள்?"

உடனே குருஷேவ், "யார் அங்கே? எழுந்து நில்லும்" என்றாராம். யாருமே எழுந்து நிற்காமல் 'கப்சிப்' என்று இருந்துவிட்டார்களாம்.

குருஷேவ் அமைதியாகச் சொன்னாராம். "நானும் அப்போது இப்படித்தான் நடந்துகொண்டேன்!"

(15.09.2001)

16

படிப்புக்காரரும் பாட்டுக்காரர்களும்

வரதர் தமது 'மலரும் நினைவுகள்' நூலிலே இப்படியும் ஒரு குறிப்பினைத் தந்திருக்கிறார்... "இந்தச் சுருட்டுக் கொட்டில்களைப் பற்றி நிறைய விடயங்கள் இருக்கின்றன என்று மட்டும் தெரியும். யாராவது தெரிந்தவர்கள் இதுபற்றி ஒரு பெரிய கட்டுரை எழுதலாம்."

அப்படியொரு பெரிய கட்டுரையை (சுருட்டுக் கைத்தொழில்) ஏற்கனவே செங்கை ஆழியான் எழுதி வெளியிட்டிருக்கிறார். அவரே சுருட்டுத் தொழிலாளர்களின் வாழ்க்கையை வைத்து 'இரவின் முடிவு' நாவலையும் தந்திருக்கிறார். நானும் அத்தகைய ஒரு தொழிலகத்தில் 'கணக்கப்பிள்ளை' யாகப் பணியாற்றிய அனுபவத்தை வைத்துச் சில தகவல்களைத் தருகிறேன்.

அது கொட்டில் அல்ல. ஒரு பெரிய தொழிற்சாலை - பிரபலமானதும் கூட... சுருட்டுப் பிடிக்கும் பிரித்தானிய முன்னாள் பிரதமர் வின்சன் சேர்ச்சிலின் படத்தினை நீங்கள் பார்த்திருப்பீர்கள்... அவர் ஒரு சுருட்டுப் பிரியராம்... அது கூட சிலவேளை எங்கடை கம்பனிச் சுருட்டாகத்தான் இருக்குமோ...?

நான் இங்கே சொல்லப் போவது சுருட்டுத் தொழில் நுணுக்கங்களைப் பற்றியல்ல; படிப்பிலிருந்து பாட்டுவரையுள்ள அத்தொழிலாளர்கள் சம்பந்தப்பட்ட சில விவகாரங்களைத்தான்!

படிப்புக்கும் சுருட்டுத் தொழிலுக்கும் என்ன சம்பந்தம் என்று கேட்பீர்கள்! படிப்பு வராதவர்கள்தானே 'வால்சுத்து' கட்டவென சுருட்டிக் கொட்டிலுக்கு வந்து 'பொயிலைக்காம்பு' அடிவாங்கித் தொழில் பழகியவர்கள் என்பீர்கள்! அப்படியல்ல; 'செவிவழி' யாகவேனும் படிக்கவேண்டும் என்ற ஆர்வம் அவர்களுக்கு இருக்கிறது. அதனால் சில சுருட்டுக் கொட்டில்களில் படிப்புக்காரர் என்றும் ஒருவர் வருவார். எங்கள் தொழிற்சாலையில் அப்பாத்துரை என்பவர் நீண்ட காலமாக இப்பணியைச் செய்து வந்தவர். இவர், பெரிய எழுத்துப் புராணப் புத்தகம் ஒன்றுடன் வந்து நாளுக்கு இத்தனை அதிகாரம் என்று படிப்பார். அது முடிந்ததும், அன்றைய பத்திரிகையில் உள்ள முக்கிய செய்திகளையும் படித்துக் காட்டுவார். இதற்குக் கூலியாக ஒவ்வொரு தொழிலாளியும் ஒவ்வொரு கட்டுச் சுருட்டினை அவர் பெயருக்குக் கொடுக்க வேண்டும். சம்பளப் புத்தகத்திலும் தொழிலாளர்கள் பெயர்களுடன் இவரின் பெயரும் இருக்கும். ஆயிரம் சுருட்டுகளுக்கு இத்தனை ரூபா சம்பளம் என்பது போல இவரும் கணக்குத் தீர்வையின் போது கையொப்பமிட்டுச் சம்பளம் பெறுவார்.

இதேபோல அந்தப் புத்தகத்திலே புவனேஸ்வரி அம்பாள் என்ற பெயரிலும் ஒரு கணக்கிருக்கும். அந்தப் பணம் சேமிப்பாகத் தனியாகப் பேணப்பட்டு வரும். ஆண்டுதோறும் சுதுமலை புவனேஸ்வரி அம்பாள் கோயிலில் ஒரு திருவிழா மிகவும் கோலாகலமாக - வாண

விளையாட்டுக்கள், மேள தாளங்கள், சிகர சப்பறங்கள், கண்ணைக் கவரும் மின் விளக்குகள், காதை அடைக்கும் ஒலிபெருக்கிகள் சகிதம் விடிய விடிய நடைபெறும். இத்திருவிழாவை வேறு திருவிழாக்களோ - ஏனைய கோயில் திருவிழாக்களோ வெல்ல முடியாது. இத்திருவிழாவின் பங்காளிகள் - அவர்கள் எந்தச் சுருட்டுத் தொழிற்சாலைகளில் பணிபுரிந்தாலும் - தினசரி ஒரு கட்டுச் சுருட்டை இதற்கென ஒதுக்குவார்கள். இப்படியாக அந்தத் திருவிழாக்களுக்கு சுருட்டுத் தொழிலாளர்கள் சார்பில் பெருந்தொகைப் பணம் சேரும். இவர்கள் தங்களை உபயகாரர்களாகக் காட்டிக் கொள்ளாவிட்டாலும் இவர்களின் பங்களிப்பும் சேர்ந்ததுதான் அத்திருவிழா.

தாவடி, சுதுமலை போலவே குரும்பசிட்டியும் புகையிலைச் செய்கைக்கும் சுருட்டுத் தொழிலுக்கும் பெயர் பெற்ற இடமாகும். நமது இரசிகமணி கனக செந்திநாதன் கூடதாம் இளமையில் 'வால்சுத்து'க் கட்டிப் பழகியவர் என்றும், 'ஆசிரிய உத்தியோகம் பார்த்திராவிட்டால் கைதேர்ந்த சுருட்டுத் தொழிலாளியாகியிருப்பேன்' என்றும் ஓரிடத்தில் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். அவர்களில் பலர் தமது நண்பர்கள் என்று வேறு குறிப்பிட்டிருக்கிறார்.

சுருட்டுத் தொழிலாளர்களிடையே கேள்வி ஞானத்துடன் கலையுணர்வு மிக்கவர்களும் இருந்திருக்கிறார்கள். பேராசிரியர் கல்கி அவர்கள் அப்போதுள்ள யாழ்ப்பாணம் பற்றிக் குறிப்பிடுகையில் 'தமிழ் மணம் என்பது புகையிலைச் சுருட்டைப் புகைக்கும்போது உண்டாகும் மணமாகவே இருக்க வேண்டும்... அவர்கள் பேசும் தமிழில் இனிய புகை மணம் கமழும் என்பதில் எள்ளளவும் ஐயமில்லை...' என்றார். (எனக்கோ இந்தப் புகை பிடிக்காது.)

அதிகமாகப் 'பாட்டுக்காரர்கள்' என இங்கு அழைக்கப்படுபவர்களில் பலரும் சுருட்டுத் தொழிலாளர்களே... எங்கள் தொழிற்சாலையில் பணியாற்றிய தவம், இராசேந்திரம், நடராசா போன்றவர்களும் சிறந்த பாட்டுக்காரர்கள்தாம்... மரண வீடுகளில் இவர்களது குரல் ஒங்கி ஒலிக்கும்... ஆம், இவர்கள் 'அந்த வகை'ப் பாட்டுக்காரர்கள்தாம்... இவர்கள் திருவாசகம் படித்தால், அரட்டை அடிக்க வந்தவர்களும் உருகிப் போய்விடுவார்கள்.

அப்படியான அழைப்புக் கிடைத்தால் தொழிலாளி - சக பாட்டுக்காரர்களாகிய இவர்கள் சுருட்டுக்கு வரமாட்டார்கள். வேலை செய்து கொண்டிருக்கையில் இடையில் திடீர் அழைப்பு வந்தாலும் தங்கள்வசமுள்ள காப்பிலை உள்ளிலைகளை சக தொழிலாளர்களிடம் ஒப்படைத்துவிட்டு 'தங்கள் பாட்டு'க்குப் போய்விடுவார்கள்... சுருட்டிக் கிடைப்பதைவிட பாடிக் கிடைப்பது மிக அதிகம்...

பொதுவாக இவர்களைப் பற்றி ஒரு குறை சொல்லப்படுவதுண்டு... இவர்கள் 'தண்ணி' யடித்துவிட்டுப் பாட வருபவர்கள் என்று! முற்றுமுழுவதுமாக அப்படிச் சொல்லிவிட முடியாது. இவர்களிலும் மிகுந்த ஆசாரசீலர்களாக வந்து பாடுகிறவர்கள் இருக்கிறார்கள். 'சுருமம்' எல்லாம் முடிந்து சுடலையால் வரும்போது மட்டும்தான்...

(10.11.2001)

17

வங்கிக்குப் போகாத காசோலைகள்!

MDAனிப்பாய்த் தொகுதியில் முன்னர் ஐக்கிய தேசியக் கட்சியில் போட்டியிட்டுத் தோல்வி கண்டவர் அலோசியஸ் அவர்கள். இவரை நான் ஆதரிக்காவிட்டாலும் - இவருக்காகத் தேர்தலில் நான் வேலை செய்யாவிட்டாலும் - இவர் என்னுடைய ஒரு நெருங்கிய நண்பர். இவருடன் நான் இந்தியா சென்று திரும்பியபோது நடைபெற்ற சம்பவம் இது... (அப்பொழுது - 1985 ஆம் ஆண்டு... இந்தியா சென்று வருவதில் அவ்வளவு சிரமம் இருந்ததில்லை. காலையில் கடவுச்சீட்டுடன் விஸா விண்ணப்பத்தையும் அதற்குரிய பணத்தையும் இந்தியத் தூதராலயத்தில் செலுத்தவேண்டியதுதான். மாலையில் விசா முத்திரை பொறிக்கப்பட்ட கடவுச் சீட்டைப் பெற்று விடலாம்.)

கட்டுநாயக்கா விமான நிலையத்திற்குள் இருந்து நள்ளிரவைத் தாண்டிய அந்த நேரத்தில் வெளியே வருகிறோம். இரண்டு பொலீஸார் இடையிலே எம்மை மறித்துக் கொள்கிறார்கள். “எங்கிருந்து வருகிறீர்கள்? எங்கே

போகிறீர்கள்? சோதிக்க வேண்டும்; விசாரிக்க வேண்டும்” என்கிறார்கள். “எல்லாம் முடித்துக் கொண்டதான் வருகிறோம்” என்றதற்கு, “தங்கள் சோதனை வேறு” என்றவர்களிடம் நாம் பயணப் பொதிகளைத் திறந்து காட்டுகிறோம். இந்தியப் பொருள்களையும் சற்று அதிகமாக இருந்த ‘கிப்ஸ்’ சாரங்களையும் பார்த்துவிட்டு ‘கொந்தாய் சாரம்’ என வியக்கிறார்கள். “வாருங்கள் நிலையம் செல்வோம்” என்று அருகிலுள்ள பொலீஸ் நிலையத்தை நோக்கி எங்களை அழைத்துச் செல்கிறார்கள். நிலையத்தை நெருங்கும் சமயத்தில் நண்பர் அலோசியஸ் எதையோ நினைத்தவராய் தாம் கடந்த தேர்தலில் யூ.என்.பி. மானிப்பாய் வேட்பாளர் என்பதைச் சொல்லி அது சம்பந்தமான சில கடிதங்களையும் வெளியே எடுக்கிறார். பொலீஸார் அவைகளைப் பார்த்துவிட்டு “அப்படியா?” என அசந்துவிட்டார்கள். தாங்கள் தவறு செய்துவிட்டது போல விழிக்கத் தொடங்கி விட்டார்கள். அந்தச் சமயம் பார்த்து நானும் “நான் தான் அவருடைய செயலாளர்” என்றொரு பொய்யைச் சொன்னேன். அவர்கள் தங்கள் தவறுக்கு வருந்தியதுடன், மன்னிப்பும் கேட்டு, எங்களையும் எங்கள் உடைமைகளையும் “உருப்படியாக” விட்டார்கள்.

தேர்தலில் வென்றால் ‘எம்.பி.’ பதவி - பரிசு என்றால், தோற்றவர்களுக்கும் பரிசு இருக்கிறது. அதிலே ஒன்றுதான் இதுவும்...

***

அறிஞர் அண்ணாவுக்கு எதிராக ஒரு செல்வாக்குள்ள டாக்டர் சட்டசபைத் தேர்தலில் நின்றார். அண்ணாவுக்கு ஆதரவாக நடைபெற்ற ஒரு தேர்தல்

கூட்டத்தில் கலைவாணர் என்.எஸ். கிருஷ்ணனும் ஒரு பேச்சாளர்.

அப்போது அவர் அண்ணாவுடன் போட்டி இடுபவருக்குப் புகழாரம் சூட்டத் தொடங்கினாராம். “அவர் ஒரு சிறந்த வைத்திய நிபுணர்... கைராசிக்காரர்... மக்கள் சேவைதான் பெரிதென்று கருதி காலநேரம் பார்க்காமல் பணத்தைப் பெரிதென்று நினைக்காமல் உங்களுக்காகச் சேவை புரிபவர்...”

“இதென்ன? அண்ணாவுக்கு வாக்குக் கேட்க வந்தவர் இப்படிப் பேசிக் கொண்டிருக்கிறாரே’ என்று மக்கள் எண்ணிக் கொண்டிருக்கையில் கலைவாணர் இப்படித் தமது பேச்சை முடித்தாராம்...

“அப்படிப்பட்டவரின் சேவை உங்களுக்குத் தொடர்ந்தும் கிடைக்க வேண்டுமானால் அவரை சட்ட சபைக்கு அனுப்பி விடாதீர்கள் - அண்ணாவுக்கு வாக்களியுங்கள்...”

இங்கே இப்பொழுதுள்ள விகிதாசாரத் தேர்தல் முறை வித்தியாசமானது. வேண்டுமானால் விருப்பு வாக்கு என்று வரும்போது.. உங்களுக்கு வேண்டியவர்களுக்கு... உங்களோடு இருக்க வேண்டும் என்று நினைப்பவர்களுக்கு... நான் சொல்லவில்லை... கலைவாணர் சொன்ன முறையில்...

***

சென்ற கட்டுரையில் சுருட்டுத் தொழில் பற்றிச் சொல்லும்போது அதனோடு நெருங்கிய தொடர்புள்ள திரு. சி. பொ.வ.மா.க. முதலியார் பற்றிச் சொல்லத் தவறிவிட்டேன். (எச்சரிக்கை: அவரின் முழுப்பெயரையும்

சொல்லப் போகிறேன்... சின்னத்தம்பி பொன்னம்பல வன்னிய மாப்பாண கதிர்காம முதலியார்.)

இவர் சுருட்டுத் தொழிலாளர் சங்கத் தலைவராக இருந்து காலத்துக்குக் காலம் போராட்டங்கள் நடத்தி வாழ்க்கைச் செலவு உயர்வுகளுக்கேற்ப அவர்களுக்குச் சம்பள உயர்வு பெற்றுக் கொடுத்தவர். (இதைப் போல ஆ. துரைராசசிங்கம் தலைமையிலான இன்னொரு சங்கமும் இருந்திருக்கிறது). இவர் வேறு பல சேவைகளும் செய்து மக்களின் நன்மதிப்பைப் பெற்றவர். இவருக்கு ஏனோ பொதுத் தேர்தலில் போட்டியிட வேண்டும் என்ற ஆசையும் வந்துவிட்டது. 'வால்சுத்துக் கட்டும்' பெடியளை விட்டாலும் மானிப்பாய்த் தொகுதியிலுள்ள 'அத்தனை சுருட்டுத் தொழிலாளர்களும் அவர்களின் குடும்பத்தினரும் தமக்கு வாக்களித்தாலே போதும்' என்ற நம்பிக்கையுடன் 'நிறைவேற்ற முடியாத' வாக்குறுதிகளை முன்வைத்து என்னைக் கேளாமலே களத்தில் இறங்கிவிட்டார்.

மேலே அலோசியசுக்குக் குறிப்பிட்டது போல சுயேச்சையாக நின்ற இவரையும் நான் ஆதரிக்காவிட்டாலும் - இவருக்காகத் தேர்தலில் நான் வேலை செய்யாவிட்டாலும் - இவரும் என்னுடைய ஒரு நெருங்கிய நண்பர்தாம். இவர் நல்லவர் - வல்லவர் என்பதுடன் மற்றவர்கள் போலல்லாது வாக்குறுதிகளை நிறைவேற்றக் கூடியவரும் கூட... அப்படியானவர் நாடாளுமன்றம் சென்றால் அந்தத் தேர்தல் வாக்குறுதிகளை எப்படி நிறைவேற்றப் போகிறார் என்பதுதான் எனக்கு அப்போதுள்ள கவலையெல்லாம்... நல்ல வேளையாக...

***

ஏதோ ஒரு நாட்டிலே 'பிரபலங்களின்' மரணச் சடங்குகளில் இப்படி நடப்பதுண்டாம்... வந்தவர்களில் ஒருவர் இரங்கலுரையையடுத்து ஒரு தொகைக்குக் காசோலை எழுதிப் பெட்டியிலுள்ள பூதவுடல் மீது வைப்பாராம். 'அவருக்கு நான் என்ன குறைந்தவரா' என்று அடுத்தவர் அதைவிடப் பெரிய தொகைக் காசோலையொன்றை எழுதி வைப்பாராம். இப்படியே போட்டி போட்டுக் கொண்டு எல்லாரும் தாராள மனத்துடன் காசோலைகளை எழுதித் தங்கள் காணிக்கைகளைச் செலுத்துவார்களாம்... பின்னர் பெட்டி மூடப்பட்டு இறுதி யாத்திரை...

(17.11.2001)

18

உடையார் வீட்டுத் திருவிழாவிலே...

தமிழ்நாட்டிலே 'வெடி'யோடு கொண்டாடப்படும் ஒரு பண்டிகையாகத் தீபாவளி விளங்குவதுபோல இங்கு பொங்கல் பண்டிகை அப்போதெல்லாம் கொண்டாடப்படுவது வழக்கம். தென்னிலங்கையில் நத்தார் சமயங்களில் வெடிகளினால் நாடே அதிரும். அதிலும் மார்கழி 25ஆம் திகதி பாலன் பிறப்பின்போதும், தை முதலாம் திகதி புத்தாண்டின் போதும் இடைவிடாத - தொடர்ச்சியான - வெடிச் சத்தங்கள்தாம்... இவைகளைத் 'தாங்க' முடியாதவர்கள் 'எங்காவது போய் இருந்துவிட்டு வந்தால் என்ன' என்றுகூட எண்ணுவதுண்டாம்... ஆனால் அதெல்லாம் நிலவுக்கு ஒளித்துப் பரதேசம் சென்ற கதை போலத்தான்... இதுபோன்ற நிலைதான் அப்பொழுதெல்லாம் இங்கு பொங்கல் சமயங்களிலும்...

நத்தார் காலங்களிலும் இங்கு ஓரளவு வெடிகள் கொளுத்தப்படுவதால், அதனுடன் வெடி சீஸன் தொடங்கிவிடும். தேர்தல் சமயங்களில் எந்தக் கட்சிக்கு வெற்றி வாய்ப்பு அதிகம் என்று பேசிக் கொள்வது போல,

பொங்கல் சமயங்களிலும் அப்போதெல்லாம் 'இந்த முறையானையா, மானா முன்னுக்கு நிற்கிறது?' என்று மக்கள் பேசிக் கொள்வார்கள்.

கண்டியிலும் நீர்கொழும்பிலுமுள்ள பிரபல வெடித் தொழிற்சாலைகளின் தயாரிப்புகளே இந்த யானையும் (அலிடோன்) மானும்! நூறு வெடிகளைக் கொண்ட இந்த 'வட்டப் பெட்டி' வெடிகளுக்கு நிகராக வேறு தயாரிப்புகளைச் சொல்ல முடியாது. மக்களின் அமோக ஆதரவு சில காலங்களில் யானைக்கு இருக்கும். வேறு சில காலங்களில் மானுக்கு இருக்கும்! தேர்தல் காற்று மாறி வீசுவது போல... இதுவும் மாறியிருக்குமோ என்பதால்தான் அந்த சீஸன் கேள்வி போலும்...

பருப்பில்லாமல் கல்யாணமில்லை என்பது போல வெடிகள் இல்லாமலும் பொங்கலில்லை... பொங்கல் சந்தை - பொங்கல் கடை என்பது போல - சந்தைகளுக்கும் கடைகளுக்கும் முன்னால் புதிதாக வெடிக் கடைகளும் முளைத்திருக்கும். வெடி என்றால் அதனோடொத்த வாணம், மத்தாப்பு, பூந்திரி - இவைகளும் அடங்கும்.

எந்தக் குடிமகனும் நான் மேலே குறிப்பிட்ட ஒரு வட்டப் பெட்டி, இரண்டு வெடிப் புத்தகம் (படை வெடி) வீட்டிலே 'குட்டிச் சாத்தான்கள்' இருந்தால் ஆளுக்கு ஒரு பூந்திரிப் பெட்டி வாங்கியே ஆகவேண்டும். பால் பொங்கி வரும்போதும், படையலின் போதும் படை வெடிகள் கொளுத்துவார்கள். வசதியுள்ளவர்கள் ஐம்பது - நூறு வெடிகள் கொண்ட படைகளையும் கொளுத்துவதுண்டு. வெடிகள் கொளுத்த ஆள்கள் இல்லாதவர்கள் அயல் வீட்டுப் பையன்களை, 'தம்பி! இந்த வெடிகளை கொளுத்திவிட்டுப்

போம்' எனவும் அழைப்பதுண்டு. (கரும்பு தின்னப் பையன்களுக்குக் கூலியா வேண்டும்?)

இவை தவிர, சீனாவில் இருந்து இறக்குமதியான சிலவகை வெடிகளையும் அப்போது காணமுடிந்தது. மிகச் சிறிய 'மணி மார்க்' ஈக்கில் வெடி மிகவும் அழகாக - மெஷின் தயாரிப்பாக இருக்கும். ஒவ்வொன்றும் 40 வெடிகள் கொண்ட பத்துப் படைகளை உள்ளடக்கிய இந்த வெடிப்புத்தகம் தோற்றத்தில் 'ராணி சோப்' பெட்டி அளவில் இருக்கும். வெடிகளை நாம் பொதுவாக 'சீன வெடி' என்று அழைப்பதற்கும் இவைதான் காரணமாக இருக்க வேண்டும்.

திருவிழாக்கள் - ஏனைய விழாக்களுக்கு அவ்வப் போது தேவைப்படும் வெடி - வாணங்களைத் தயாரித்துக் கொடுப்பதற்கென்றும் சிலர் இருந்திருக்கிறார்கள். அப்பொழுதெல்லாம் ஆண்டுதோறும் யாழ். முற்றவெளி மைதானத்தில் 'தினகரன்' வாண வேடிக்கைகள் என்று நடைபெறும். அதிலெல்லாம்கூட இவர்கள் பங்குபற்றி தங்கள் கைவண்ணங்களைக் காட்டிப் பரிசுகளும் பாராட்டுக்களும் பெறுவார்கள்.

எங்கள் பெரியக்கா முறையானவருக்குத் திருமணம் பேசி வந்த தகவல் ஒன்றினைப் பின்னால் கேட்டிருக்கிறேன். 'மாப்பிள்ளை என்ன வேலை?' என்று கேட்டதற்குத் தரகர் கவிதை நடையில் இப்படிச் சொன்னாராம். 'வாணடி, வண்டில் மாடு, பால் மாடு, பலகாரச் சூடு...' முதல் வார்த்தையைக் கேட்டதுதான் தாமதம். பெரியக்கா 'பட்'டென்று வேண்டாம் என்று சொல்லிவிட்டாவாம்.

ஆண்டுதோறும் அந்தக் கோயிலில் நடைபெறுகின்ற திருவிழாக்களில் உடையார் வீட்டுத் திருவிழாதான் மிகவும் 'உசத்தி' யாகவிருக்கும். வீதி அலங்காரங்கள் என்ன? வாண வேடிக்கைகள் என்ன? சிகர - சப்பரங்கள் என்ன? நாதசுர - தவில் கூட்டங்கள் என்ன? திருவிழா இரவிரவாக நடைபெறும்... யாருக்குமே அலுப்புத் தட்டாது. அன்றும் அவரது திருவிழா...

நடுச் சாமத்தைத் தாண்டிய நேரத்தில் முத்துச் சப்பரத்தில் சுவாமி வீதியிலா வந்து கொண்டிருக்கையில் தான் சடையனார் தனது பரிவாரங்களுடன் தரிசனம் தருகிறார். தனது வருகையை அறிவிப்பது போல வெடிக் கோட்டைக்கு நெருப்பு வைத்து விடுகிறார். தொடர்ச்சியான பீரங்கி வெடிகளின் அதிர்வினால் வடக்கு வீதித் தவில் சமாவில் திளைத்திருந்தவர்களின் கவனம் எல்லாம் திசைமாறி விடுகிறது... தொடர்ந்து வாணங்கள் தொடர்ச்சியாக ஆகாயத்தை நோக்கிச் சீறிப் பாய்கின்றன... இடையிடையே வெடி அவுட்... அதற்குமிடையே கலர் அவுட்... கீழே இருந்து கூவிக் கொண்டு புறப்படுவது வெடி அவுட்டாகவிருக்குமோ, கலர் அவுட்டாகவிருக்குமோ என்ற ஆராய்ச்சிகள் வேறு...

அடுத்து சனங்களின் கவனமெல்லாம் விண்ணில் இருந்து மண்ணுக்குத் திரும்புகிறது. சுவாமி உலாவுக்கு முன்னால் மத்தாப்புக்கள்... விறிகுகள்... சடையனாரே கையில் ஏந்தியவாறு கொளுத்தி மகிழ்கிறார்... முத்தாய்ப்பாக சிலைச் சக்கரம்... சடையனார் ஈரச்சாக்கினால் தன்னை மூடிக் கொண்டு அச்சுக் குத்தியை கெட்டியாகப் பிடித்துக் கொண்டிருக்கிறார். வண்டிச் சில்லுப் போன்ற சிலைச் சக்கரம் - அச்சில் பொருத்தித் தீ

மூட்டப்படுகிறது. சடையனாரும் அது சமூலுவதற்கு உதவியாக ஒரு 'ஸ்ராட்' கொடுத்துவிட்டு அதன் கீழ் பதுங்கி இருந்து கொள்கிறார். சக்கரத்தில் சோடி சோடியாக இணைத்துப் பொருத்தியுள்ள வாணங்கள் சீறிப் பெரிய ஒளிவட்டமாகச் சுற்றிச் சுற்றி வருகிறது... இடையிடையே எலி வாணங்களும் அதிலிருந்து புறப்பட்டு சனங்களை கிலிகொண்டு ஓட வைக்கிறது...

மொத்தத்தில், மக்களின் குதூகலமும் உற்சாகமும் கரைபுரண்டு ஓடுகிறது... யாரைப் பார்த்தாலும் எவரைக் கேட்டாலும் சடையனாரின் வாணவேடிக்கையைப் பற்றிய பேச்சுக்கள்தான்...

அதிகம் ஏன், பெருந்தொகைப் பணத்தை அள்ளி இறைத்து, தெற்பைப் போட்டு காளாஞ்சி பெற்றுக் கொண்ட உடையாரின் பெயர் மறக்கப்பட்டு 'அது' சடையனாரின் திருவிழா என்றே சொல்லும் அளவுக்கு வந்துவிட்டது...

(01.12.2001)

19

மழை விட்டும் தோர்தல் தூவானம்...

மாணியப்பாயில் அறிமுகமான அந்த நண்பர் புரட்சிகரமானதும் கவர்ச்சியானதுமான ஒரு புனை பெயரைச் சூடியிருந்தவர். அந்தப் புனைபெயரில் சொன்னால்தான் அவரைத் தெரியும் என்ற அளவுக்குப் பிரபலமாகியிருந்தது அப்பெயர். ஆனால் நாளதுவரை அவர் எழுத்தாளன் என்ற வகையில் எதையும் எழுதிக் கிழித்ததில்லை.... ஏதோ சில அந்தியேட்டி மலர்களில் 'துயர்பகிர்வு'க் கவிதைகள் (?) எழுதியதைத் தவிர...

நீண்ட கால இடைவெளிக்குப் பின்னர் திடீரென்று ஒருநாள் கொழும்பு வீதியொன்றில் தாமாகவே வந்து எனக்கு அறிமுகமாகிறார். பிரிந்தவர் கூடினால் பேசவும் வேண்டுமா?

அவர் ஒரு 'கிளியரிங் ஏஜென்சி' நடத்திவருவதாகத் தெரிந்து வைத்திருந்தேன். அதாவது கப்பலில் அல்லது விமானத்தில் நமக்கு வருகின்ற பொதிகளை நாம் பல விதிமுறைகள், நடைமுறைகளைப் பின்பற்றி பல அலைக்கழிவுகளுக்குப் பின்னர்தான் எடுக்கமுடியும். ஆனால்

இந்த வகை முகவர்களிடம் அந்தப் பொறுப்பை ஒப்படைத்தால் அவர்கள் தங்களுக்குரிய கட்டணத்துடன் எளிதில் எடுத்துத் தந்து விடுவார்கள்.

அதுபற்றி நண்பரிடம் விசாரித்தபோது, தான் அதனை விட்டுவிட்டு, அப்போது அச்ச வேலைகளை ஒப்பந்தமாக எடுத்துச் செய்து வருவதாகச் சொன்னார். கையிலே கலண்டர், டயறிகளின் மாதிரிகளையும் வைத்திருந்தார். அலுவலகங்கள், வர்த்தக நிலையங்களிடமிருந்து அச்ச வேலைகளுக்கான கட்டளைகளைப் பெற்று அவைகளைத் தனக்கு ஏற்ற அச்சகங்கள் மூலமாக அச்சிட்டு வழங்கும் பணி. அப்பொழுதும் ஒரு மார்கழி என்பதால் நண்பர் கலண்டர், டயறி ஒப்பந்தங்களில் தனது கைவரிசையைக் காட்டிக் கொண்டிருக்க வேண்டும்.

(எழுதாத) எழுத்தாளனுக்கு ஒத்துப் போகக் கூடிய தொழில்தான் என்று எண்ணிக் கொண்டேன்.

அடுத்த தடவை, அண்ணாந்து பார்த்தால் கழுத்தை வலிக்கும் ஒரு கட்டடத்துக்கு முன்னால் அவரைச் சந்தித்தேன்; அது தன்னுடையதுதான் என்றார். அதாவது அந்தக் காப்புறுதி நிறுவனத்தின் முகவராகத் தாம் பணியாற்றி வருவதாகச் சொன்னார். (ஒன்றிலிருந்து இன்னொன்றுக்குத் தாவும்போது பழையதை 'அம்போ' வென்று கைவிட்டு விடுவது அவரின் இயல்பு).

அதற்குமடுத்த தடவை அவரைச் சந்தித்தபோது தான் அப்போது வீட்டுத் தரகுகள் - திருமண ஒப்பந்த வேலைகள் செய்து வருவதாகக் குறிப்பிட்டார். வாடகை வீடு பொருத்திக் கொடுத்தால், மாத வாடகை எவ்வளவு

பேசப்படுகிறதோ, அப்படியான ஒரு தொகை இரண்டு பகுதியினரும் தனித்தனியாகத் தரகாகக் கொடுத்தாக வேண்டும். திருமணம் பொருந்தி வந்தால் ஒவ்வொரு லட்சத்திற்கும் தரகு ரூபா ஐயாயிரம்... (இது அப்போதைய அங்குள்ள விலைவாசி)

நண்பர் விரைவில் லட்சாதிபதியாகி விடுவார். அதிலே நான் பங்குகேட்க விரும்பாதவனாக... அவர் எங்கிருந்தாலும் வாழ வேண்டும் என வாழ்த்தி விடை பெற்றேன்.

கொழும்பிலே நண்பகல் நெருங்கும் சமயங்களிலே எங்கு பார்த்தாலும் சாப்பாட்டுப் பார்சல்கள் பல்வேறு உணவகங்களின் பெயரால் அடுக்கி வைக்கப் பட்டிருப்பதைக் காணலாம். அதிலும் துறைமுகப்பகுதி எங்கும் விற்பனைக்கு வருகின்ற துறைமுகச் சாப்பாட்டுப் பார்சல்களுக்கு அங்கு நல்ல வரவேற்பு... கடைசியாக அவரைச் சந்தித்தபோது தானும் அப்படி ஒரு விநியோகச் சேவையை நடத்துவதாகக் கூறினார். ஏற்கனவே எடுத்த கணிப்பின்படி சமையல்காரர்களை வைத்துச் சமைத்துப் பார்சல்கள் கட்டி முச்சக்கரவண்டி மூலமாக விநியோகம் செய்வது...

உண்டி கொடுத்தோர் உயிர் கொடுத்தோரே... உப்பிட்டவரை (அளவாகப் போட்டிருக்க வேண்டும்) அவர்களும் (உயிர் பெற்றவர்களும்) உள்ளளவும் நினைப்பார்கள்.

***

சுவியரசு கண்ணதாசன் தமிழ்நாட்டு அரசியலைக் கேலிசெய்யும் வகையில் (முக்கியமாக எம்.ஜி.ஆரை மனதிற்கொண்டு) ஓரிடத்தில் இப்படிக்குறிப்பிட்டிருக்கிறார். “மேல்நாடுகளிலே தேர்தலில் வாக்களிப்பவருக்கே சில அடிப்படைத் தகுதிகள் இருக்க வேண்டும். இங்கோ வேட்பாளர்களாக நிற்பவருக்கே அத்தகுதிகள் தேவையில்லை என்றாகி விட்டது”

தற்போதைய தேர்தல் முறையில் இங்கு வாக்காளர்களுக்கு வாக்களிப்பதற்கு நுட்பமான அறிவும் தகுதியும் தேவைப்படுகிறது. ஆனால் வேட்பாளர்களுக்கு...?

முன்னரெல்லாம் இங்கு கட்சிகளில் இருப்பதற்கும் தேர்தலில் நிற்பதற்கும் சில தகுதிகள் இருந்தாக வேண்டும். கட்சியின் மூத்த உறுப்பினர்களாகத் திகழ்ந்தவர்களிலிருந்தே வேட்பாளர்கள் தெரிவு செய்யப்படுவார்கள். சிவநாயகம் தொடக்கம் சிவநேசன் வரையான பிரச்சினைகள் நீங்கள் அறிந்ததுதானே! இப்ப என்னடாவென்றால் ‘நான் போன தேர்தலில் அந்தக் கட்சி... இப்போது இந்தக் கட்சி... என்னை நீங்கள்...’

பட்டிமன்றம், வழக்காடு மன்றங்களில் சென்ற வாரம் ‘சீதைதான் கற்பிற் சிறந்தவள்’ என்று பேசியவர் இந்த வாரம் ‘இல்லை கண்ணகிதான் அதிற் சிறந்தவள்’ என்று வாதாடுவது போல... வழக்காளிக்குப் பேசுவதற்குப் பொருந்தி வராவிட்டால் எதிராளிக்கு வழக்குப் பேசுவதற்கு முன்வரும் சட்டத்தரணிகள் போல... அதனால்தான் நாடாளுமன்றத்துக்குப் போவதற்குத் தகுதியானவர்கள் சட்டத் தரணிகள்தான் என்று சொல்லுகிறார்களோ?

ஆரம்பத்திலே குறிப்பிட்ட அந்த நண்பருடன் கடந்த இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு மேலாக எனக்கு எந்தவிதத் தொடர்பும் கிடைக்கவில்லை. அதனால் 'இராமன் எத்தனை ராமனடி' என்பதுபோல் அவர் இப்போது என்ன தொழிலில் - அதுவும் எத்தனையாவது தொழிலில் இருக்கிறார் என்ற விவரமும் தெரியவில்லை... என்னவோ அவருக்கு அப்படி ஒரு ராசி...

அதுசரி... அந்த ஆளைப்போய் நண்பன் என்று குறிப்பிட்டதற்குக் காரணம் என்ன? 'உன்னுடைய நண்பன் யார் என்று சொல். நீ யார் என்பதை நான் சொல்கிறேன்' என்ற ஆராய்ச்சி வேறா?

அதுவா...? வந்து... வந்து அவர் எனது முன்னாள் நண்பன்... அதாவது முன்னாள் எம்.பி. என்பது போல...

(09.12.2001)

20

நின்றுபோன அந்த நீண்ட பயணம்

பண்டித ஜவஹர்லால் நேரு சம்பந்தப்பட்ட இந்தக் குறிப்பினை மூத்த எழுத்தாளர் சி. சிவசரவணபவன் (சிற்பி) அவர்கள் ஒரு சமயச் சொற்பொழிவின்போது கூறியிருந்தார்.

“நேரு அவர்கள் - பிரதமராகத் தமிழ்நாட்டிலே சுற்றுலா வந்துகொண்டிருந்தார். அவர் வந்து கொண்டிருந்த வாகனத் தொடரணி ஒரு ரயில் கடவையை எதிர்கொள்கிறது. அது ரயில் வண்டி வரப்போகிற சமயம் ஆதலால் அதன் காவலாளி கேற்றை சாத்துவதற்கு ஆயத்தமாகிறார். சுற்றுலா ஒழுங்குகளுக்குப் பொறுப்பான அதிகாரிகள் அவரிடம் ஓடி வந்து நேருவின் வாகன அணிகள் தண்டவாளத்தைத் தாண்டும்வரை கேற்றைச் சாத்த வேண்டாம் என்றும், அப்படி அதற்கிடையில் ரயில் வருமானால் ‘சமிக்ளை’ கொடுத்து அதனை நிறுத்தும்படியும் கட்டளையிடுகிறார்கள். காவலாளியோ ‘யாராயிருந்தாலும் அப்படிச் செய்ய முடியாது’ என்று மறுத்துவிடுகிறார். அவர்கள் எவ்வளவு வாதாடியும் அவர் தனது முடிவை மாற்றிக் கொள்ளவில்லை. அதற்கிடையில் ரயிலும் வந்து

விடுகிறது. ரயில் போய் கேற் திறக்கும்வரை நேருவும் காத்திருந்தார். அதிகாரிகளும் காவலாளியை முறைத்துப் பார்த்து எச்சரிக்கை செய்துவிட்டுப் போய்விட்டார்கள்.

பாரதப் பிரதமருக்கே 'வழி' விடாது காத்திருக்க வைத்திருந்த காவலாளிக்குத் தண்டனை கிடைக்கவிருக்கிறது; அதிகாரிகளின் முறைப்பாட்டின் பேரில் அவர் 'தண்ணியில்லாக் காட்டுக்கு' இடமாற்றம் செய்யப்படலாம் என்றெல்லாம் எதிர்பார்க்கப்பட்ட வேளையில் - நேரு அவர்களின் பரிந்துரையின் பேரில் கடமை தவறாத அந்தக் காவலாளிக்குப் பாராட்டும் பதவி உயர்வும் கிடைத்ததாம்.

இந்த வாரம் ரயிலைப் பற்றி எழுதவேண்டும் என்று எண்ணியபோது இந்தச் செய்தி நினைவுக்கு வந்தது. இங்குள்ள புதியவர்களுக்கு ரயிலைப் பற்றியும் தண்டவாளத்தைப் பற்றியும் சொல்லுமளவுக்கு நான் 'பெரியவனாகி' விட்டேன்.

கொழும்புக்குப் போனால், அங்கு பார்க்க வேண்டியவைகளில் ரயிலையும் தண்டவாளத்தையும் கூட சேர்த்துக் கொள்ள வேண்டியுள்ளது. அப்படியிருந்தும் 'கரிக்கோச்சி'யாம் புகைவண்டியை இப்போது பார்க்க முடியாது. ஆனால் புகையிரத நிலையங்களும் புகையிரத வீதிகளும் இப்பொழுதும் உள்ளன. காரணம் ரயில் வண்டி வரலாற்றின் தொடக்கமே அதுதான்...

கேத்திலில் தண்ணீரைச் சுடவைக்கும் போது நீராவி எழுந்து அதன் மூடியைத் தள்ளுவதுண்டல்லவா? அதனை அடிப்படையாக வைத்துத்தான் நீராவி இயந்திரமும் அதனையொட்டிய புகைவண்டியும் கண்டுபிடிக்கப்

பட்டதாம். அன்றைய ரயில் எஞ்ஜின் என்பது ஓர் இராட்சத 'பொயிலர்' தான். அதற்குள் தண்ணீரைச் சுட வைப்பார்கள். அதிலிருந்து புறப்படுகின்ற நீராவிமானது மாறி மாறி பிஸ்ரன்களை உந்தித் தள்ளி ரயிலின் சக்கரங்களைச் சூழலச் செய்து ரயிலை ஓட வைக்கும். இந்த எஞ்ஜினை அடுத்து உழவு இயந்திரப் பெட்டிபோல் சில பெட்டிகளும் இருக்கும். இவைகளில் இந்தத் 'தண்ணீர் சுட' வைப்பதற்கு வேண்டிய எரிபொருள்களான நிலக்கரி, விறகு போன்றவைகள் நிரப்பப்பட்டிருக்கும். ரயில் எஞ்ஜின் 'தாகசாந்தி' செய்து கொள்வதற்கென வழி நீளத்திலுள்ள பெரிய ரயில் நிலையங்களில் அதற்கான ஏற்பாடுகளும் சாதனங்களும் இருக்கும். அத்தகைய நிலையங்களில் கரி - விறகு தேவைப்பட்டாலும் ஏற்றிக் கொள்ள முடியும். ரயில் 'சண்டின்' பண்ணுகிற - அதாவது எதிராக வருகின்ற ரயிலுக்கு வழிவிட்டுக் கொடுக்கிற வசதிகளும் அங்கிருக்கும்.. இந்த ரயில்கள் 'பிளாட்பாரத்தை' வந்தடையும்போது அதன் அனற்காற்றாலும், அது போடுகின்ற கூச்சலாலும் மக்கள் ஒரு கணம் பயந்து நடுங்குவார்கள். காங்கேசன்துறை சிமெந்துத் தொழிற்சாலையை அண்டியுள்ள பகுதிகளிலுள்ள மரங்கள், மதில்கள் எல்லாம் தூசி படிந்து நிறம் மாறியிருக்கும்... ரயில் பயணத்தை முடித்துக் கொண்டு வருபவர்களும் அப்படித்தான் கரித்தூசியால் அழுக்கேறி வருவார்கள்.

புகைவண்டி போய், டீசல் இயந்திர ரயில் வந்து... தபால் ரயிலுடன் யாழ்தேவி, உத்தரதேவி போன்ற கடுகதி ரயில்கள் வந்து, அதற்குப் பின்னர் இன்னும் அதிவேக 'இன்ரர்சிற்றி' வந்து... அதன்பின்னர்... அந்தோ, எல்லாமே போய்விட்டது.

ரயில் தனக்கென அமைக்கப்பட்ட தண்டவாளத்திலே நேரக் கட்டுப்பாடு, வேகக் கட்டுப்பாடுகளுக்கு அமையத்தான் ஓட முடியும். எப்படி 'அம்புலன்ஸ்' வாகனம் கூவிக் கொண்டு ஓடும்போது அதற்குத்தான் முன்னுரிமையோ அப்படித்தான் ரயிலும். வேகத்தைப் படிப்படியாகக் கட்டுப்படுத்தித்தான் ரயிலை நிறுத்தமுடியும். அப்படி நிறுத்தும்போதே பயணிகள் எதிரில் இருப்பவர்களுடன் மோதிக் கொள்வதும் பிடரி அடிபடுவதும் சாதாரண நிகழ்வுகள். அப்படியிருக்கும் போது அதனைத் திடீரென்று நிறுத்தப் போனால் பெட்டிகள் ஒன்றுடன் ஒன்று மோதுப்பட்டும் செருகுப்பட்டும் பெரு விபத்தாகிவிடும். அதனால்தான் ரயிலைப் பொறுத்தவரை 'சமிக்கை' விளக்குகளும் ரயில் கடவைகளும் முக்கியத்துவம் வகிக்கின்றன.

இந்தக் கடவைகளில் 'கோச்சி வரும் கவனம்' என்று அறிவித்தல் போட்டிருந்தார்கள். ரயிலின் இன்னொரு பெயரான 'Coach' என்பதன் தமிழ் மொழி பெயர்ப்பாம் அது. (நம்மவர்களிடையே கொம்மா, (உன் அம்மா) கொப்பா, (உன் அப்பா) கோச்சி (உன் ஆச்சி) என்றெல்லாம் பேச்சு வழக்குகளும் இருந்தன.)

இந்த 'முழி' பெயர்ப்பைக் கண்டு சினந்தெழுந்த நமது நகைச்சுவைக் கவிஞர் கல்லடி வேலுப்பிள்ளை அந்த அறிவிப்புப் பலகைகளின் மீது இப்படியும் எழுதி விட்டாராம் - 'கொப்பரும் வருவார் கவனம்.'

(15.12.2001)

21

அகராதியில் இல்லாததும் உண்டா?

கதை எழுத வேண்டுமானால் ஓரளவு தமிழ் இலக்கணம் தெரிந்தாலே போதும். அதுகூட இல்லாமல் எழுதுகிறவர்களின் 'கதை'யெல்லாம் இங்கு தேவையில்லை. ஆனால் கவிதை எழுதி வேண்டுமானால் அளவான அந்த இலக்கணத்துடன் யாப்பிலக்கணமும் தெரிந்திருக்க வேண்டும். அதற்காக அந்த இலக்கணத்தைச் சொல்லுகின்ற 'யாப்பருங்கலக் காரிகை' நூலைப் படிக்கலாம் என்றால், அது பரிமேலழகர் உரையைப் படிப்பதைவிட திருக்குறளையே 'படித்துவிடலாம் - அல்லது படிக்காமலே விடலாம்' என்ற கதை போலத்தானிருந்தது...

இந்த வகையில் அறிஞர் கி.வா. ஜகந்நாதன் முதலில் 'மஞ்சரி' இதழ்களிலே எழுதிப் பின்னர் நூலாக வெளிவந்துள்ள 'கவி பாடலாம்' மிகவும் பயனுள்ள படைப்பாகும். யாப்பிலக்கண விதிகளை இலகுவாகத் தெரிந்துகொள்ள அதைவிடச் சிறந்த நூலே இருக்க முடியாது எனலாம்.

அந்த நூலைப் படித்துத்தான் நான் கூட எதுகை, மோனை, சீர், தளை எல்லாவற்றையும் புரிந்து கொண்டேன். தேமாங்காய், புளிமாங்காய், கூவிளங்காய், கருவிளங்காய்

என்றெல்லாம் வந்தபோதுதான் 'அந்தப் பழம் புளிக்கும்' என்ற முடிவுக்கு வந்தேன். இப்பொழுதும் என்ன, எனக்குக் கவிதைதான் எழுதவராதே தவிர, கவிதைகளில் பிழைகள் கண்டுபிடிக்க ஓரளவு தெரியும்...

***

சிவபதமடையும் பேறு எல்லாருக்கும் கிடைக்காது என்பது போல பாட்டுடைத் தலைவனாக - காவிய நாயகன் - நாயகியாகும் பேறும் எல்லாருக்கும் கிடைக்காது. அதனாலன்றோ தாம் தவறு புரிந்திருந்தால் 'புலவர்கள் என்னைப் பாடாது ஒழிக்' எனச் சான்றோர்கள் கூறிப் போந்தனர்.

இதனைமீறி சாதாரண சினிமா நடிக - நடிகைகள் பற்றியும், அவர்கள் உதிர்க்கின்ற வார்த்தைகளுக்கு இலக்கிய மதிப்புக் கொடுத்தும் பிரபல கவிஞர் சுரதா அப்பொழுது 'ஆனந்தவிகடன்' இதழில் வாரம்தோறும் சுவையான கவிதைகள் எழுதிவந்தது நினைவுக்கு வருகிறது. அவைகளை விகடனும் மிகவும் கவர்ச்சியான முறையில் படங்கள், பின்னணி அலங்காரங்களுடன் வெளியிட்டு வந்தது. இடையிலே 'துக்ளக்' ஆசிரியர் சோ. சுரதாவையும் அவரது பாடுபொருளையும் கிண்டல் செய்து அதே ஆனந்த விகடனில் கருத்து வெளியிட்டிருந்தார். அவர் தமக்கும் கவிதை எழுதத் தெரியும் என்பதுபோலக் கிண்டலாகத் தமது கருத்தை சீர் பிரித்து வெளியிட்டதும் குறிப்பிடத்தக்கது. பின்னர் சுரதா சோவுக்கு கவிதையாலேயே பதில் கொடுக்க... அதற்கும் சோ மீண்டும் வசன கவிதையால் (?) பதில் கொடுக்க... அதெல்லாம் ஒரு சுவையான இலக்கிய சர்ச்சையாகத் தொடர்ந்தது...

கவிதையில் பிழை கண்டுபிடிக்கத் தெரிந்தவன் என்ற முறையில் சொல்லுகிறேன். சுரதா அப்படிக்கீழிறங்கி வந்தது தவறாயிருப்பினும் அவர் அன்று எழுதியது கவிதைதான்; சோ எழுதியது வசனக் கவிதையுமல்ல....

***

கவிஞர் கண்ணதாசன் ஓரிடத்திலே சொல்லியிருக்கிறார். 'செய்யுள் இலக்கணத்தைக் கண்டு யாரும் பயந்து விடக்கூடாது.' காலையில் எழுந்தேன் : காப்பி குடித்தேன் என்பது கூட கவிதை வரிதான்!"

நாமக்கல் வே. இராமலிங்கம்பிள்ளை அவர்கள் 'அவளும் அவனும்' என்றொரு சிறந்த காவியம் படைத்திருக்கிறார். 'தேனென அவளைச் சொன்னால் 'தெவிட்டுதல் தேனுக்குண்டாம்' என்றவாறு அக்காவியம் ஆரம்பமாகி மிகவும் சுவையாக ஒருவித தாளையத்துடன் ஓடிக் கொண்டிருக்கிறது. அதுகூட ஆசிரியப்பா வகையிலமைந்ததாக இருக்கலாம். அந்தத் தாலாட்டின் அருட்டுணர்வினால் அக்காலத்தில் பலர் கவிதைகள் எழுதியதுண்டு...

இப்பொழுது யாரைப் பார்த்தாலும் கவிதை எழுதுகிறார்கள். ஆசிச்செய்தி, நினைவஞ்சலி, துயர் பகிர்வு-இப்படி எங்கு பார்த்தாலும் கவிதைகளையே பார்க்கிறோம். பேச்சுக்கு ஆள் கிடைக்காவிட்டாலும் கவியரங்குகளுக்கு - கவிஞர்களுக்குப் பஞ்சமே இருப்பதில்லை. ஓளவையாரைப் போல அல்லது ஓளவையார் புகழ் சுந்தரரம்பாளைப் போல நினைத்த போதெல்லாம் எடுத்ததற்கெல்லாம் பாட்டாலேயே விளாசித்தள்ளுவதைக் காண்கின்றோம். அப்படியானால் இவர்கள் எல்லாரும் செய்யுள் இலக்கணம்

படித்துவிட்டா பாட்டெழுதுகிறார்கள்? எங்களுக்கெல்லாம் மலைப்பைத் தந்த செய்யுள் இலக்கணம் இவர்களுக்கெல்லாம் எளிதாகிவிட்டதை எண்ணி வியக்காமலிருக்க முடியவில்லை...

காரிகை கற்றுக் கவிபாடுவதிலும் நல்ல பாடல்களைக் கேட்டுக் கேட்டு பழகிய பயிற்சியினால் கவிஞர்களானவர்களே அதிகம். நமது முன்னோர்களெல்லாம் யாப்பிலக்கணம் கற்றவர்களல்லர். பாடல்களுக்கேற்ற ஓசை அமைதியை வைத்துக் கொண்டு அதற்கேற்ற ஓசை வாய்ப்பாடுகளை மனதிலிருத்தியே பாடல்களைக் கட்டியிருக்கிறார்கள். இலக்கணக்காரர் அவைகளைப் பரிசோதனை செய்தால், அவைகளில் பிழைகளேயிருக்காது... இதிலே நமது கவிஞர்கள் எந்த வகை? (நிச்சயமாக சோவுடன் நான் அவர்களை ஒப்பிடமாட்டேன்.)

இந்த இடத்திலே கி.வா. ஜகந்நாதன் சொல்லுகின்ற அந்தக் கதையும் மிகப் பொருத்தமாகவிருக்கும்.

அந்த ஊரிலே தமிழ் விழா - இலக்கிய விழாக்கள் நடைபெறுகின்ற சமயங்களிலே அந்த இளைஞனுக்குத் தமிழ் உணர்வும் இலக்கிய ஆர்வமும் பொங்கிவரும். தானும் இலக்கியங்களைப் படிக்க வேண்டும் - தமிழறிவு பெற வேண்டும் என்ற ஆர்வப் பெருக்கினால் தமிழறிஞர் ஒருவரை நாடி வருவார். எல்லாமே அந்த விழா அலை - ஆரவாரம் இருக்கும்வரைதான். பின்னர் ஓய்ந்துவிடுவார்.

ஊரிலே கம்பன் விழா நடந்த சமயம், அந்த இளைஞன் தமிழறிஞரிடம் வந்துவிட்டான். தானும் கம்பராமாயணம் படிக்க வேண்டும். அதற்கு என்ன செய்ய வேண்டும் என வினவினான். அதற்கு அந்த அறிஞர்

சொன்னார். “இப்பதான் பதவுரை பொழிப்புரைகளுடன் கூடிய கம்பராமாயண நூல்கள் வந்துவிட்டனவே... சிரமமின்றிப் படித்துவிடலாம். அதிலுள்ள விளங்காத சொற்களுக்கு அகராதியைப் பார்த்தும் விளக்கம் பெறலாம்.”

இளைஞன் போனது போனதுதான். ஊரிலே மறுபடி சிலப்பதிகார விழா. அறிஞரிடம் இளைஞன் வருகிறான். சிலப்பதிகாரத்தைப் படிக்க வழி கேட்கிறான். அறிஞர் அதற்கும் முன்சொன்னதையே சொல்லுகிறார். அதாவது தெரியாத சொற்களுக்கு அகராதி மூலம் விளக்கம் பெறலாம் என்று!

அடுத்து பாரதி விழா. திரும்பவும் இளைஞனின் தரிசனம். “பாரதி பாடல்களுக்குப் பதவுரை, பொழிப்புரைகள் எதுவுமே தேவையில்லை. சலபமாகப் படித்து விடலாம். அப்படி அதிலும் ஏதாவது ஐயம் என்றால் அதற்கும் அகராதியைப் பயன்படுத்தலாம்” என்கிறார்.

இளைஞன் முதன்முதலாக அறிஞரைக் குறுக்கு விசாரணை செய்யலானான். “அப்படியானால் கம்பராமாயணம், சிலப்பதிகாரம், பாரதி பாடல்கள் - இவைகள் எல்லாவற்றிலும் வருகின்ற அனைத்துச் சொற்களுக்கும் அகராதியில் விளக்கம் இருக்கிறது என்கிறீர்களா?”

“ஆமாம்” என்றார் அறிஞர்.

இளைஞன் தீர்க்கமான ஒரு முடிவுக்கு வந்தவனாகச் சொன்னான்: “அப்படியானால் இனிமேல் நான் எல்லாவற்றையும் விட்டுவிட்டு அகராதியையே படிக்கப் போகிறேன்.

22

யாழ்ப்பாணத்திலும் ஒரு பஞ்சிகாவத்தை!

பஞ்சிகாவத்தையும் மருதானையும் கொழும்பின் ஒரு பகுதி என்ற அளவில் மட்டுமின்றி, பஞ்சிகாவத்தைக்கு இன்னொரு சிறப்பும் உண்டு. பழைய உதிரி பாகங்களை நினைத்ததும் ஒருவருக்குப் பஞ்சிகாவத்தை நினைவுக்கு வரும். அல்லது பஞ்சிகாவத்தை என்றதும் பழைய உதிரிப்பாகங்கள் நினைவுக்கு வரும். அப்படி வராவிட்டால் அவருக்கு 'கொழும்பு தெரியாது' என்று கருத்து.

பஞ்சிகாவத்தில் எங்கு திரும்பினாலும், அது சும்ணதிஸ மாவத்தையானாலும் சரி, சங்கராஜ மாவத்தை போன்ற குறுக்கு வீதிகளாயினும் சரி அங்கெல்லாம் பழைய உதிரிப்பாகங்கள் - முக்கியமாக மோட்டார் உதிரிப்பாகங்கள் குவிக்கப்பட்டிருப்பதைக் காணலாம். அங்கெல்லாம் யாராவது தடக்கி விழுந்தாலும் அவருக்கு உடைந்த இரும்புத் துண்டால், கம்பியால், தகரத்தால்தான் காயம் ஏற்படும். நடைபாதைக் கடைகள் போலச் செயற்படும் இக்கடைகளிலே, பெறமுடியாதவைகளைத் தேடுபவர்கள்

போல பலதரப்பட்டவர்களும்' வந்து தேடுதல் போடுவார்கள். மாதிரிக்கு 'ஒன்றை' வைத்துக் கொண்டு, அதுபோல இன்னொன்றை அல்லது அதற்கு இணையானதைத் தேடுபவர்களையும் இங்கு பார்க்க முடியும். அதாவது வாகனக்காரர்களின் மொழியில் பஞ்சிகாவத்தை என்றால், அது 'தேடுங்கள் கிடைக்கும்' என்கின்ற இடம்.

ஒரு தகவல் கேள்விப்பட்டிருப்பீர்கள். சில வெளிநாடுகளிலே காலத்துக்குக் காலம் உற்பத்தியாளர்கள், தங்கள் மாதிரிகளை மாற்றி நவீனமயப்படுத்தி வருவார்களாம். அங்குள்ள பாவனையாளர்களும் அப்படித்தானாம். புதிய மாதிரிகள் வந்ததும், பழையவைகளை - 'பஞ்சிகாவத்தை' என்றெல்லாம் தேடி அலையாமல், அப்படியே கைவிட்டு விடுவார்களாம். அங்குள்ள வல்லைவெளி போன்ற இடங்களிலே அப்படியான மோட்டார் வாகனங்கள் கூட கைவிடப்பட்டு, கவனிப்பாரற்றுக் கிடக்குமாம். அங்குள்ள எங்களுடைய சில பெடியன்களும் அப்படியான சில வாகனங்களை எடுத்துத் தங்களுடைய 'பஞ்சிகாவத்தை' அனுபவங்களைக் கொண்டு திருத்திச் சீர்செய்து சொந்தமாக்கிக் கொள்வார்களாம். 'எப்பொருள் யார் யார் வாய்க் கேட்பினும்...' குறளைச் சற்று மாற்றியமைத்துப் பாருங்கள். அதாவது காருக்குள் இருந்து கொண்டு அல்லது காரருக்குப் பக்கத்தில் நின்றகொண்டு எடுத்தனுப்புகின்ற படங்களை வைத்துக் கொண்டு...

அப்படியான வாகனங்கள் இங்கும் வந்திருக்கலாம் தானே? ஆனால் புதிய மாதிரிகள் வந்துவிட்டதே என்பதற்காகவும், பழையவைகளுக்கு உதிரிபாகங்கள் பெற

முடியாதே என்பதற்காகவும் நம்மவர்களாலும் அவைகளை அவர்களைப் போலக் கைவிடமுடியுமா என்ன? பஞ்சிகாவத்தையில் அலைந்து தேடிப் பொருத்தியேனும் ஓடவைக்க வேண்டியதுதானே!

இப்படியானதொரு பஞ்சிகாவத்தை முன்னர் யாழ்ப்பாணத்திலும் இருந்தது. அப்பொழுது அத்தொகுதிக் கடைகள் 'நாடார் கடைகள்' என அழைக்கப் பெற்றன. ஸ்ரான்லி வீதியில் தற்போது மக்கள் வங்கிக் கட்டடம் உள்ள பகுதியில் இருந்து வெலிங்டன் சந்திவரை அதே பக்கமாக அவை இருந்ததாக நினைவு... அவைகள் நடைபாதைக் கடைகள் போலன்றி பழைய கட்டடக் கடைகளாக - அதாவது விற்கிற பொருள்களுக்குப் பொருத்தமானவைகளாக இருந்தன. சில எச்சசொச்சங்கள் தவிர அப்பகுதியெங்கும் இப்பொழுது நவீன கடைத் தொகுதிகள் வந்துவிட்டதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

அன்றைய அந்த நாடார் கடைகளில் எல்லாம் மோட்டார் உதிரிப்பாகங்களைவிட பழைய மின்சாரப் பொருள்களும் அதற்கான பாகங்களுமே அதிகம் இருந்தன. கம்பிகள், வயர்கள், பல்ப், றேடியோப் பாகங்கள், ஓரளவு பழுதான டைனமோ, மோட்டார்கள் போன்றவைகளும் காட்சிக்கு வைக்கப்பட்டிருந்தன.

அப்பொழுதெல்லாம் நாம் விளையாட்டாக மின்சார மணி, மின்சார விசிறி, டைனமோ என்றெல்லாம் தொடங்கிப் பின்னர் 'இயர்போன்' றேடியோவரை செய்வதற்குத் தெரிந்திருந்தோம். அதற்கெல்லாம் முக்கியமாகத் தேவைப்படுகின்ற 'கொயில் வயர்' எனப்படும் செப்புக் கம்பிகளுக்காக நாம் இந்த நாடார் கடைகளையே

நாடுவோம். அந்தக் கம்பிகளை அளந்து வாங்குவதை விட ஏதாவது மின் பாகங்களை அங்கு வாங்கி, அதிலிருந்து கழற்றி எடுப்போம்...

‘காபைற் பவுடர்’ கோடாலி வெடிகளுக்கான கந்தகம், வெடியுப்பு போன்ற நச்சுப் பொருள்களும் அங்குதான் விற்பனைக்குக் கிடைத்தன. ‘காபைற் பவுடர்’ என்பது அனேகமாகக் கட்டிபட்ட நிலையில்தான் இருக்கும். அதைக்கூட நாம் அங்கு வாங்கி ‘காஷ்’ விளக்கு செய்து மகிழ்வோம். ஒரு பேணிக்குள் அந்தக் கட்டிகளைப் போட்டு அதற்குள் தண்ணீரை விட வேண்டியதுதான். உடனே வாயு புறப்பட்டுவரும். பேணியை இறுக்கமாக மூடி ஒரு சிறு குழாய் மூலமாக அதனை வெளியேறச் செய்து, குழாய் நுனியில் தீயைப் பற்றவைக்க வேண்டியதுதான். ஒருவித ஆதாரமுமின்றி தீச்சுடர் (Flame) ஏற்பட்டுவிடும். இது எமக்கு வேடிக்கை என்றாலும், ஏதோ ஒருவகை எரிபொருள் சிக்கனத்துக்காகவும் இவ்வகை விளக்குகள் அக்காலத்தில் பயன்படுத்தப்பட்டன. திருவிழாக்களில் இனிப்புக் கடைக்காரர்களும் நடமாடும் ‘பீடா’ வியாபாரிகளும் இந்த வகை விளக்குகளைப் பயன்படுத்துவார்கள். வாயு வெளியேற்றத்தை நிறுத்தினால் தவிர, காற்றினால் இத்தீச்சுடரை அணைத்துவிட முடியாது என்பதுவும் ஒரு காரணமாகவிருக்கலாம். ஆனால் துர்நாற்றம் தான் சகிக்க முடியாது.

இடையே ஒரு கொசுறு -

கிராமத்துக்கு வந்த ஒருவன் தனது காரிலே அப்பெரியவரையும் அழைத்துச் சென்று கொண்டிருந்தான். வழியெங்கும் தனது காரைப் பற்றியும், தான் கார் ஓட்டக்

கற்றுக் கொண்டது பற்றியும் பெருமையாகப் பேசிக் கொண்டே வந்தான். பெரியவர் எல்லாவற்றையும் வியப்போடு கேட்டுக் கொண்டே வந்தார். கடைசியில் கார் ஒரு மரத்தில் மோதி நின்றது. இரண்டு பேர்களும், நல்ல வேளையாக காயங்கள் ஏதுமின்றி காரில் இருந்து இறங்கினார்கள்.

பெரியவர் நிதானமாகவும் அப்பாவித்தனமாகவும் அடுத்தவரைக் கேட்டார். “எல்லாம் சரிதான். ஆனால் மரம் இல்லாத இடத்திலே காரை எப்படி நிறுத்துவது?”

என்னுடைய ஐயம் அதுவல்ல. அந்தக் காருக்குப் பஞ்சிகாவத்தையில் தேடிப் பொறுக்கிய உதிரிப்பாகங்களைப் பொருத்தியிருப்பானோ என்பதுதான்!

(09.02.2002)

23

ஆசைபற்றி அறையலுற்றேன்!

வானொலியில் 'அந்த' நாடகம் கேட்டீர்களா? 'இந்த' நாடகம் கேட்டீர்களா? என்றெல்லாம் நூற்றுக் கணக்கான நாடகங்களை எழுதிய அந்த எழுத்தாள நண்பர் கேட்பதைக் கேட்கும் போதெல்லாம் எமக்கு வியப்பாகவிருக்கிறது. இலங்கை வானொலி தேசிய ஒலிபரப்பைக் கேட்டதெல்லாம்கூட, நினைத்துச் சிந்திக்க வேண்டிய பழைய பசுமையான நினைவுகளின் பட்டியலில் சேர்ந்துவிட்டதோ என்றல்லவா எண்ணிக் கொண்டிருக்கிறோம்.

ரயில் பயணங்களும், அதிலே இரண்டாம் வகுப்புக்கான இலவச பயணச் சீட்டுகளுடன் கொழும்பு சென்று வானொலி நிகழ்ச்சிகளில் பங்குபற்றிய நினைவுகளும்தான் கனவாகிப் போய்விட்டதென்றால் வானொலி கேட்கும் வாய்ப்புக்கூடவல்லவா எமக்குக் கைநழுவி - அல்ல காது நழுவிப் போய்விட்டது. ஒரு வேளை அந்த நாடக எழுத்தாளர் அதிசக்தி வாய்ந்த வானொலிப் பெட்டி மூலம் அவைகளைக் கேட்கிறாரோ... (அல்லது எமக்குத்தான் 'மீற்றர்' பிடிக்கத் தெரியவில்லையோ...!)

எதற்கு எடுத்தாலும் 'குரல்' கொடுக்கும் நம்மவர்கள் இந்த வானொலியை - குறிப்பாகத் தேசிய சேவை ஒலிபரப்பையே குறிப்பிடுகிறேன் - கேட்க முடியாதிருப்பது குறித்து மட்டும் ஏன்தான் மௌனம் சாதிக்கிறார்களோ தெரியவில்லை. அரசாங்கத்தின் ஊதுகுழல்தானே என்ற அலட்சியம் காரணமாகவிருக்குமோ?

சரியோ, தவறோ எதுவானாலும் நாம் எமது தேசிய வானொலிச் செய்திகளுக்குத்தானே முதலிடம் கொடுக்க வேண்டியுள்ளது. வேண்டுமானால் அதிலே நீச்சலடித்துச் சுழியோடி உண்மையைக் கண்டுபிடிக்கத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். உத்தியோக பூர்வமான செய்திகள் - அறிவிப்புக்களையும் நாம் அதிலிருந்துதானே தெரிந்து கொள்ள வேண்டும்? 'கண்டதும் சுடும்' உத்தரவு பிறப்பிக்கப்பட்டுள்ளது என வானொலி அறிவித்துக் கொண்டிருக்கையில்... நாம் 'எமது வானொலியைக் கேட்பதில்லை - அதன் செய்திகளை நம்புவதில்லை' என்று வீம்பு பேசிக்கொண்டு தெருவில் இறங்கமுடியுமா என்ன...?

முன்னரெல்லாம் இலங்கை வானொலி நாடகத்தைக் கேட்டீர்களா என்று யாரையும் கேட்க வேண்டியதில்லை. அவ்வளவுக்கு அதன் நாடகங்களுக்கு நல்ல வரவேற்பு இருந்தது. நாடகங்களுக்கு மட்டுமல்ல; நாடகத்தையொட்டிய அந்தத் தனித்துவமான இசையில் கூட ஒரு கவர்ச்சி இருந்தது. இப்பொழுதும் அவை இருக்கத்தான் செய்கிறது. ஆனால் அவைகளைச் சரியாக அல்லது தெளிவாகக் கேட்கும் வாய்ப்புத்தான் யாழ்ப்பாணத்தவராகிய எமக்கு இல்லாமற்போய் விட்டது. ஏனைய நிகழ்ச்சிகளான கதம்பம், கலைப்பூங்கா, கிராம சஞ்சிகை, பாராளுமன்றத்தில் இன்று, ஆங்கிலப் பாடம்

எல்லாமே இருப்பதாக... 'அறியப்படுகிறது - தெரியவருகிறது'. ஆமாம்! அப்படித்தான் சொல்ல வேண்டியுள்ளது.

ஆங்கில சேவையைப் பொறுத்தவரைகூட இதுதான் நிலைமை... முன்னரெல்லாம் தமிழ்ச் செய்தியைத் தவற விட்டால் ஆங்கிலச் செய்தியையாவது கேட்கலாம். இரண்டையும் மாறி மாறிக் கேட்பதன் மூலம் நாம் ஆங்கில அறிவையும் வளர்த்துக் கொள்ள முடிந்தது.

மண்டைதீவு அஞ்சல் நிலையம் இருந்தபோது இவைகள் ஒவ்வொன்றையும் தனித்தனியாகவும் தெளிவாகவும் கேட்கமுடிந்தது. பின்னர் குழப்பமும் குளறுபடிகளும் புகுந்து கொண்டன. இப்பொழுது சில காலமாக காலை - இரவுச் செய்தி நேரத்துக்கு முன்பின்னாக இந்தத் தேசிய சேவையைக் கேட்கமுடிகிறது. மற்ற நேரங்களில் வானம்பாடியோ ஏனைய நிகழ்ச்சிகளோ அந்த அலைவரிசையில் புகுந்துவிடும். அதிலும் சில சமயங்களில் செய்திநேரம் நெருங்கும் சமயம் பார்த்து அதுவும் வாய்முடிவிடும். அப்படியான வேளைகளில் யாழ்சேவை 'சமிக்ளை' கிடைத்தால் ஒலிபரப்புகின்ற செய்திகளை அல்லது ஒலிப்பதிவுச் செய்திகளையே நாட வேண்டும். கடைசியாக இப்பொழுது சில காலமாகத் தமிழ்ச் சேவை என்ற நாமத்தையே காணோம். 'சமிக்ளை' ஒலிப்பதிவுச் செய்திகளையே நம்பியிருக்கிறோம். (இதிலே மின் தடை வேறு)

முன்னர் வெளிநாடுகளுக்குத் தொலைபேசி எடுப்பதற்கெனவும் பணம் பெறுவதற்கெனவும் நம்மவர்கள் கொழும்பு செல்வார்கள். இப்பொழுது அவைகள்

எல்லாவற்றையும் இங்கிருந்தே பெறலாம். இப்பொழுது வானொலி கேட்க வேண்டுமானாலும் கொழும்பு செல்ல வேண்டும் என்றாகிவிட்டது.

அப்படிக் கொழும்பு சென்று வருபவர்கள் அங்கு புதிதாகத் தோன்றியுள்ள 'சூரியன்,' 'சக்தி,' 'கலை ஒளி' போன்ற தனியார் ஒலிபரப்புச் சேவைகளைப் பற்றியும் அறிந்து கொள்ள முடியும். எல்லாமே அனேகமாக சினிமாப் பாடல்களுடன் தொலைபேசி உரையாடல்களையும் இணைத்துப் புதுமைகள் செய்து வருகின்றன. மாதிரிக்கு அப்படியான நிகழ்ச்சி ஒன்றின் ஒரு சிறு துளியினை நினைவில் இருந்து மீட்டித் தருகிறேன்.

'வணக்கம் தாயகம்' என்பது 'சக்தி' ஒலிபரப்புச் செய்கின்ற - அங்குள்ள பலரும் கேட்கின்ற - பங்கு பெறுகின்ற ஒரு கலகலப்பான நிகழ்ச்சியாகும். அந்தப் போட்டி நிகழ்ச்சியிலே முதலில் ஒரு பாடலை ஒலிபரப்புவார்கள். அதனையடுத்து அவர்களுடன் தொலைபேசி மூலம் தொடர்புகொள்பவர் முதலில் தம்மை அறிமுகப்படுத்த வேண்டும். பின்னர் ஒலிபரப்பான பாடலை ஒட்டி நிகழ்ச்சி அறிவிப்பாளர் அவரிடம் ஒரு கேள்வி கேட்பார். அதற்குப் பதிலளித்தால் இன்னொரு கேள்வி; மீண்டுமொரு கேள்வி. மூன்றுக்கும் பதிலளித்தால் பதிலளித்தவருக்குப் பரிசு கிடைக்கும். பதிலளிக்கவேன்று தொடர்பு கொண்டவர் பதிலளிக்கத் தவறினால் அல்லது ஒரு கேள்விக்கு மேல் பதிலளிக்க முடியாமற் போனால் அந்த இடத்தில் இன்னொருவர் தொடர்பு கொண்டு இணைந்து கொள்ளலாம்.

அப்படியொரு நிகழ்ச்சியிலே கொட்டாஞ்சேனையைச் சேர்ந்த ஒரு குடும்பப் பெண் தொலைபேசி மூலம்

இணைந்துகொள்கிறார். தம்மைப் பற்றிய அறிமுகத்துக்குப் பின்னர் தமது கணவர் வேலைக்குச் சென்று விட்டதாகவும் பிள்ளைகள் பாடசாலைக்குச் சென்றுவிட்டதாகவும் அப்பொழுது தாம் சற்று ஓய்வாக இருந்து நிகழ்ச்சியைக் கேட்டுக் கொண்டிருப்பதாகவும் கூறுகிறார்.

“சரியம்மா உங்களுக்கு விடை தெரியுமா? சொல்லுங்கள் பார்க்கலாம்” என்கிறார் நிகழ்ச்சி அறிவிப்பாளர்.

“நான் பாடலைச் சரியாகக் கேட்கவில்லை. விடை தெரியாது. உங்களுடன் கதைக்க ஆசையாக இருந்தது அதுதான்.”

அந்த எழிலான அறிவிப்பாளரின் முகமாற்றத்தை T.V. என்றால் பார்த்திருக்கலாம். “சரியம்மா, இனிமேல் விடை தெரிந்தால் மட்டும்தான் எம்முடன் இணைந்து கொள்ள வேண்டும்; சரிதானே” என்று சமாளித்தார்.

(02.03.2002)

பண நோட்டு - பழையதா? புதியதா?

1970 ஆம் ஆண்டுப் பொதுத் தேர்தலையடுத்து ஒரு புரட்சிகரமான ஆட்சிமாற்றம் ஏற்பட்டது. திருமதி ஸ்ரீமாவோ பண்டாரநாயக்கா (பிரதமர்) தலைமையிலான அமைச்சரவையில் டாக்டர் என்.எம். பெரேரா, கொல்வின் ஆர்.டி.சில்வா, பீட்டர் கெனமன் போன்ற இடதுசாரிப் பிரமுகர்களும் இடம்பெற்ற வரலாறு அப்போது படைக்கப்பட்டிருந்தது. நிதியமைச்சரான என்.எம். பெரேரா அப்போது சமர்ப்பித்த அந்த முதலாவது வரவு - செலவுத் திட்டமானது மக்களுக்கு 'அதிரடி'யான ஒரு தகவலைத் தெரிவித்திருந்தது.

அவர் குறுகிய ஒருகால எல்லையை அறிவித்து அக்காலத்திலிருந்து அதுவரை புழக்கத்திலிருந்த ஐம்பது, நூறு ரூபா நோட்டுக்கள் செல்லாதென்றும், மக்கள் தம்வசமுள்ள மேற்படி நோட்டுக்களை அதற்கிடையில் வங்கிகளில் ஒப்படைத்து, அதற்குப் பதில் புதிய நோட்டுக்களைப் பெற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என்றும் தெரிவித்திருந்தார். கணக்குக் காட்டாமலுள்ள - பதுக்கல் பணத்தை வெளிக்கொண்டுவரும் ஒரு நடவடிக்கையாம் இது.

நிதியமைச்சரின் அந்த அறிவித்தலால் நாடே குழம்பிப் போய்விட்டது - செயலிழந்து விட்டது என்று கூடச் சொல்லலாம்.

அப்போது பென்னம்பெரிய நோட்டுக்கள் என்றால் அவை இந்த ஐம்பது, நூறு ரூபா நோட்டுக்கள்தாம். ஐந்நூறு, ஆயிரம் ரூபா நோட்டுக்களெல்லாம் அப்போது கிடையாது. ஆனாலும் இன்றைய இவைகளைவிட அன்றைய அவைகளின் மதிப்பு அதிகம் என்றே சொல்லலாம். அப்போதைய வரதரின் பல குறிப்பு (Directory) நாலாம் பதிப்பினைத் தட்டிப் பார்க்கின்றேன்... பலாலி... கொழும்புக்கான விமானக் கட்டணம் அறுபது ரூபா என்றிருக்கிறது. அப்போது கேட்ட ஒரு சினிமாப் பாடல்... 'ஐந்து ரூபா நோட்டைக் கொஞ்சம் கொஞ்சம் மாற்றி மிச்சமில்லை - காசு மிச்சமில்லை'! அது அப்போது அப்படி ஒன்றும் பழைய பாடலில்லை...

பழைய நோட்டுக்களுக்குப் பதிலாகப் புதிய நோட்டுக்களை வங்கிகளிலே பெற்றுக் கொள்ளலாம் என்று சாதாரணமாகச் சொல்லப்பட்டாலும் முதலில் வங்கிகளிலே கொண்டுபோய்ப் போடுவது என்பதுதான் முக்கியம். பெரும் தொகையாக அப்படிப் பணத்தைக் கொண்டு போய் வங்கியில் வைப்புச் செய்தால், அவைகளில் ஒரு பகுதியை அரசாங்கம் பறிமுதல் செய்து விடலாம். அல்லது அவைகளுக்கு வரிகள் விதிக்கப்படலாம் என்றெல்லாம் கூட அப்போது அச்சம் நிலவியது.

பழைய நோட்டுக்களெல்லாம் குறிப்பிட்ட காலத்துக்குப் பின்னர்தான் செல்லுபடியாகாது என்றாலும் அவைகளைக் 'கட்டிக் கொள்ள' எவரும் முன்வரவில்லை.

மரண தண்டனைக்கு நாள் குறித்த ஒருவனுக்குப் போய் திருமணம் பேசமுடியுமா? அந்த நிலைதான் எங்கும். சம்பளம் பெற வேண்டிய ஊழியர்கள் பழைய நோட்டுக்களைப் பெற மறுத்தார்கள். ஏற்கனவே கடன் கொடுத்தவன் கூட தனக்குப் புதுநோட்டாகத்தான் திருப்பித் தரவேண்டும் என்கிறான்... கடைக்காரர்களும் புதிய நோட்டுக்குத்தான் வியாபாரம் என்று 'ஒற்றைக் கதவில்' கடையைத் திறந்து வைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள்... அது தீபாவளியை அண்டிய காலமாக இருந்ததால் புடைவைக் கடைக்காரர்களும் கொள்வாரின்றி கடைகளை மெள்ள மெள்ளக் கட்டிக் கொண்டிருந்தார்கள். (நிதியமைச்சரின் அந்த அறிவிப்பை, "தமிழர்கள் தீபாவளியைக் கொண்டாடவிடாது மேற்கொள்ளப்பட்ட இனத்துவேச சதி நடவடிக்கை" யாக அப்போது ஆய்வு செய்தவர்களும் இருந்தனர்...)

இவைகளுக்குப் பதில் வங்கிகளில் மட்டும் வெள்ளம் போலக் கூட்டம் அலை மோதியது. பழைய நோட்டுக்களை வைப்புச் செய்வதற்கென ஒரு கூட்டம். வைப்புச் செய்தவைகளிலிருந்து புதிய நோட்டுக்களை மீளப் பெறுவதற்கென இன்னொரு கூட்டம். இதைவிட முக்கியமாக வங்கிகளில் கணக்கெதுவுமில்லாதவர்கள் கூப்பன் புத்தகத்தைக் காட்டியும் ஒரு தொகையை மாற்றிக் கொள்ளலாம் என்றிருந்தது; அது வேறு மாபெரும் கூட்டம். இங்கே முதலில் கூப்பன் புத்தகம் ஒன்றுக்கு இருநூறு ரூபா என்றிருந்த சலுகை படிப்படியாகக் குறைந்து கடைசியில் ஐம்பது ரூபா மட்டும் என்றாகிவிட்டது.

'அன்றாடம் காய்ச்சிகள்', 'சாமானியர்கள்' என்றெல்லாம் அறிஞர் அண்ணா குறிப்பிடுவாரே,

அவர்களுக்கெல்லாம் அப்போது இந்தக் கவலைகள் எதுவும் இருந்ததில்லை. அவர்கள் இந்தக் கூட்டத்தை வேடிக்கை பார்க்க மட்டும் பெரியகடைப் பக்கம் போனார்கள். அவர்கள் வங்கியிலிருந்து வெளியேவந்த தங்களுக்குத் தெரிந்தவர்களிடம் அந்தப் புதிய அதிசய நோட்டுக்களை ஒருமுறை வாங்கிப் பார்ப்பதுடன் திருப்தியடைந்தார்கள். ஆனால் அப்படியான பலரிடம் கூட சில பெருச்சாளிகள் கூப்பன் புத்தகங்களை இரவல் பெற்றுப் பயன்படுத்தத் தவறவில்லை. அப்படி மாற்றும்போது கூப்பன் புத்தக முகப்பில் வங்கி முத்திரையும், எவ்வளவு பணம் மாற்றப்பட்டது என்ற விவரமும் பொறிக்கப்பட்டது.

நிதியமைச்சர் அறிவித்த அந்தக் கால எல்லையும் முடிவடைந்து விட்டது. இனியும் யாராவது தப்பித் தவறிப் பழைய நோட்டுக்களை வைத்திருந்தால் அவை செல்லாதவைகள் என்ற நிலையிலே... அஞ்சல் அலுவலகங்களிலே பொதுசன மாதாந்த உதவிப்பணம் பெற வந்தவர்களிடையே ஒரு சவசலப்பு - சிலுசிலுப்பு... அவர்கள் தங்கள் நிவாரண அட்டையுடன் கூப்பன் புத்தகங்களையும் கொண்டுவரும்படி பணிக்கப்பட்டு, அவர்களில் யாராவது வங்கியில் பணம் மாற்றிய குறிப்புகளிருந்தால், அவர்களுக்கு நிவாரணம் மறுக்கப்பட்டது... அது மேலிடத்து உத்தரவாம்...

அப்படி நிவாரணப் பணம் மறுக்கப்பட்டவர்கள்; பின்னர் விதானைமார்கள், கச்சேரி, சமூக சேவைப் பகுதி என்றெல்லாம் தங்களின் கருணை விண்ணப்பங்களுடன் அலைந்து திரிந்தார்கள். சீவனோபாயத்துக்காக வளர்த்துவந்த ஆட்டை விற்றதன் மூலம் கிடைத்த பணம்தான் அதுவென்று அநேகமாக எல்லாருமே ஒரே மாதிரியான காரணம் காட்டியிருந்தார்கள். தீபாவளி

சமயத்தில் மேற்படி அனர்த்தம் நடந்ததால்தான் அந்த 'ஆட்டு யோசனை' அதுகூட அவர்களிடமிருந்து கூப்பன் புத்தகங்களை வாங்கிப் பயன்படுத்திய 'பெருச்சாளி'கள் வழங்கியதாம்.

நீண்ட அலைச்சல்கள், தாமதங்களின் பின்னர் அவர்களின் விண்ணப்பங்கள் பரிசீலனைக்கு எடுக்கப்பட்டு பெருமனது கொண்டு அவர்கள் மீது கருணை காட்டப்பட்டு உத்தரவு பிறப்பிக்கப்பட்டதாம். எப்படி என்றுதானே கேட்கிறீர்கள்?

ஐம்பது ரூபா மாற்றியவர்களுக்கு ஐந்து மாதங்களின் பின்னர் மீண்டும் உதவிப் பணம் வழங்கப்படும் (அப்பொழுது மாதாந்த உதவிப் பணம் ரூபா பத்தாக இருந்ததாக நினைவு) அதுபோல நூறு ரூபா மாற்றியவர்களுக்குப் பத்து மாதங்களின் பின்னர் அது நிச்சயம்... இப்படியாகத்தான்!

(16.03.02)

25

ஏ-9 கண்டி வீதியிலிருந்து...

எம்போன்றவர்களை 'அறுபதுகளில் எழுத்துலகுக்கு வந்தவர்கள்' எனச் சொல்வார்கள். இவ்வாரம் நான் சொல்லப்போகிற நினைவுக் குறிப்புக்களும் அறுபதுகளுக்குரியவையே!

'எங்கள் தாத்தாவுக்கு ஒரு யானை இருந்தது' (மிகச்சிறந்த இந்திய நாவல்களில் ஒன்று - மலையாள எழுத்தாளர் வைக்கம் முஹம்மது பஸீர் எழுதியது) என்பது போல எங்கள் மாமாவுக்கு ஒரு பெரிய கமம் வன்னிப் பகுதியிலுள்ள புளியம்பொக்கணையில் இருந்தது. அக்காலத்தில் பத்து ஏக்கர் திட்டம் என்னும் பெயரால் அரசாங்க ஊழியர்களுக்கு காணிகள் வழங்கப்பட்ட சமயம், அவருக்கும் அது கிடைத்தது.

அந்தக் கமத்திலே முக்கியமாக விதைப்புக் காலம் அல்லது அறுவடைக் காலம் நெருங்கும் சமயங்களில் மாமாவோ அல்லது அவரது மகன் தாசனோ அல்லது இருவருமோ கொழும்பிலிருந்து அங்கு வருவார்கள்.

அப்படி அவர்கள் வரும்போது அப்பொழுது படிப்பை முடித்துவிட்டுச் 'சும்மா' இருந்த எனக்கும் அங்கு வரும்படி அழைப்புக் கிடைக்கும்.

நானும் குறிப்பிட்ட தினத்தில் மருதனார்மடம் ரயில் நிலையத்திலிருந்து ரயில் ஏறுவேன். எனது சைக்கிளைக் கூட அதே ரயிலில் சாமான் பெட்டியில் கொண்டு செல்வதற்குக் கட்டணம் செலுத்தியிருப்பேன். பின்னர் பரந்தனிலோ கிளிநொச்சியிலோ இறங்கி கொழும்பு ரயிலின் வரவுக்காக நிலையத்திலேயே காத்திருப்பேன். கமத்திலே விதைப்பதற்காக (செலவிடுவதற்காக) பணத்தைக் கட்டிக் கொண்டு மாமாவோ தாசனோ வந்ததும் நானும் நிலையத்திலிருந்து சைக்கிளை மீட்டுக் கொண்டு அவருடன் இணைந்துகொள்வேன். தாசன் மட்டுமே வருவதாக இருந்தால் அவர் துப்பாக்கி ஒன்றும் கொண்டு வருவார்... என்ன வாயைப் பிளக்கிறீர்கள்... துப்பாக்கியேதான்... திருவள்ளுவர் சொன்ன துப்பாக்கி அல்ல... உண்மையான துப்பாக்கிதான். அதனை இரண்டு பாகங்களாக கழற்றி பழைய பத்திரிகைத் தாள்களால் சுற்றிக் கட்டிக் கொண்டு... அதாவது நம்மவர்கள் முருக்கங்காய்களைச் சுற்றிக் கட்டிக் கொண்டு கொழும்புக்குச் செல்வதுபோல என்று வைத்துக் கொள்ளுங்களேன். (அப்பொழுதெல்லாம் தேவையானவர்கள் துப்பாக்கிகள் வாங்கி வைத்துக் கொள்ளலாம். லைசென்ஸ் கட்டணம்தான் 'சிங்கிள் பரல்' என்றால் ஒரு ரூபாயும் 'டபிள் பரல்' என்றால் இரண்டு ரூபாயும் செலுத்த வேண்டும்.)

ஏ-9 கண்டி வீதியில் உள்ள பரந்தன் சந்தி... அங்கிருந்து கிழக்கு நோக்கிச் செல்லும் அந்த நீண்ட தெருவில், தருமபுரத்தையடைவதற்கு முன்னர் இடது

பக்கமாகச் செல்கின்ற செப்பனிடப்படாத தெருவால் தான் புளியம்பொக்கணைக்குச் செல்ல வேண்டும். ஒரு மைல் தூரத்துக்கு இரண்டு பக்கமும் அடர்ந்த காடுகள். அது கழிந்ததும் வலது பக்கத்தில் முதலாவதாக வருவது மாமாவின்காணி.

அந்தக் காணி ஏற்கனவே காடு வெட்டி நெருப்பு வைத்து, சுற்றிவர எல்லை போட்டு நடுவே கிணறு, தங்குவதற்கான ஒரு கொட்டகையுடன் காட்சி தந்தது- அதாவது நாம் முதன் முதலாக அங்கு சென்ற சமயம்...

நாங்கள் எப்போது புளியம்பொக்கணை சென்றாலும் உடனே ஓடி வந்து எங்களுக்கு உதவிகளும் ஒத்தாசைகளும் செய்பவர் பூசாரி செல்லத்துரை என்பவர். அவருடைய வீடு எங்கள் கமத்திலிருந்து மேலும் அரைமைல் தூரத்தில் இருந்தது. மிகவும் செழிப்பான வசதிகள் நிறைந்த வீடு. அங்குள்ள நாகதம்பிரான் கோயில் பூசகரான அவர் நடுத்தர வயதுள்ளவர் - அங்குள்ளவர்களில் மிகவும் செல்வாக்கு மிக்கவர்! அவரே எமக்கு கம வேலைகளுக்காகவென மட்டுமன்றி 'தொட்டாட்டு' வேலைகளுக்காகவும் என இராசையா என்பவரையும் ஒழுங்கு செய்து தந்தவர். இரவிலே நாங்கள் கொட்டகையிலே பயமில்லாமல் தங்குவதற்கும் அவனே எமக்குத் துணை. அவனுக்கும் அதெல்லாம் மிகவும் பிடித்துவிட்டது. அதுவும் தாசன் துப்பாக்கியுடன் வந்தால் கேட்க வேண்டியதில்லை. எங்காவது 'அசமந்தமான' சத்தம் கேட்டால் தனது நண்பர்களையும் 'குரல் காட்டி' அழைத்துக் கொண்டு தாசனை எழுப்பிக்கொண்டு வேட்டைக்குப் புறப்பட்டு விடுவான்.

நாங்கள் அங்கு 'ஆன சாப்பாடு தண்ணீர்' இல்லாமல் 'காய்ந்து' போவதைக் கண்ட பூசாரி குடும்பத்தார் தங்கள் வீட்டுக்கு வந்து குளித்து, முழுகிச் செல்லுமாறு பணித்தார்கள். அப்படியே எங்களுக்காக மதிய உணவு - பலவிதமான கறி வகைகளுடன் தயாரித்து வழங்கி வந்தார். (அந்தக் காட்டு வெக்கைக்கு அது தேவாமிர்தம் போல் இருக்கும்).

பூசாரியார் நல்ல சிவலை. வெள்ளை வேட்டி கட்டி அதை சண்டிக்கட்டாகக் கட்டியிருப்பார். மேலுக்கு தோளிலே ஒரு சால்வை அல்லது துவாய். மாமா வெள்ளவத்தையிலிருந்து வருபவர். வெள்ளவத்தை என்றதும் அப்போது சட்டென்று நினைவுக்கு வருவது அங்குள்ள நெசவாலை. பூசாரியின் மனைவிக்கும் வெள்ளவத்தை நெசவு சேலை என்றால் கொள்ளை ஆசை. மாமாவோ தாசனோ வரும்போது அதையும் கொண்டு வரத் தவறுவதில்லை. பிள்ளைகளைக் கொண்டு பார்த்து நல்லதாகவும் புதிய மாதிரியாகவும் தெரிவு செய்து வாங்கி வரும்படி ஏற்கனவே அன்புக் கட்டளை போட்டிருப்பா. இத்தனைக்கும் அவ ரவிக்கை என்னும் மேல்சட்டை எதுவும் அணிவதில்லை. 'மண்டான் கட்டு'த்தான்...

காலப்போக்கில் இராசையா எமது கமத்தின் 'காவல்காரன்' என்ற பதவியுடன் தனது இளம் மனைவியுடன் அங்கே நிரந்தரமாகவே குடிவந்துவிட்டான். நடுத்தர வயதுக்காரனாகிய அவனுக்கு அப்படியோர் அழகும் இளமையும் உள்ள மெனிக்கே கிடைத்தது பற்றி அங்குள்ள சிலருக்கு ஒருவித பொறாமை கலந்த ஆச்சரியம். பின்னர் அவள் வாய்பேசமுடியாத ஊமை என்பது தெரிந்ததும்

பொ. சண்முகநாதன்

அவர்களுக்கு ஒருவித ஆறுதல்... அதனால்தான் இவனுக்குப் போய் அவள் கிடைத்தாளாம்.

‘களை பொருந்திய முகம்’ என்பதைச் சிங்களப் பெண்களிலேதான் காணமுடியும் போல் இருக்கிறது. சோதனைச் சாவடிகளிலும் கவனித்திருப்பீர்கள். அந்த முகத்துடன் சிங்களப் பெண்களுக்கேயுரிய கவர்ச்சிமிகு உடையுடன் மெனிக்கே மிகவும் அழகாக இருப்பாள்... அவளை நெருங்கப் போய் வாங்கிக் கட்டியவர்களும் உண்டாம்....

நன்றாகவிருக்கிறது உங்கள் கமச் செய்கை என்கிறீர்களா? அறுவடை பற்றி எல்லாம் அடுத்தவாரம் சொல்லுகிறேன். ஆனால் பின்னர் என்னால் எழுதப்பட்ட ‘வேட்டைப்புலி’, ‘கற்புக் கனல்’ போன்ற சிறுகதைகளுக்கான வித்துக்களை நான் அங்கிருந்துதான் பெற்றேன்.

(30.03.2002)

26

அறம் செய்ய விரும்பு; ஆனால்...

கொழும்பு 6லே குரோட்டன் செய்து பழகியவர்களால் வன்னியிலே வெற்றிகரமாகக் கமம் செய்ய முடியுமா என்றொரு கேள்வி எழுகிறது.

இப்படித்தான் ஒரு சமயம் தமிழரசுக் கட்சியினர் மலையகத்திலே தமக்கெனத் தொழிற்சங்கம் அமைக்கப் புறப்பட்ட வேளையிலே கலாநிதி என்.எம். பெரேரா, அவர்களை நோக்கிக் கேட்டாராம் “தொழிற்சங்க அனுபவமில்லாதவர்கள் எப்படி அதைத் தொடங்கமுடியும்?”

அதற்குத் தந்தை செல்வா இப்படிப் பதிலளித்தாராம். “ஏற்கனவே அந்த அனுபவம் இருப்பவர்களால்தான் அது முடியுமென்றால் அவரும் அவர்போன்ற இடதுசாரியினரும் முதன்முதலாக எப்படித் தொழிற் சங்கங்களை ஆரம்பித்தனர்?” “நீந்தக் கற்றுக் கொண்ட பின்னர்தான் தண்ணீரிலே இறங்க வேண்டுமா?” என்ற உதாரணத்தையும் அவர் எடுத்துக்காட்டியதாக நினைவு...

பத்து ஏக்கர் காணியை ஒருமுறை சுற்றி நடந்து வருவதென்றாலே களை எடுத்துவிடும்... அவ்வளவு தேசம்... அதிலே கமமும் செய்வதென்றால்...? தென்கச்சி சுவாமிநாதன் சொன்னதொரு கதை... சிறுவனொருவன் தனக்குச் சைக்கிள் பழக்கிவிடச் சொல்லித் தந்தையிடம் கேட்கிறான். அதற்குத் தந்தை, “சைக்கிளை விடச் சிறியவனாகிய உனக்கு இப்பொழுது அந்த ஆசையெல்லாம் வேண்டாம்” என்கிறார். அதற்கு மீண்டும் அந்த மகன், “ரயிலை ஓட்டுகிறாரே எஞ்சின் டிரைவர் அவர் ரயிலை விடப் பெரியவரா அப்பா?”

என்னைக் கேட்டால் என்.எம். பெரேரா சொன்னதிலும் உண்மை இருக்கலாம். செல்வா சொன்னதிலும் உண்மை இருக்கலாம். அதிகம் ஏன், அந்தக் குறும்புக்காரப் பையன் கேட்டதிலும் உண்மையிருக்கலாம். போதிய முதலும் சரியான கவனிப்பும் கண்காணிப்பும் இருந்தாலும் கமம் செய்யலாம்.

இப்படியாக யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வன்னிக்கு வந்தவர்கள் எல்லாரும் கமக்காரர்களாக வந்தவர்களும்ல்லர். அங்கு வந்தே கமக்காரர்களானவர்களும் உண்டு. அப்படி வந்து தமது காணிபோதாது என்று வேறு சிலரது பத்தேக்கர்களையும் குத்தகைக்கு எடுத்துச் செய்தவர்களும் கண்டாவளை, கல்மடுப் பக்கங்களில் இருந்தனர். அதனால் அவர்களது பெயர்களுக்கு முன்னால் கண்டாவளை... கல்மடு... பரந்தன்... என்பனவும் ஒட்டிக் கொண்டதையும் அறிந்திருப்பீர்கள்.

சில ஆசிரியர்களும் இதிலே கைதேர்ந்தவர்களாக இருந்ததை அப்போது கவனித்திருக்கிறேன். அவர்கள்

விவசாயம் பற்றிப் படித்துமிருப்பார்கள் - படிப்பித்தும் இருப்பார்களல்லவா? அதுவும் அப்பகுதியிலேயே நியமனமும் வாய்த்துவிட்டால், கமத்தை உப தொழிலாக... அப்படி என்றும் சொல்ல முடியாது, கமத்தையே தொழிலாகவும் ஆசிரியப் பணியை உப தொழிலாகவும்...

இந்த இடத்திலே இரசிகமணி கனக செந்திநாதன் 'என்கதை'யிலே குறிப்பிட்டதையும் கவனியுங்கள்... "ஓர் ஆசிரியரது வீட்டுக்குப் போனால் வாசிக்க ஒரு சிறு புத்தகமோ, மாத சஞ்சிகையோகூடக் கிடையாது. பேசுவது வெங்காயம் மிளகாய்ப் பேச்சாகவே இருக்கும். சரஸ்வதியைப் புறக்கணித்துவிட்டு இலட்சுமியைத் தேடி ஒடுகிறார்கள்."

இராசையா குடும்பத்தினரை நிரந்தரமாக அந்தக் காணியில் குடியமர்த்திய பின்னர் மாமாவுக்குப் பாதிச்சுமை குறைந்தது போலத்தான். அறுவடைக்கும் விதைப்புக்கும் அங்கு போனால் போதும். களை பிடுங்குவது, உரம் போடுவது, மருந்தடிப்பது எல்லாவற்றையும் அவ்வப்போது இராசையாவும் அவனது நண்பர்களுமே கவனித்துக் கொள்வார்கள். மாமா அதற்கெல்லாம் பூசாரியார் ஊடாகப் புணம் அனுப்பிக் கொண்டிருப்பார். '...இல்லாதபோது சிறிது வயிற்றுக்கும் ஈயப்படும்' என்பதுபோல அவைகளிலே ஒரு பகுதியேனும் கமத்திலேயும் சுவறும்தானே...?

அந்த எமது காணியில் கொட்டில், கிணறு, சில பிட்டிகள் என்றும் இருந்தன. ஆனால் பேச்சென்னவோ பத்தேக்கர் பத்தேக்கர்தான்! எங்களிடம் அப்படிப் பெறப்பட்ட சில 'கூலிகள்' மறுபக்கத்தில் ஒன்பது ஏக்கர் எனக் 'கணக்கு முடிக்கப்பட்ட' சங்கதிகள் எல்லாம்

பின்னர்தான் தெரியவந்தது. அது மட்டுமல்ல, விதை நெல்லு என்று சொல்லி எங்களுக்குப் புது நெல்லும் கட்டி அளக்கப்பட்டதுண்டாம். எல்லாம் முடிந்து நெல்முடைகளை சங்கத்துக்குக் கொண்டு போனால்... 'அவைகளிலே சப்பி அதிகமிருப்பதாகத் தெரிகிறது... திரும்பவும் 'Fபான்' பண்ணித்தான் எடுக்க வேண்டும் என்று சொல்லி அதற்கு மனமுவந்து மாற்று உதவிகளும் அங்கேயே செய்து தருவார்கள்.... அதிலே வேறு வெட்டு, கொத்து செலவுகள்... (அங்கிருந்த நெல்லுச் சங்க மனேஜர்கள் பற்றியும் இங்கே சொல்லுவது எனது நோக்கமல்ல.)

குடியேற்றத்திட்டம், படித்த வாலிபர்களுக்கான காணி வழங்கல் - அதிலெல்லாம் அங்கேயே குடியேற வேண்டும் - அவர்களே பயிர்ச் செய்கைகளிலும் ஈடுபட வேண்டும் என்ற கட்டுப்பாடுகள் இருந்தன. 'வெளிக்கிடடி விசுவமடு' என்பதெல்லாம் அதையொட்டி எழுந்த நாடகங்களே. ஆனால் இந்தப் பத்தேக்கர் திட்டத்திலே அப்படியான கட்டுப்பாடுகள் இல்லை போலிருக்கிறது. எங்கள் சின்ன மாமாவுக்கும் உருத்திரபுரத்திலே அப்படி ஒரு காணி இருந்தது. அவர் அங்குள்ள தொண்டு நிறுவனம் ஒன்றுக்கு அதை ஒப்படைத்துவிட்டு குத்தகை பெற்று வந்தது தெரியும். எனக்கென்னவோ சின்னமாமா பாடுபடாமல் பெற்ற பயனைவிட பெரிய மாமா பாடுபட்டு எடுத்த பயன் குறைவு என்றுதான் சொல்லத் தோன்றுகிறது.

நமது 'ஈழகேசரி' பத்திரிகை ஆசிரியரான இராஜ அரியரத்தினம் சென்னை ஜோதி நிலையப் பதிப்பகத்தில் புதுமைப்பித்தனைச் சந்தித்தபோது இது நடந்தது. அவர் தாம் மொழிபெயர்த்த 'பிரேத மனிதன்' நூலின் பிரதி ஒன்றை அரியரத்தினத்திடம் அன்பளிப்பாகக்

கொடுத்தாராம். அப்படிக் கொடுக்கும் போது அதிலே தமது கைப்பட இப்படி வேறு எழுதிக் கையெழுத்திட்டாராம்.

“அறம் செய்ய விரும்பு, ஆனால் செய்யாதே”

‘உழவுக்கும் தொழிலுக்கும் வந்தனை செய்வோம்’ என்பது முதுமொழி. சின்னமாமா அப்படி வந்தனை செய்வதுடன் நின்றுவிட்டார். பெரிய மாமா வந்தனை செய்ததுடன் அதைச் செயலிலும் காட்டியதுதான் அவர் விட்ட தவறோ...?

(06.04.2002)

27

சைக்கிள் றிக்சோவை முந்திய ராக்ஸி!

சென்ற ஆண்டு வெளியான 'புதுமைலோலன் கதைகள்' நூலிலே பல ரயில் பயணங்களும் 'றிக்சோ' வும் வருகிறது. 'மிஸ் பாமா - 1956' கதையிலே "பாமா றிக்சோவில் போய்க் கொண்டிருந்தாள். பாமாவின் தந்தையளவு வயது கொண்ட ஒருவன் வியர்க்க வியர்க்க இழுத்து ஓடிக் கொண்டிருந்தான்" என வருகிறது.

அவர் குறிப்பிட்ட அந்த றிக்சோ பற்றிய காட்சிகள் எனது மனத்திரையிலும் மங்கலாகத் தெரிகின்றன... பெரியாஸ்பத்திரி மற்றும் இணுவில், மானிப்பாய் வைத்தியசாலைகளுக்கு முன்னால் அவைகளைக் கண்டதாலும் அவைகளின் கறுத்த உயர்ந்த தோற்றத்தாலும் போலும் அவை 'பசுமையான' நினைவாக இல்லாமல் 'ஒருவித பயம் கலந்த' நினைவாக நெஞ்சிலே பதிந்துவிட்டது. 'அது சாகப் போகிறவர்களை வைத்தியசாலைகளுக்கு எடுத்துவருகின்ற அல்லது அப்படியானவர்களை வைத்தியசாலைகளிலிருந்து எடுத்துச் செல்லுகின்ற...' என்ற உணர்வு ஏனோ அடிமனதில் பதிந்துவிட்டது.

மனிதனை வைத்து மனிதன் இழுத்துச் செல்வதை மனிதாபிமானம் மிக்கவர்களால் பொறுத்துக் கொள்ள முடியாது என்றால் அதனால் பாதிப்படைவதும் அத்தொழிலாளிதானே? “நான் கருணையுள்ளவன், இதில் எல்லாம் ஏறமாட்டேன்” என்று சென்னை திருச்சியிலே சொல்லப் போனால் “போய்யா அங்கிட்டு.... பிழைப்புக்கு வழிகாட்ட வக்கில்லாதவங்களெல்லாம் பிழைப்பைக் கெடுக்க வந்திட்டாங்கள்...” என்றுதான் அத்தொழிலாளிகள் வசை பாடுவார்கள்.

உதவி என்றால் ‘வாத்தியார்’ செய்தது போல இருக்க வேண்டும். மக்கள் திலகம் எம்.ஜி.ஆர். அவர்களுக்கெல்லாம் சைக்கிள் றிக்சோ வழங்கியதன் மூலம் அவர்களின் சிரமத்தைச் சிறிது குறைத்ததாகச் சொல்லப்படுகிறது. அங்கு இந்த சைக்கிள் றிக்சோக்காரர்கள் ஒரு குடும்பத்தையே அவைகளில் ஏற்றி உழக்குவதைக் கண்டிருக்கிறேன்... பொதிகள் வேறு... அப்படி அவைகளைப் பார்க்கும் போது அவைகளுக்கு ஏதாவது ‘உந்து சக்தி’ பொருத்தப்பட்டிருக்குமோ என்றுதான் எண்ணத்தோன்றும். அங்கு முச்சக்கர வண்டி எனப்படும் ஓட்டோ (அவர்களின் மொழியில் ஆட்டோ) வந்த பின்னரும் கூட அந்த சைக்கிள் றிக்சோக்களும் இருக்கவே செய்தன.

யாழ்ப்பாணத்தைப் பொறுத்தவரை கைறிக்கோவின் மறைவையடுத்து சைக்கிள் றிக்சோ என்று எதுவுமில்லாமலே ‘ராக்ஸி’ வந்துவிட்டதாகத் தெரிகிறது. அழகழகான ‘மொறிஸ் மைனர்’ கார்களே ராக்ஸிகளாகப் பவனி வந்தன. அத்துடன் வாடகைக் கார்கள் என்றும் இருந்தன. ராக்ஸிகள் தரித்து நிற்பது என்பது ரயில் நிலையம், பஸ் நிலையம் போன்ற சில இடங்களிலே மட்டுமே! மற்றும்படி

‘வாடகைக்கு’ (Hire) அல்லது ‘வாடகைக்கு அல்ல’ (No Hire) என்ற குறிப்புக்களுடன் அவைகள் ஒடிக்கொண்டுதான் இருக்கும். தேவைப்படுவோர் கைதட்டி அல்லது கைகாட்டித்தான் அவைகளில் ஏறிக்கொள்ள வேண்டும்.

வாடகைக் கார்கள் பாடசாலை சேவைகள் என்றிருந்தால் அவைகளை முடித்துக் கொண்டு இணுவில், மானிப்பாய் வைத்தியசாலை வளவுகளில் அல்லது பிரதான வீதி ஓரங்களில் அனேகமாகத் தரித்து நிற்பதைக் காணலாம். மானிப்பாய் வைத்தியசாலை வளவுக்குள் அல்லது இளையதம்பி சோத்துக் ‘கடை’க்கு முன்னால் பண்டாவின் ஒரு பழைய மொடல் ‘(F)போட்’ காரும் நிற்கும். சாரமும் கையில்லாத பெனியனுடனுமான பண்டா அடிக்கடி கார் பொனட்டைத் திறந்து சாவியும் கையுமாக நின்று ஏதாவது திருத்த வேலைகள் செய்து கொண்டிருப்பான். அல்லது காருக்கு அடியிலே சாக்கை விரித்து அதிலே நிமிர்ந்து படுத்தவாறு அந்த வேலைகளில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருப்பான். அவன் ஒரு சிறந்த மெக்கானிக்... மற்றவர்களின் கார்களில் ஏதாவது பழுது என்றாலும் கூட அவனை விட்டால் வேறு வழியில்லை. ஆனால் அவனது கார் மிகப் பழையது என்பதால்தான் அடிக்கடி அதற்கு அந்தச் சித்திரவதை...

பண்டாவின் காரைப் பார்த்தாலும் கூட அந்தப் பயம் கலந்த உணர்வுதான்... அந்தக் காரைச் ‘சவம் ஏத்துகிற’ கார் என்று இழக்காரமாகக் கதைப்பார்கள். அதற்கு பண்டா சொல்வான்... “காரை யார் சரி கேட்டாலும் விடவுந்தானே வேணுங்... அவங்களும் பாவங்கள் தானே!”

சைக்கிள் றிக்சோவைப் போர்க்காலச் சூழலில்தான் பின்னர் இங்கு காண முடிந்தது. ஆனால்...

மானிப்பாய் மெமோறியல் ஆங்கிலப் பாடசாலையில் அப்போது ஞானசிகாமணி அன்னப்பா ஆசிரியராக இருந்தவர். அவர் மற்றவர்களின் கவனம் தம்மீது படும்படியாகவும் மற்றவர்களின் கவனத்தைக் கவரும்படியாகவும் நடந்துகொள்பவர். அவர் ஒரு நகைச்சுவையாளராக இருந்ததும் நாடகங்களில் நகைச்சுவைப் பாத்திரங்களை ஏற்று நடித்து வந்ததும் அதற்கு முக்கிய காரணமாக இருக்கலாம்.

சைக்கிள் ரிக்சோவே இல்லாத, அநேகமாக அதை யாரும் காணாத அந்தக் காலத்திலே அது மாதிரியான ஒரு சைக்கிளில் ஓடித்திரிந்த வேடிக்கை மனிதர் அவர்! அப்போதெல்லாம் அவர் அந்த சைக்கிள் ரிக்சோவிலே பாடசாலைக்கும் வந்துபோவார். அவர் சைக்கிளை மிதித்துக் கொண்டு வருவார். அதனோடு இணைந்த ஆசனக் கூட்டுக்குள் அவரது பிள்ளைகள். இப்பொழுது வண. பிதாக்களாக விளங்கும் அவரது பிள்ளைகளான ஜெயக்குமார், ஜெயராசன் ஆகியோரும் அப்படித்தான் பாடசாலைக்கு வந்ததாகத் தெரிகிறது. அப்போதெல்லாம் அந்த வாகனத்துக்கு வழிவிடுவது போல எல்லாரும் ஒதுங்கி நின்று அதைப் புதினம் பார்ப்பார்கள்.

அன்னப்பா ஆசிரியர் தனியாக எங்காவது போவதென்றால் அதற்கு வேறு சாதாரண சைக்கிளைத்தான் பாவிப்பார். அதிலே அவர் மிகவும் கவனமாக இருக்க வேண்டுமல்லவா? இல்லாவிட்டால் யாராவது ஓடிவந்து அதிலே 'கம்'மென்று உட்கார்ந்துகொண்டு 'ஆனைக் கோட்டைக்கு விடும்' என்றால் அவர் பாடு சங்கடமாகிப் போய்விடும் அல்லவா?

28

வாரியாரையே வாரிவிட நினைத்தவன்

சென்ற ஞாயிறன்று ஏற்பட்ட 'சுனாமி' என்ற கடற் கொந்தளிப்பையடுத்து நிவாரணப் பணிகள் குடாநாட்டிலும் துரிதமாக நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கின்றன. பாதிக்கப்பட்டவர்களுக்கான நிவாரணப் பொருள்களைச் சேகரிப்பதில் பல அமைப்புகள் போட்டி போட்டுக் கொண்டு ஈடுபட்டுக் கொண்டிருக்கின்றன. மக்களுக்கும் எந்த அமைப்பிடம் அவைகளைக் கையளிப்பது என்ற தடுமாற்றம்...

இந்த அமைப்புகள் ஒலிபெருக்கி பொருத்தப்பட்ட வாகனங்களில் ஒன்று மாறி ஒன்றாக என்றில்லாமல் தங்களுக்குள் ஓர் உடன்பாட்டை ஏற்படுத்திக் கொண்டு தங்கள் பணிகளை ஒருமுகப்படுத்தினால் நன்றாக இருக்கும் என்பது எனது தாழ்மையான கருத்து... (கல்கியின் பாணியிலே சொல்லுகிறேன். தாழ்மையான கருத்தே அதுவானால் உயர்வான கருத்து எப்படியிருக்கும் என்பதை உங்கள் சிந்தனைக்கே விட்டு விடுகிறேன்.)

நிவாரணப் பொருள்களைப் பொறுத்தவரை எந்த அமைப்பினது என்றாலும் அவை பாதிக்கப்பட்டவர்களைச்

சென்றடையும் என்று நம்பலாம். ஆனால் உண்டியலிலும் ஷொப்பிங் பைகளிலும் சேகரிக்கப்படும் பணம் அப்படிச் சேருமா என்பது உறுதிப்படுத்தப்பட வேண்டும்.

சம்பவம் நடைபெற்றதற்கு அடுத்த நாள் எனக்கு ஏற்பட்ட அனுபவத்தைக் கூறுகின்றேன்...

யாழ். நகரிலே ஓரிடத்திலே உண்டியல் தாங்கிய சில இளைஞர்களால் பேருந்துகள் நிறுத்தப்பட்டு பயணிகளிடம் 'சூறாவளி' வேகத்திலே பணம் சேகரிக்கப்பட்டு வந்தது. பெயர்தான் உண்டியலே தவிர அவைகளுக்குள் திணிக்கப்பட்டதெல்லாம் பண நோட்டுக்கள்தான். அப்படி அங்கே பணம் சேகரித்தவர்கள் தங்களை யார் என்று இனங்காட்டிக் கொள்ளவில்லை. அவர்கள் எந்தத் தொண்டு நிறுவனத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் அல்லது எவரது பணிப்புரையின்கீழ் அப்படிச் செயற்படுகிறார்கள் என்பதையோகூட அடையாளப்படுத்தவில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

அதேபோல காங்கேசன்துறை வீதியில் மருதனார் மடத்துக்கும் சுன்னாகத்திற்கும் இடையிலே கூட பேருந்துகளும் சிற்றூர்திகளும் வழிமறிக்கப்பட்டு 'புயல்' வேகத்திலே அப்பணி நடைபெற்றது. அங்கே பெரும்பாலும் யுவதிகளே அப்பணியில் முன்னின்று 'உழைத்த'தைக் காணமுடிந்தது. அவர்கள் துரிதமாகச் செயற்பட வேண்டும் என்பதாற்போலும் உண்டியல் கூடச் சரிக்கட்ட நேரமில்லாமல் 'ஷொப்பிங்' பைகளையே தங்கள் 'அட்சய' பாத்திரங்களாகக் கொண்டிருந்தனர்.

இப்படி வேறு இடங்களிலும் நடந்திருப்பதாகத் தெரியவருகிறது. மக்களின் அனுதாப உணர்வுகளைப் பயன்படுத்தி இப்படித் தம்மிச்சைப்படி யாரும்

நடந்துகொள்ளலாமா? அது பொதுவாக என்றில்லாமல் 'தங்கள் சொந்தங்களுக்காக' என்றால் கூட அதை ஏற்றுக் கொள்ளலாமா?

பொதுப் பணத்தைச் சேகரிப்பதிலும் சரி, அதைக் கையாளுவதிலும் சரி அதற்கெல்லாம் சில விதிமுறைகளும் நடைமுறைகளும் இருக்கின்றன. அது பற்றியும் எமது தொண்டு நிறுவனங்கள் அறிவித்து வருகின்றன. மக்கள் தாமாகவே அவைகளை வழங்குவதற்கான வழிகளும் சொல்லப்பட்டுள்ளன. 'அப்படி' இருக்கும்போது 'இப்படி'யும் நடப்பதற்கு இடமளித்தால் மக்கள் 'பலதையும் பத்தையும் நினைக்கத் தோன்றுமல்லவா?

ஆலயங்களின் பெயரால் பணம் சேகரிப்பவர்கள் என்றும், பசியாறுபவர்கள் என்றும், அன்றும் இருந்தார்கள்; இன்றும் இருக்கிறார்கள்.

பேருந்து நிலையப் பகுதிகளிலும் ஒரு கோவிலின் பெயரால் திருநீற்றுத் தட்டங்கள் நீட்டப்படுவதுண்டு. மக்களும் இப்பொழுதெல்லாம் விழிப்புணர்ச்சி பெற்று விட்டதால் 'உள்ள கோவில்களே போதும் செய்த புனருத்தாரணங்களே போதும்' என்ற பாவனையில் ஒப்புக்காக ஏதோ சில்லறைகளைத்தான் போட்டு வருகிறார்கள். வேறு சிலரோ, பாரதி கூறியது போல 'நிதிமிகுந்தவர் பொற்குவை... நிதி குறைந்தவர்கள் காசுகள்.. அதுவும் அற்றவர் வாய்ச்சொல் அருளீர்' என்பதைப் பின்பற்றி அப்பணிக்கு 'ஆசி வழங்கும்' பாவனையில் பக்தியுடன் திருநீற்றைத் தொட்டுக் கொள்வதுடன் சரி...

ஆலயங்களின் பெயரைச் சொல்லி 'விஞ்ஞாபனம்' வெளியிட்டுப் பற்றுச்சீட்டுப் புத்தகங்களும் அச்சடித்துக் கொண்டு சில 'வசூல்' மன்னர்கள் திரிவதுண்டு. பின்னர்

'குட்டு' வெளிப்பட்டதும் சம்பந்தப்பட்ட ஆலய நிர்வாகம் அறிக்கை விடுவதும் கூட வழக்கமாகிவிட்டது.

தாங்கள் அப்படி யாருக்கும் அனுமதி வழங்கவில்லை என்றும், ஆலயத்துக்கு நிதி வழங்குபவர்கள் நேரில்வந்து அதை அலுவலகத்தில் செலுத்தலாம் என்றும், அதுவுமின்றித் தங்கள் வங்கிக் கணக்கு இலக்கத்துக்குக்கூட அவற்றைச் செலுத்தலாம் என்றும் அவ்வறிக்கையில் கூறப்பட்டிருக்கும்.

“கைத்தலம் நிறைகனி அப்பமொடவல்பொரி கப்பிய கரிமுகன் அடிபேணி...” வாரியார் சொன்ன கதையையும் தான் கொஞ்சம் கேட்டு வையுங்களேன்...

நான் ஒரு சமயம் ரயிலில் பிரயாணம் செய்து கொண்டிருந்தேன். ஒருவன் ஒரு சிறு துண்டுப் பத்திரிகையை என்னிடம் கொடுத்து “நாங்கள் வடலூர் திருப்பணி செய்து கொண்டிருக்கிறோம். வாரியார் சுவாமிகளின் ஆக்ஞையின்பேரில் நாங்கள் இதில் ஈடுபட்டுக்கொண்டிருக்கிறோம். நீங்கள் ஏதாவது பெரிய அளவில் உதவி செய்யுங்கள்” என்று கேட்டான்.

நான் சிரிக்காமலேயே “ரெம்ப நல்லது, வாரியார் சுவாமிகள் இப்பொழுது எங்கே இருக்கிறார்?” என்று கேட்டேன்.

அதற்கு அவன், “வாரியார் சுவாமிகள் தினம் ஓர் ஊராகச் சுற்றிக் கொண்டிருக்கிறார். நாங்கள் அவர்களுடைய ஆள்கள்தான்.”

ஆனால் (பின்னர்) அவன், நான்தான் வாரியார் என்பதை உணர்ந்து மெள்ள நழுவிப் போய்விட்டான். உலகிலே இப்படியும் ஏமாற்று வித்தைகள் நடக்கின்றன.

29

ஒரு பக்கம் நெருப்பு மறுபக்கம் உதடு

இப்படி ஒரு கதையினை அண்மையில் வார இதழ் ஒன்றிலே படித்த நினைவு...

பொதுப் பூங்கா ஒன்றில் மிகவும் வயதான மூவர் அமர்ந்து பேசிக் கொண்டிருந்தனர். அவர்களிடம் 'நீண்ட காலம் வாழ்வது எப்படி?' என்ற அனுபவக் குறிப்புக்களைப் பெறலாம் என்ற ஆதங்கத்திலே அவர்களை ஒரு நிருபர் பேட்டிகாண விரும்பினார்.

முதலாவது வயோதிபரிடம் அவரது வயது என்று கேட்டதற்கு அவர், "நூற்றிப்பத்து" என்றார். "நீங்கள் இவ்வளவு வயதுவரை ஆரோக்கியமாக வாழ்ந்தது எப்படி?" என்ற கேள்விக்கு அவர், "நான் மது அருந்துவதில்லை. புகைபிடிப்பதில்லை. கோப்பி, தேநீர் வெற்றிலை எதையும் தொடே பார்ப்பதில்லை" என்றார்.

இரண்டாவது வயோதிபரிடம் நிருபர் அவரது வயதைக் கேட்டார். அவர் தமது வயது 'தொண்ணூற்றி எட்டு' என்றதுடன் தமக்கும் மது புகைத்தல் பழக்கங்கள் எதுவும் இல்லை என்றார்.

மூன்றாவது வயோதிபர், “நான் தினமும் மது குடிப்பேன். சிகரெட் பிடிப்பேன்...” என்றெல்லாம் அடுக்கிக் கொண்டே போனார். நிருபர் இடைமறித்துக் கேட்டார். “அப்படியிருந்தும் நீங்கள் இவ்வளவு காலம் ஆரோக்கியமாக இருப்பதற்கான காரணம் என்ன? உங்கள் வயது என்ன?”

அவர் சொன்னார், “முப்பது...”

இதிலே இந்த வாரம் நான் எழுதுகின்ற பத்திக்கு வசதியாகப் புகைத்தலை மட்டும் எடுத்துக் கொள்கிறேன். புகைத்தல் என்றதுமே எனக்கு வழக்கம்போல ஒரு காலத்திலே விதம் விதமாக உலாவந்த சிகரெட் வகைகள் நினைவுக்கு வருகின்றன. பீக்கொக், திறிறோசஸ், நெவிக்கட் என்றெல்லாம் எத்தனை அழகழகான வகைப்பெட்டிகள். பீக்கொக்கில் அழகான மயில் படமும், திறிறோசஸில் மூன்று ரோசாப் பூக்களைக் கொண்ட செடியும் இருந்தன. நெவிக்கட்டில் என்ன இருந்ததென்பது நினைவில்லை. இதனை நினைவுபடுத்தும் அக்காலத்திலே இவ்வகை சிகரெட்டுக்கள் இரண்டு சதத்திலிருந்து ஐந்து சதம் வரை இருந்தது. சிகரெட்டைப் பிடிக்காதவர்கள் கூட அந்தப் பெட்டிகளைச் சேகரிப்பதைப் பொழுதுபோக்காகக் கொண்டிருந்தனர். அவைகளைப் பயன்படுத்திப் பலவிதமான வடிவங்களை உருவாக்கி அவைகளை வீடுகளிலும் கடைகளிலும் அலங்காரப் பொருள்களாக வைத்திருப்பார்கள்.

எனக்கென்றால் புகைத்தலும் பிடிக்காது, புகை விடுபவர்களையும் பிடிக்காது. அவர்களுக்குப் பக்கத்திலிருக்கவும் பிடிக்காது. ஏன் வெற்றிலை பாக்கும்தான்...

ஏதாவது விசேட நிகழ்ச்சிகளில் வெற்றிலைத் தட்டை நீட்டினால் அதை மறுப்பது கௌரவக் குறைவு, சபைக்கு அழகாயிருக்காது என்பதற்காக அதிலிருந்து பாக்குச் சீவல் துண்டு ஒன்றை எடுத்து வாயில் வைத்துக் கொள்வேன். ஆள் விலகியதும் சீவல் துண்டைத் துப்பிவிடுவேன்.

எனது போக்கைப் புரிந்து கொண்ட நண்பர் ஒருவர் ஒரு சமயம் அதை வேறுவிதமாகப் பயன்படுத்திக் கொண்டார். அந்நிகழ்ச்சியில் விருந்திற்குப் பின்னர் சிகரெட்டும் நீட்டிக்கொண்டு வந்தார்கள்.

சிகரெட் பிடிக்கும் பழக்கமுள்ள அந்த நண்பர் எனக்கருகே இருந்தவாறு சிகரெட் ஒன்றை எடுத்துக் கொண்டார். அடுத்தது எனது முறை... நான் நீட்டியவரிடம் “சிகரெட் முடிந்ததும் அந்தப் பெட்டியை மட்டும் தாரும்” என்றேன். அவரும் ‘இவர் ஒரு நகைச்சுவைப் பேர்வழி’ என்று நினைத்திருப்பார்.

நண்பர் என்ன சொன்னார் தெரியுமா? சபைப் பழக்கம், கௌரவக்குறைவு என்பதையெல்லாம் எனக்கு மெல்ல நினைவூட்டிவிட்டு “அவர் அப்படித்தான் சொல்லுவார். நீங்கள் ஒரு சிகரெட்டையும் அதற்குள் வைத்துக் கொடும்” என்று நீட்டியவரிடம் சொல்லி என்னை அடக்கிவிட்டார்.

இருவரும் அங்கிருந்து வெளியேறி நடந்து கொண்டிருக்கையில் முதற்காரியமாக நண்பர் சொன்னார் “உமக்கு வெறும் பெட்டிதானே வேண்டும். சிகரெட்டை இங்கே தாரும்.”

நான் சிகரெட் பெட்டியைக் கேட்டதற்கான காரணம் அதிலேயுள்ள அந்த எச்சரிக்கையைப் பார்ப்பதற்கே. இப்பொழுதெல்லாம் அவைகளில் ‘அரசாங்க எச்சரிக்கை

புகைத்தல் புற்றுநோயை உண்டுபண்ணும்?' அப்படி இருந்துமா இப்படி?

சிகரெட் என்றால் என்ன என்பதற்கு யாரோ இப்படிச் சொல்லியிருக்கிறாராம். “ஒரு பக்கத்திலே நெருப்பையும் மறுபக்கத்திலே ஊதாரியின் உதட்டையும் கொண்டதுதான் அது!”

புகைத்தல் என்பது ஒரு ‘சேர்ந்தாரைக் கொல்லி’ அது புகைப்பவர்களை மட்டுமல்ல, கூட இருப்பவர்களுக்கும் கெடுதி செய்யக் கூடியது. இருதய நோய்களுக்குப் புகைத்தலும் காரணம் என்பார்கள். இப்பொழுது புகைபிடிப்பவர்களுக்குப் பக்கத்திலிருப்பவர்களுக்கும் அது வரலாம் என்று கண்டறியப்பட்டிருக்கிறதாம்.

பேருந்து, சிற்றூர்திகளிலெல்லாம் புகைத்தல் தடை செய்யப்பட்டு விட்டது. ஆனால் இங்குள்ள சில உணவகங்களில் இப்பொழுதும் ‘ஒழுக்க’மானவர்கள் தவறி நுழைந்து அவதிப்படுவதைக் காண்கிறோம்.

புற்று நோய், இருதய நோய்கள் வருவதைப் பற்றிப் பின்னர் பார்த்துக் கொள்ளலாம் என்றாலும், அங்கே அப்போதைக்குப் படும் வேதனைகளுக்கு முடிவுகட்ட வேண்டாமா? அதை ஊக்குவிப்பதைப் போல மேசைக்கு மேசை சாம்பல் தட்டுக்களை (ஆஷ்ரேய்) வைப்பதைத் தவிர்த்திடுங்கள். ‘புகைக்க வேண்டாம்’ என்று அறிவிக்கத் தான் துணிவில்லாவிட்டாலும் ‘புகைக்காமல் விட்டதற்கு நன்றி’ (Thanks for not Smoking) என்றாவது அறிவித்தல் எழுதிப் போடலாமல்லவா?

இரண்டு நண்பர்கள் நீண்ட காலத்துக்குப் பின்னர் ஓரிடத்தில் சந்தித்துக் கொண்டார்கள். ஒருவர் (புகை) ‘பிடிப்பவர்’ மற்றவர் ‘பிடிக்காதவர்.’

பிடிக்காதவர் பிடிப்பவரைப் பேட்டி காண்பது போலக் கேள்விகள் கேட்டார். “நீ எவ்வளவு காலமாகச் சிகரெட் பிடித்து வருகிறாய்?” பதில் - “நாற்பது வருடங்கள்.”

“ஒரு நாளைக்கு எத்தனை எடுப்பாய்?” என்பதற்கு, “ஆரம்ப நாள்களில் தினசரி இரண்டு - மூன்று என்று தொடங்கி இப்பொழுது சங்கிலித் தொடராகத் தினசரி இருபது என்றாகி விட்டது.”

“சிகரெட்டின் விலை என்ன? ஆரம்பத்தில் என்னவாக இருந்தது? இப்பொழுது என்ன நடக்கிறது? இடையிலே என்னவாக இருந்தது? எல்லாவற்றையும் விவரமாகப் பட்டியல் போட்டுச் சொல் பார்க்கலாம்!” சிறிது நேரமெடுத்தாலும் பதில் சொன்னான்.

பேட்டி கண்டவர் எல்லாவற்றையும் பெருக்கிக் கூட்டிக் கணக்குப் போட்டுவிட்டு பெருமூச்சு விட்டார். “ச்சா... நீ மட்டும் புகைக்காமலிருந்து அந்தப் பணத்தையெல்லாம் சேமித்திருந்தால்... அதோ இருக்கிறதே ஓர் அழகான புதிய வீடு... அப்படி ஒன்றுக்குச் சொந்தமாகியிருப்பாய்...”

வியப்பின் உச்சத்துக்கே சென்றுவிட்ட (புகை) ‘பிடிப்பவர்’ “அட்டா... அது உங்களுடைய வீடா?” என்றார்.

‘பிடிக்காதவர்’ “இல்லை” என்று தலை கவிழ்ந்தார்.

(09.01.05)

30

புத்திஜீவிக்கும் 'அது' பிடிக்குமோ?

புத்திஜீவிகள் என்றும் தமது பெயரை வெளியிட விரும்பாதவர் என்ற வகையிலும் சில பத்திரிகைகளில் செய்திகளும், பேட்டிகளும் வெளிவருவதுண்டல்லவா? அதெல்லாம் குறிப்பிட்ட நிருபர் தாமே தயாரித்தளித்தவைகளாக இருக்க வேண்டும். இப்படி ஒரு கருத்து பலரிடமும் உள்ளது.

அல்லது குறித்த புத்திஜீவி உண்மையாகவே தமது பெயரை வெளியிட விரும்பாதவராகவும் இருக்கலாம்.

அந்த வகையிலே நானும் ஒரு புத்திஜீவியைப் பேட்டி கண்டு அவர் மூலமாக யாரும் முந்தித் தராத சில விவரங்களை இவ்வாரம் தர விரும்புகிறேன்... இதோ என் முன்னால் சாட்சாத் அந்தப் புத்திஜீவி...

“அந்த வல்லரசு நாட்டைப் பற்றி நீங்கள் என்ன நினைக்கிறீர்கள்?”

“தமக்கு ஆணைப் பெண்ணாகவும் பெண்ணை ஆணாகவும் மாற்றுகின்ற ஆற்றலைத் தவிர மற்றதெல்லாம் தெரியும் என்று அமரர் ஜே.ஆர் ஒரு சமயம் சொன்னாராம்.

ஆனால், இந்த வல்லரசுக்காரர்களுக்கோ, அதுவும் தெரியும்; அதற்கு மேலேயும் தெரியும்.”

“நீங்கள் என்ன சொல்லுகிறீர்கள்? கொஞ்சம் விளக்கமாகச் சொல்ல முடியுமா?” - இது நான்.

“அவர்கள் ‘சந்திர மண்டலத்தியல்’ கண்டு தெளிந்தவர்கள். அறிவியலில் இன்றைக்கு அவர்கள் தாம் முன்னணியில் இருக்கிறார்கள். அதை அழிவுக்குப் பயன்படுத்துவதிலும் கூடத்தான்... ஒரு குறிப்பிட்ட நபர் எங்கே இருக்கிறார் என்பதை மட்டுமல்ல அவரது நாடித் துடிப்புக்களையும் ஆய்வுகூடத்திலிருந்தவாறே அறிந்து சொல்லவும் வல்லவர்கள்; வேண்டுமானால் ‘அதை’ அங்கிருந்தவாறே நிறுத்தவும் வல்லவர்கள். அழிவுக்கருவிகள் தயாரிப்பதிலும் அணுகுண்டுப் பரிசோதனைகளிலும் கூட அந்த நாடுதான் முன்னணியில் நிற்கிறது. அவர்கள் நினைத்தால் சில குண்டுகளைக் கொண்டே. உலகத்தை அழித்துவிட முடியும்... அவர்கள் நினைத்தால் இயற்கையாக நிகழக்கூடிய புயல், பூகம்பங்களைக் கூட செயற்கையாக வரவழைத்து விடலாம்... ஆனால், அவர்கள் ‘அப்படி நினைக்கவில்லை’ என்பதால்தான் உலகம் இதுவரை பிழைத்து வந்தது...”

“நீங்கள் வேறெங்கோ போவது போலத் தெரிகிறது. சரி, நடந்து முடிந்த சுனாமி பூகம்பத்தைப் பற்றித்தான் சொல்லுங்களேன்?” நான் குறுக்கிட்டேன்.

“சுனாமி எப்படி உருவாகிறது? அதைச் சற்று விளக்குங்கள் பார்ப்போம்.” என்றார். ‘நான்தான் பேட்டி காண்பவர்; நீங்கள்தான் புத்திஜீவி’ என்பதை அவருக்கு நினைவூட்டினேன்.

அவர் விடவில்லை. “அதனாலென்ன? இது ஒரு கலந்துரையாடல் என வைத்துக் கொண்டுதான் பதில் சொல்லுங்களேன்.”

எங்கே இவர் என்னையும் தம்முடையதொரு பங்காளியாக்கி விடுவாரோ என்ற அச்சவுணர்வுடன் பத்திரிகைகளில் படித்தவைகளை மனதிற்கொண்டு சொன்னேன்.

“கடலின் கீழ் ஏற்படும் நில நடுக்கத்தாலோ, எரிமலையினாலோ... அதாவது கடலின் அடிப்பகுதியிலுள்ள நிலப்பரப்பில் எரிமலைகள் வெடிப்பதாலோ, கடலுக்கடியில் பிரம்மாண்டமான நிலச்சரிவுகள் ஏற்படுவதாலோ, பூமிக்கடியிலுள்ள தகடுகள் அசைவதாலோ, கடலின் அடிப்பகுதி குழப்பமுறுகிறது... இக்குழப்பத்தால் கடலின் அடிப்பாகம் சில சமயம் மேலே உயருகிறது. சிலசமயம் கீழே தாழ்கிறது... அப்படி உருவாகும் சக்தி ஏறத்தாழ ஆயிரக்கணக்கான ஐதரசன் குண்டுகள் வெடித்த விளைவைத் தரக்கூடும்...”

நானும் ஒரு புத்திஜீவிக்குரிய குழப்பமான தமிழில் சொல்லி முடித்தேன். அவர் சொன்னார். “அந்தச் சர்வ வல்லமையுள்ள நாடு குறிப்பிட்ட ஒரு பகுதிக் கடலின் கீழ் அந்தக் குண்டை வெடிக்கச் செய்ய நினைத்தால்கூட அந்தக் குழப்பம் ஏற்படலாமல்லவா? சுனாமி அலைகளைப் போன்றவைகளை ஏற்படுத்தலாமல்லவா? ‘நினைக்கக் கூடாத’ அதைத்தான் அவர்கள் நினைத்து விட்டார்கள் போலிருக்கிறது.”

நான் ‘அதிர்ந்து’ போய், “அவர்களும் மனிதர்கள் தானே! அவர்களுக்கும் மனிதாபிமானம், மனிதநேயம் என்றெல்லாம் இருக்கும்தானே...” என்றேன்.

“இருக்கலாம். ஆனால், அதற்கும் மேலாக வல்லரசு நாடுகளுக்குச் சிறிய நாடுகளில் எப்படியாவது கால் பதிக்க வேண்டும் - காலூன்ற வேண்டும் என்றெல்லாம் திட்டங்கண்டு. கூப்பிட்டால்தான் கால் வைக்கலாம் என்றில்லாமல் ஆபத்து நேரத்தில் ‘ஆபத்தாந்தவர்களாக’ உதவி - நிவாரணம் - மீளமைப்பு - மீள் கட்டுமானம் என்று காலூன்றத் தடை கிடையாதே... இந்தியாவை எடுத்துக் கொண்டால், இது சம்பந்தமாகத் தங்களுக்கு எவரது உதவிகளும் தேவையில்லை என்றும் தங்கள் தேசத்தைத் தாங்களே மீளக் கட்டி எழுப்ப முடியும் என்றும் அறிவித்தமை குறிப்பிடத்தக்கது.”

“முடிவாக நடந்து முடிந்தது இயற்கை அனர்த்தமல்ல; செயற்கையாக உருவாக்கப்பட்டது என்கிறீர்களா?” நானும் முடிவாகக் கேட்டேன்.

“இயற்கையாக அப்படி ஓர் அனர்த்தம் ஏற்படவிருக்கிறது என்றால், அதைக்கூட முன்கூட்டியே அறிவிக்கவல்ல மேதாவிகள் அல்லவா அவர்கள்...? சுனாமி அலைகள் கறுப்பாக - புகை போன்று மேலெழுந்து வந்து தாக்கியதாக வேறு சொல்லப்படுவதையும் பார்க்கும்போது...”

அதற்குமேல் அந்தப் புத்திஜீவியின் கருத்துக்களைக் கேட்பதற்கு எனக்குப் பயமாக இருந்தது...

குறிப்பு : இந்தச் சுனாமி அனர்த்தத்தையடுத்துப் பலருக்கு இப்பொழுது உள நலம் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறதாம். கடலின் அடிப்பகுதி குழம்பிப் போனதைப் போல அவர்களின் ஆழ்மனமும் குழம்பிப் போயிருக்கிறதாம்... அப்படித்தான் எங்களுக்கும் என்கிறீர்களா?

(16.01.2005)

31

நிலவுக்கு அஞ்சிப் பரதேசம்...

கூடந்த சில ஆண்டுகளாகத் தென்னிலங்கையிலும் மலையகத்தின் சில பகுதிகளிலும் அவ்வப்போது இலேசான பூமியதிர்வு உணரப்பட்டதாகச் செய்திகள் வெளிவந்திருந்தன. அப்போதிருந்தே எதிர்காலத்தில் இலங்கையிலும் பூகம்பம் ஏற்பட வாய்ப்பிருப்பதாக எதிர்வு கூறப்பட்டு வந்தது.

இருந்தும் இலங்கையைத் தாக்கியது யாரும் எதிர்பார்த்திராத - எதிர்வு கூறாத 'சுனாமி' என்னும் கடற்கோள்தான். கடலின் கீழ் ஏற்படும் பூகம்பத்தினால் சுனாமி கடற்பேரலை ஏற்படுகிறது என்றும் நிலத்தின் கீழ் ஏற்படும் பூகம்பத்தினால் நிலநடுக்கம் ஏற்படுகிறது என்றும் சொல்லலாம்.

தரைப் பூகம்பம் ஏதோவொரு நாட்டிலே எப்போதாவது ஏற்பட்டுக் கொண்டே இருந்தபோதிலும் சுனாமிப் பேரலை என்பது மிகவும் அரிதாகவே ஏற்பட்டு வருகிறது. நடந்து முடிந்தது இந்த நூற்றாண்டின் ஐந்தாவது சுனாமி எனச் சொல்லப்படுகிறது. அதற்கு முந்திய சுனாமி

1958இல் அமெரிக்காவின் விதுயா விரிகுடாவில் ஏற்பட்டதாம்.

வரலாறு இப்படி இருக்கும் போது... இங்கே சுனாமிப் பேரலை வந்ததுதான் வந்தது... இப்போது கதை என்னவென்றால்... 'இன்னும் வரும், எப்போதும் வரும்' என எண்ணத் தலைப்பட்டு விட்டோம். வறியவன் நாள்தோறும் 'நேற்று வந்து கொலை செய்தது போலத் துன்புறுத்திய அந்த வறுமை இன்றைக்கும் என்னிடம் வருமோ?' (இன்றும் வருவது கொல்லோ நெருநலும் கொன்றது போலும் நிரப்பு - குறள் 1048) என்று வருந்துவானாம். சுனாமிப் பேரலையின் கொடிய தாக்குதல் எம் அனைவரையுமே அப்படி ஒரு நிலைக்குத்தான் தள்ளி விட்டிருக்கிறது.

கடற்பேரலை ஓய்ந்த பின்னரும் 'அது மீண்டும் வரப்போகிறது' என்ற எச்சரிக்கைகளும், 'அதோ வருகிறது; இதோ வருகிறது' என்ற வதந்திகளையடுத்து மக்கள் ஆங்காங்கே அடிக்கடி அலறியடித்துக் கொண்டு ஓடுவதும் நித்தமும் நடக்கும் நிகழ்ச்சிகளாகிவிட்டன... அப்படிப் பாதிக்கப்பட்ட இடங்களுக்கு நியமனம் பெற்றவர்களின் 'ஓத்துமாறல்' விளம்பரங்கள் வேறு...

பூகம்பம் இயற்கையாக ஏற்படுவது என்றால் - அது எப்போதோ ஒருநாள், எங்கோ ஓர் இடத்தில் மாறிமாறி வருவது என்ற வரலாற்றைப் புரிந்து கொண்டால் - இலங்கையை அது தாக்கிவிட்டதால் இனி இப்போதைக்கு அந்த ஆபத்து நமக்கில்லை என்று நாம் ஏன் ஆறுதலடைய முடியாது? நடந்தது நடந்துவிட்டது; இனி நல்லதுதான் நடக்கும் என்று எம்மைப் பக்குவப்படுத்திக் கொள்வோமாக.

கனடா மற்றும் ஐரோப்பிய நாடுகளில் வதிவிட விசா பெறுவதன் மூலம் இந்த பூகம்ப ஆபத்திலிருந்து தப்பிக் கொள்ளலாம் என நினைப்பது... நிலவுக்கு அஞ்சிப் பரதேசம் போன கதைதான்... யார் கண்டது, அடுத்த பூகம்பத் தாக்குதல் இந்த நாடுகளில் ஒன்றாகக்கூட இருக்காது என்று?

***

பெருந்தெருக்களுக்குப் பக்கத்திலே புதிதாக வீடுகளோ கட்டடங்களோ அமைக்க வேண்டுமானால் நடுத்தெருவிலிருந்து பத்து மீட்டர் அளவுக்கு அப்பால்தான் அதனைச் செய்ய முடியுமென்று சட்டமிருக்கிறது. 'றோட்டுக் காணி' என்று சொல்லிப் பெருந்தொகைக்குச் சிறு காணித் துண்டு வாங்கியவர்கள் 'அத்திவாரம்' போட முற்படும் போது தலையில் கைவைக்க வேண்டியுள்ளதாம். (அடுத்த காணிக்காரனுக்குத்தான் அந்த வாய்ப்புக் கிடைக்கப் போகிறதாம்!) எதிர்காலத்திலே வீதிகளை அகலப்படுத்தும் போது, புதிதாகப் போடப்பட்ட கட்டடம் அதற்கு இடைஞ்சலாக இருக்கக்கூடாது என்பதற்காகவே அச்சட்டம் இயற்றப்பட்டிருந்தது.

வீதியோரங்களில் அச்சட்டப்படி புதிதாகக் கட்டப்படும் கட்டடங்கள் ஏற்கனவேயுள்ளவைகளிலிருந்து தனிமைப்படுத்தப்பட்டது போல வெகுதூரம் 'பின்தள்ளி' யிருப்பதை நாமும்தான் பார்க்கிறோமே! கட்டடங்கள் 'பளிச்' சென்று புதிதாகவும் அழகாகவும் இருந்தபோதிலும் வேறொரு கோணத்திலே பார்க்கும்போது நகரைக் 'கோணல் மாணல்' ஆக்கியுள்ளது போலவுமல்லவா இருக்கிறது?

வேறு வழியில்லாதவர்கள் சில நிபந்தனைகளின் பேரில் ஒப்பந்தம் செய்து கட்டடம் கட்டலாமாம். வீதி அபிவிருத்தி அதிகார சபையுடன் (Road Development Authority) வீதி அகலிப்பு என்று வரும்போது அப்படிக்கட்டுமானம் செய்த பகுதியை நட்ட ஈடற்ற அழித்தலுக்குச் (Demolition without compensation) சம்மதிப்பதே அவ்வொப்பந்தமாகும். 'தனக்கு மூக்குப் போனாலும் எதிரிக்குச் சகுனப்பிழை' என்பது போல பக்கத்துக் காணிக்காரனும் தானே அப்போது தனது பழைய கட்டடத்தை இடிக்க வேண்டும்?

வீதிக்கரையில் குடியிருக்கும் சிலருக்கு இப்படியும் ஒரு வாய்ப்பு இருக்கிறது. பேருந்து நிற்கும்போது அவர்கள் ஒரு காலை வீட்டு வாசலிலும் மறு காலை பேருந்து வாசலிலும் வைத்து ஏறி இறங்குகின்ற வாய்ப்பைத்தான் சொல்லுகிறேன். இப்படி எத்தனையோ வீடுகள், கடைகள், மதில்கள் வீதிகளை மருவினாற்போல அமைந்துள்ளதைக் காண்கிறோம். ஒப்பந்தம் செய்தவர்கள் தங்கள் கட்டடப் பகுதிகளை இடிக்கும்போது மேற்குறிப்பிட்டவர்களும் தங்கள் கட்டடப்பகுதிகளை இடிக்கத்தானே வேண்டும். என்னைக்கேட்டால் அந்த 'இடிபாடுகள்' நடக்கப் போவதில்லை என்றுதான் சொல்வேன்...

* * *

ஈனாமி கடற்பேரலை அனர்த்தத்தை அடுத்து இனிமேல் வடக்கு - கிழக்கு கரையோரப் பிரதேசங்களில் 300 மீற்றர் தூரத்துக்குக் கட்டடங்கள் அமைப்பதற்கு அரசு தடை விதித்துள்ளது. கடற்கரைப் பாதுகாப்புச் சட்டத்தில் ஏற்கனவேயும் இந்த விதி இருக்கிறதாம். இப்பொழுது

அதனைக் கடுமையாக அழுல்படுத்தவுள்ளனர், அதுதான் வித்தியாசம். அப்படி இடமில்லாதவர்களுக்கு வேறு இடங்களில் வீடுகள் அமைத்துக் கொடுக்கப்படுமாம்.

இதற்கும் ஒரு விதிவிலக்கு ஒப்பந்தம் வரலாம். அதாவது 'சுனாமிப்பேரலை வந்து தாக்கினால் அதற்கான முழுப் பொறுப்பினை நானே ஏற்றுக் கொள்ளச் சித்தமாகவிருக்கிறேன்...' என்னைக் கேட்டால், மேலே சொன்னது போல சொல்லுகிறேன். அப்படி ஒர் அலை வரப் போவதில்லை என்றுதான்...

(23.01.05)

32

கலியுகம் வந்துவிட்டதாம்...

சீனாமி அனர்த்தம் ஏற்பட்டுச் சில காலமாகியுள்ள இவ்வேளையில் 'அதை' விடுத்து வேறு 'பகிடி'க் கதைகளைச் சொல்லவந்தால் எனக்குச் 'சமுதாய ஆத்மீகப் பார்வை' இல்லை என்றாகி விடுமே... இப்படி நினைத்துக் கொண்டிருக்கையிலே... ஒரு திருமுருகன் வந்தான் யான் உய்ய... ஆமாம் தமிழறிஞர் ஆறு. திருமுருகன் அவர்கள் தான் இவ்வாரம் எனக்குக் கை கொடுத்திருக்கிறார்.

கந்தரோடை, ஸ்கந்தவரோதயாக்கல்லூரி நிறுவுநர் நாளும் பரிசளிப்பு விழாவும் சென்ற வாரம் நடைபெற்றன. அதிலே அவர் ஆற்றிய நிறைவுரையானது மிகவும் அற்புதமாக இருந்தது. எம்மை எல்லாம் நினைக்க - சிந்திக்க வைப்பதாகவும் அமைந்துவிட்டது.

மேற்படி விழா நவம்பர் மாதத்தில் நடந்திருக்க வேண்டும். அப்பொழுது காலநிலை சீரற்று மழை பொழிந்து கொண்டிருந்ததால் கடைசி நேரத்தில் விழா ஒத்தி

வைக்கப்பட்டிருந்தது. அன்று மட்டும் என்ன? முதல் நாள்வரை கடும் வெயில் எரித்துக் கொண்டிருக்க, விழா நாள் அன்று பார்த்துச் சொல்லி வைத்தாற் போல மழை... அதுபற்றித் திருமுருகன் குறிப்பிடுகையில், “எனக்கா சவால் விட்டீர்கள்? காட்டவா எனது கெட்டித்தனத்தை? என்று இயற்கையன்னை எமக்கு எச்சரிக்கை செய்வது போலத் தானே இது இருக்கிறது? இயற்கையை யாரும் வெல்ல முடியாது” என்றார். அன்றைய விழாவை மழை பெரிதாகக் குழப்பவில்லை என்றாலும் மழை சிணுசிணுத்துக் கொண்டிருந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது.

கந்தபுராணக் கலாசாரத்துக்குப் பெயர் பெற்ற யாழ் மண்ணில் கலாசாரமும் மனிதாபிமானமும் எவ்வளவுக்குக் கெட்டுப் போயிருக்கின்றன என்பதை அவர் ‘கஜ’ரினா பீச்’ சிலிருந்து தொட்டுக் காட்டினார்.

பேரலைக்கு உறவைப் பறிகொடுத்துப் பரிதவித்துக் கொண்டிருந்தவர்களிடம் உருக்குலைந்த ஒரு சடலத்தைக் கொண்டு வந்து ‘இதுதான் அந்தச் சடலம்’ என்று கொடுத்து ரூபா ஐயாயிரம் பெற்றுக் கொண்ட ஒரு நிகழ்வினைச் சொன்னார்.

யாழ் போதனா வைத்தியச்சாலை தீவிர சிகிச்சைப் பிரிவிலே உயிருடன் போராடிக் கொண்டிருப்பவர்களின் உறவினர்கள் வெளியிலே கவலையுடன் ஊண் உறக்கமின்றி ‘நல்ல செய்தி’க்காகக் காத்திருக்கிறார்கள். அவர்களைச் சுற்றி அதிக தொகைக்கு வாகனம் விடவென்று இவர்களும் தான் ஊண் உறக்கமின்றி ‘அவர்களின் முடிவு’க்காக காத்திருக்கின்ற அந்த வக்கிரம் பிடித்த வாகனச் சொந்தக்காரர்களையும் அறிமுகம் செய்தார்.

அவைகளுக்கு மேலாக இன்னொரு நிகழ்ச்சியினையும் சொன்னார். அது சென்ற ஆண்டு கீரிமலையில் மகா சிவராத்திரியின் போது நடந்ததாம்.

“கோயிலின் உள்ளே நகுலேஸ்வரப் பொருமானுக்கு விசேட பூசைகளும் வழிபாடுகளும் நடந்து கொண்டிருந்தது. வெளியே கடற்கரை மணற்பரப்பிலே பல பக்தகே(ர)டிகள் உல்லாசமாகப் பொழுதுபோக்கிக் கொண்டிருந்தனர். வழிபாடுகளில் கலந்துகொள்ளுமாறு வருந்தி அழைத்தபோதிலும் அவர்கள் அதனைப் பொருட்படுத்தவில்லை. கடைசியில் பெருமான் தீர்த்தமாட வந்த போதுகூட அவர்கள் அந்த இடங்களை விட்டு அகலவில்லை. அவர்கள் எவ்வளவு தடுத்தும் கேளாமல் ஆண்கள், பெண்கள் என்ற வேறுபாடின்றி நீரில் குதித்து புனித கங்கையைக் கலக்கி மாசுபடுத்திவிட்டனர். (நல்லூர் தீர்த்தக் கேணியில் ‘பயிற்சி’ பெற்றவர்களும் அவர்களில் இருக்கலாம் -) அன்று நகுலேஸ்வரப் பெருமான், அவர்கள் களங்கப்படுத்திய நீரிலேதான் தீர்த்தமாடினார்...

அன்று நல்லவர்கள் மனவேதனையடைந்தார்கள். கடல் அன்னைக்கும் அதெல்லாம் பொறுக்கவில்லை. சுனாமிப் பேரலையாகப் பொங்கியெழுந்து அட்டகாசம் புரிந்துவிட்டாள். கடல் அன்னை எமக்கு வாழ்வளிப்பவள். அன்பே உருவானவள். அவளைத் திட்டாதீர்கள் ‘கொடிய அலையே’ என்றெல்லாம் கவிதைகள் பாடிப் பயனில்லை. அவளை வணங்க வேண்டும். செய்த பாவங்களுக்கு அவளிடம் சொல்லி மன்னிப்புக் கேட்க வேண்டும். அப்பொழுதுதான் அவள் இனிமேலும் பொங்கி எழாமல் எம்மை வாழவைப்பாள்.”

பாதிக்கப்பட்டவர்கள் அனைவரும் 'பாவம்' செய்தவர்கள் என்ற கருத்திலே இவை சொல்லப்படவில்லை. நல்லார் ஒருவர் உளரேல் அவர் பொருட்டு எல்லாருக்கும் பெய்யும் மழை என்பது போல... இந்த அலை அதற்கு மாறாகத் தலைகீழாக அடித்துவிட்டதோ...

***

பெண்ணார்பண்ணை சிவன் கோவில் சந்திக்குச் சில மகத்துவங்கள் உண்டு. காங்கேசன் துறைச்சாலை வழியாக நகருக்குள் நுழையும் நகரிலிருந்து வெளியேறும் பஸ்களின் தரிப்பிடமாகவும் அது திகழ்கிறது. சுவையான தேநீர் - பலகார வகைகளுக்காக அங்குள்ள 'சண்முகம்' கடைக்கு எங்கிருந்தோவெல்லாம் இருந்து ஒரு கூட்டம் வரும். 'தாம்பூலம்' போட்டுக் கொள்ளவும் 'நிஜாம்பாக்கு' வகைகள் வாங்குவதற்காகவும் வந்து போகிறவர்கள் வேறு.. மாம்பழம், பலாப்பழ சீஸன்களில் அந்த வியாபாரங்களும் நடைபெறுவதுண்டு. அதைவிட மோட்டார் சைக்கிள் வாங்க, விற்க அவை சம்பந்தமான பேரம் - பேச்சு வார்த்தைக்குரிய மையமாகவும் அச்சந்தி விளங்குகிறது.

அதற்கெல்லாம் நடுநாயகமாக - தலைமை தாங்குவது போலிருக்கும் அந்தப் பானுமதி ஆச்சியின் கடலைக்கடை சிவன்கோயில் கோபுர வாசலருகே, கிழக்கேயுள்ள மேலே சொன்ன 'மகத்து'வங்களை நோட்டம் விடுவது போன்ற பாவனையில் சிறியமேசையில் அவள் கடை (கடலை) பரப்பியிருப்பாள். மேசைக்குப் பின்னால் அவள் ஒரு 'பேச்சாளர்' பாணியில் நிற்பாள். பேச்சு சுவாரஸ்யத்திலேயே அவள் 'கொல்வின்' போல அக்கம் பக்கம் நகர்ந்து அக்ஷன் காட்டவும் தவறுவதில்லை.

உதயன் அலுவலகத்துக்கு நான் போய் வரும்போது, எனக்கும் அந்தச் சந்திதான் கதி. பஸ்சிலிருந்து அங்கே தான் இறங்கிக் கொள்வேன். மீண்டும் திரும்பும்போதும் அங்கிருந்து தான் பஸ் எடுப்பேன். இடையிலே அந்த ஆச்சியையும் கவனிக்கத் தவறுவதில்லை. நகரிலிருந்து புறப்பட்டு வந்து அங்கு நின்று சனத்தை உள்ளே திணிக்கும் சிற்றுர்திக்காரர்களின் 'தாராள மனத்தை' விமர்சிப்பதிலேயே அவளின் பெரும்பொழுது போய்விடும். தனியார் கல்வி நிலையங்களில் இருந்து அங்கு வந்து பஸ்குக்கு நிற்கும் 'இளசு'களிடமும் அவள் கதை விடத் தவறுவதில்லை. அவள் சிரித்துக் கொண்டே சொல்லும் விமர்சனங்களுக்கு யாரும் எதிர்வார்த்தை பேசமாட்டார்கள்; கோபித்துக் கொள்ளவும் மாட்டார்கள். அப்படி ஒரு ராசி அவளுக்கு.

ஆழிப்பேரலை பற்றி அவள் சொன்னதாவது :
 "கலியோகம் (யுகம்) வந்துவிட்டது. பூமாதேவிக்குப் பொறுக்கவில்லை; அதனால்தான் இதெல்லாம். வீட்டிலே இரண்டாம் பேருக்கும் தெரியாமல் இருக்க வேண்டிய குமருகளெல்லாம் றோட்டுக்கு வந்து இப்படியெல்லாம் நடக்கிறார்கள்" என்று ஒரு நடை நடந்து காட்டுகிறாள். அவர்கள் போடுகின்ற சட்டைகள் - அதிலேயுள்ள வெட்டுக்களையெல்லாம் கூட அவள் சுட்டிக் காட்டினாள்.

அவள் யாரை மனதில் வைத்துக் கொண்டு சொன்னாளோ அவைகளை - அங்குள்ள - 'அவர்களும்' தான் கேட்டுச் சிரித்து மகிழ்ந்தனர்.

(30.01.05)

33

கனடா போகாமல் இருப்பதா...?

கூடந்த 26ஆம் திகதி காலை 9.00 மணியளவில் எனது கைத்தொலைபேசிக்கு ஒரு செய்தி (Message) வந்திருப்பதற்கான ஓசை கேட்கிறது. கொழும்பிலிருந்து அதனை மயூரன் அனுப்பியிருந்தார்.

BAD (கெட்ட) MO(U) RNING (காலை/ துக்கம்) TSUNAMI (சுனாமி) நினைவலைகள்' என்றிருந்தது. பின்னர் தமிழ் உச்சரிப்பிலே செய்தி தொடர்ந்தது.

'இந்தப் புதிய சொல்லை (அதாவது 'சுனாமி') படித்துக் கொள்வதற்கு நாம் கொடுத்த விலை முப்பதாயிரம் உயிர்கள். இழந்த எம் உறவுகளுக்காக ஒரு நிமிடம் மௌன அஞ்சலி செய்யவும்'

சுனாமி என்ற சொல் எமக்குப் புதியதுதான். நமது ஊடகங்கள்கூட அனர்த்தம் நிகழ்ந்த சில நாள்களின் பின்னர்தான் அதனைப் பயன்படுத்தத் தொடங்கின. அதற்கு முன்னர் கடற்கோள், கடல் அனர்த்தம், ஆழிப் பேரலைகள்தாம்.. 2003ஆம் ஆண்டு க.பொ.த உயர்தரப்

பரீட்சை புவியியல் பாடத்தில் “சுனாமி என்றால் என்ன?” என்றொரு கேள்வி வந்ததாகவும், அப்போது அதற்கான விடை அநேகருக்குத் தெரிந்திருக்கவில்லை என்றும் கூட ஒரு தகவல்.

சுனாமி என்ற சொல் மட்டுமல்ல; அதன் உச்சரிப்பு கூட எமக்குப் புதியதுதான். T என்று தொடங்கிய போதும் கூட அந்த T இற்கு ஓசையில்லை என்பதையும் புரிந்து கொண்டோம். 1962இல் அப்போதைய ஸ்ரீமாவோ பண்டாரநாயக்க அரசைக் கவிழ்ப்பதற்காக ஒரு புரட்சி மேற்கொள்ளப்பட்டது. அப்பொழுதும் எமக்கு இது போன்றதொரு புதிய ஆங்கிலச் சொல் அறிமுகமானது. அத்தகைய புரட்சி அதற்கு முன்னர் இங்கு ஏற்படவில்லை என்பதால் அப்போது புரட்சிச் சதி பற்றியும் அதன் பின்னர் புரட்சிச் சதி வழக்கு பற்றியும் பேசப்பட்டு வந்தது. (சதி முயற்சி முறியடிக்கப்பட்டதால் தானே சதி வழக்கு என்றும் வந்தது.) அப்பொழுது வந்தது தான் ‘Coup’ என்ற ஆங்கில வழக்குச் சொல். புரட்சிச் சதி எனப்படும் அச்சொல்லை ‘சு’ என்று தான் சொல்லவேண்டும். ஆனால் மேதைகள் எனப்படுவோர்கள் கூட அப்போது அதனை ‘சூப்’ ‘சூக்’ என்றெல்லாம் உச்சரித்து மொக்கையீனப்பட்டதுண்டு.

சுனாமி என்ற சொல் மட்டுமல்ல; அந்த அனுபவமும் எமக்குப் புதியதுதான். அது நம்மிடையே ஏற்கனவே எரிந்து கொண்டிருந்த பல பிரச்சினைகளை நாம் ‘விரும்பாமலே’ பின்தள்ளி விட்டு இன்னொரு வகையில் ‘புதிய’ நன்மைகளை முன்னுக்குக் கொண்டு வந்திருப்பதாகவும் கொள்ளலாம் போலிருக்கிறது... அதைக் கூட ‘விரும்பாமலே’ வந்த நன்மைகள் எனக் கொள்ளலாமா? அந்த ‘நன்மை’கள் பற்றிச் சிந்திப்போமா?

ஆழிப்பேரலை அனர்த்தத்திற்கு முன்னர், நாட்டைப் போர் மேகங்கள் சூழ்ந்து, நாடே அச்ச உணர்வுடன் இருந்தது... அதன்பின்... 'சகல இராணுவ அரசியல் நடவடிக்கைகளையும் ஒத்தி வைத்துவிட்டுப் பேரழிவால் பாதிக்கப்பட்ட மக்களுக்குப் புனர்வாழ்வு அளிப்பதற்காக முழுப்புலிகள் இயக்கத்தையும் அதனோடிணைந்த சகல அமைப்புக்களையும் இந்தப் பணியில் அவர் (தேசியத்தலைவர்) இறக்கியுள்ளார்.'

- இது ஒரு பக்கம் என்றால் மறுபக்கம் -

'...இவற்றால் திக்கு முக்காடிப் போன ஜனாதிபதி சுனாமி அனர்த்தத்தையடுத்து நிம்மதிப் பெருமூச்சு விடக்கூடிய நிலை உருவாகியுள்ளது. பொங்கிப் பிரவாகித்துவந்த சுனாமிப் பேரலைகள் போல் தன்னைப் பயமுறுத்திய இத்தனை பிரச்சினைகளும் தற்காலிகமாகவேனும் திசைமாறி ஓய்ந்துபோகும் நிலை உருவாகியுள்ளமை அவரது அதிர்ஷ்டமே!'

- புதுடில்லியிலுள்ள இலங்கைத் தூதரகத்தைச் சேர்ந்த இராணுவ அதிகாரி கப்டன் ரவி விஜேய குணவர்த்தனவின் கருத்து இது.

'இலங்கையிலிருந்து வெளியேற நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டு 15 வருடங்களின் பின் சுனாமி அனர்த்த வேளையில் உடன் உதவியதற்காக இந்திய இராணுவம் இலங்கை மக்களின் பாராட்டுதல்களைப் பெற்றுள்ளது. இந்தியாவின் தக்க உதவி நாங்கள் அற்புதமான நண்பர்கள் என்பதை வெளிப்படுத்தியுள்ளது.'

இப்படி எத்தனையோ சொல்லலாம். ஆனால் கனடாக் கதையை முக்கியமாகச் சொல்லவேண்டும்!

எந்தப் பொய்யைச் சொல்லியாவது என்ன தில்லுமுல்லுகளைச் செய்தாவது கனடா போகாமல் இருப்பதா என்றிருந்தவர்களுக்கும் சுனாமி நன்மை செய்திருப்பதாகக் கொள்ளலாமா?

பாதிக்கப்பட்டவர்களின் இரத்த உரித்துடையவர்கள் கனடாவில் வசித்தால் அவர்களுக்கு அங்கு குடியேற விசுவழங்கும் திட்டமொன்றைக் கனடா அரசு அறிவித்துள்ளதாம். அதாவது அங்கு தாய், தந்தை, பாட்டன், பாட்டி, தாய் வழி மாமன், மாமி, தந்தை வழி மாமன், மாமி, சகோதரன், சகோதரி, மகன், மகள் என்று அந்த உறவுக்குப் பதவுரையும் பொழிப்புரையும் தரப்பட்டிருக்கிறது.

இதனால், உண்மையாகக் கனடாவில் இரத்த உறவுள்ள பாதிக்கப்பட்டவர்கள் அவ்வளவு தூரம் அக்கறை எடுத்துக்கொண்டதாகத் தெரியவில்லை. எல்லாவற்றுக்கும் முதலில் அவர்கள் பாதிப்புக்களிலிருந்து மீள வேண்டுமே! ஆனால் வேறு பலர் அவர்களை முந்திக்கொண்டு 'தாங்களும் பாதிக்கப்பட்டவர்கள் தாம்' என்பதையும் இரத்த உறவையும் நிரூபிப்பதற்காகக் 'கடும்' முயற்சியில் இறங்கியுள்ளதாகத் தெரிகிறது.

இந்த 'வில்லங்க'ங்களில் தாங்களும் தலைகளை நுழைத்துக்கொள்ள விரும்பாததால் போலும். அத்தகைய உறுதிப்படுத்தும் ஆவணம் வழங்கும் பொறுப்பு தங்களுக்கு

இல்லை என ஐ.சி.ஆர்.சி.யும் ஐ.நா. அலுவலகமும் பகிரங்க அறிக்கைகள் விட்டிருக்கின்றன(!)

ஒருவகையில் எனக்கும் கூட இந்தச் சனாமி உதவியிருக்கிறது என்றுதான் சொல்லவேண்டும். எல்லாப் பிரச்சினைகளையும் வைத்துத்தான் எழுதிவிட்டேனே, இனி எதை எழுதுவது என்றிருக்கையில்...? 'அதை' வைத்தே - அது தொடர்பாகவே ஐந்து வாரங்கள் எழுதிவிட்டேனல்லவா?

(06.02.05)

34

சாரதி இல்லாமலே ஓடிய பேருந்து

மருதனார்மடம் - மானிப்பாயிலிருந்து யாழ்ப்பாணத்துக்கான 'தாவடி-யாழ்' பேருந்துச் சேவை 'தேவடி-யாள்' எனக் குறும்பாகச் சொல்லப்பட்டது. முதன்முதலாக 1964-இல் யாழ்ப்பாணத்துக்கு 'டபிள்டெக்கர்' என்னும் இரட்டைத் தட்டு பஸ் வந்தபோது அவைகள் பரீட்சார்த்தமாகச் (வெள்ளோட்டம்) சென்ற பாதைகளில் இந்தத் தாவடி - யாமும் ஒன்றாகும். அப்போது அச்சேவை கச்சேரி வரை நீடிக்கப்பட்டிருந்தது.

அதற்கு முன்னர் தென்னிலங்கை - கொழும்பு சென்று வந்தவர்கள் மட்டுமே அத்தகைய இரட்டைத்தட்டுப் பேருந்துகளைக் கண்டிருப்பார்கள். அதனால் யாழ்ப்பாணத்துக்கு அவை வந்தது புதுமையிலும் புதுமைதான். அப்பொழுது யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வெளிவந்து கொண்டிருந்த ஒரேயொரு தினசரியான 'ஈழநாடு' வார இதழில் இந்த ஆசிரியர் மட்டுமல்லாது க. கணேசலிங்கம் போன்றவர்களும் அதையொட்டிச் சிறப்புக் கட்டுரைகள் (நகைச்சுவை) எழுதியிருந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது. நவாலி ஈஸ்வரன் குழுவினரின் வில்லிசை நிகழ்ச்சியில் திரு. ஐசக். செல்வரத்தினம் அது சம்பந்தமான ஒரு 'பகிடி' விட்டுத் திரிந்ததும் நினைவுக்கு வருகிறது.

தான் அந்த பஸ்சின் மேல்தட்டில் பயணம் செய்து கூடவே ஆட்டுக்குக் குழை அறுத்துவரும் பணியையும் செய்வாராம். அந்தப் பேருந்துகள் ஓடத் தொடங்குவதற்கு முன்னர் - அதற்கு இடைஞ்சலாக இருக்கக்கூடிய மரக்கிளைகளையெல்லாம் வெட்டித் தறித்துவிட்ட போதும் எப்படியோ அவருக்கு அந்த வாய்ப்புக் கிடைத்திருக்கிறது...!

இளைஞர்கள் பெரிதும் மேல்தட்டில் பயணம் செய்வதையே விரும்பினார்கள். பஸ் நின்றதும் ஓடிச்சென்று அங்கு இடம் பிடித்துக்கொள்வார்கள். மேல் தட்டில் 'நின்று பயணம் செய்வது' அனுமதிக்கப்படுவதில்லை. அங்கு ஒருவித சமநிலை பேணப்படும். இல்லாவிட்டால் பஸ்குடைசாய வாய்ப்பாகிவிடும்.

அந்த பஸ் வந்ததும், அந்தத் தேரோடும் வீதியருகேயுள்ள வேலிகளும்கூட உயர்த்திக் கட்டப்பட்டன. இங்கெல்லாம் வேலிகளுக்கும் வீடுகளுக்குமிடையேதான் கிணறுகளும் அமைந்திருப்பது வழக்கம். "கிணற்றடிக்குப் போறதெண்டால் 'செக்கல்' வருவதற்குமுன் போய்க் குளிச்சிட்டு வா பிள்ளை" என்று அப்பொழுதெல்லாம் குமருகளுக்குக் கட்டளை பிறக்கிறதென்றால் அதிலே காரணம் இருக்குமாம்...

பண்டிதர் க. சச்சிதானந்தம் அவர்களும் தமது சொற்பொழிவுகளுக்கிடையே ஒரு பஸ் 'பகிடி' சொல்வதுண்டு. நிறையப் பேர்கள் நெருக்கமாகப் பயணம் செய்து கொண்டிருந்தார்கள் என்பதை விளக்கவே அவர் அதைச் சொல்லுவார். நின்றுகொண்டு பயணம் செய்த ஒருவருக்கு முழங்காலுக்குக் கீழே சொறியவேண்டும் போன்றதொரு அவதி. மிகவும் சிரமப்பட்டுத் தனது

கையை ஒரு வாறாக அந்த இடத்துக்குக் கொண்டு சென்றுவிட்டார்; ஏன் சொறிந்தும் விட்டார். ஆனாலும் சொறிந்து விட்டதற்கான 'ஆறுதல்' எதுவும் அவருக்கு ஏற்படவில்லை. காரணம், அவர் அப்படிச் சொறிந்தது இன்னொருவருடைய காலைத்தான்...

பேருந்துப் பயணிகள் இன்னொன்றையும் கவனித்திருக்க முடியும். பேருந்து நிலையத்திலிருந்து, பேருந்து புறப்படுவதற்கு முன்னரே அதற்குள் சனம் நிறைந்துவிட்டது. அதிலும் நின்று கொண்டிருப்பவர்கள்தான் அதிகம். அவர்களுக்கு அக்கம் பக்கம் திரும்பவோ, அங்கு என்ன நடக்கிறது என்பதை உணரவோ முடியாத நிலை. பஸ்ஸை எப்போது எடுப்பார்கள்... அப்பொழுதாவது கொஞ்சம் ஆறுதல் கிடைக்கும் என்ற அவதி... இந்த நிலையிலும் மேலும் சிலர் உள்வாங்கப்படுகிறார்கள். முன்பகுதியிலுள்ள ஒரு சிலர் இறங்கித் தங்களை ஆறுதல் படுத்திக் கொண்டு மீண்டும் ஏறுகிறார்கள். அவைகளையெல்லாம் பின்பகுதிகளிலும் நடுப்பகுதிகளிலும் நின்று அவதிப்படுபவர்களால் உணர முடியவில்லை... ஆனால் உதயணன் ஒரு கதையில் விவரிப்பது போல 'ராஜாதி ராஜ, ராஜ மார்த்தாண்ட, ராஜ கெம்பீர, ராஜ குலதிலகச் சாரதிவந்து...' தனது சீற்றிலமர்வதை மட்டும் எல்லாராலும் உணரமுடிகிறது. அவர் ஏறும்போது மட்டும் பேருந்தில் ஒரு வித்தியாசமான அசைவை உணர முடிகிறது. அப்படி ஓர் ஆளுமையும் 'ஸ்ரார் வல்லூவும்' அவருக்கு இருக்கிறது... இருந்தபோதிலும் விபத்தொன்று நடக்குமிடத்தில் இவர்களில் சிலர் ஏனோ பேருந்திலிருந்து குதித்து, நடத்துநர் பின்தொடரத் தலைதறிக்க ஓடிச் சென்று பொலீஸில் சரணடையவேண்டும்?

யாழ்ப்பாணத்துக்கு 'டபிள் டெக்கர்' வந்தபோதிலும், ஏனோ அவைகள் சில ஆண்டுகளே சேவையில் ஈடுபட்டன. கொழும்பிலே கூட இப்போது அவைகளைக் காணமுடியவில்லை. ஏதோ இரண்டு மார்க்கங்களில் இரண்டு பேருந்துகளைக் கண்டதாக நினைவு... இந்த இரட்டைத்தட்டு பஸ்கள் வேகமாகச் செல்லாவிட்டாலும் ஒரே சமயத்திலே இரட்டிப்பான பயணிகளை ஏற்றிச் செல்லக்கூடியன. இந்தப் பேருந்துகளிலும் சாரதி - நடத்துநர் என்று இருவரே பணிகளில் ஈடுபட்டனர். அதனால் சாதாரண பஸ்களுடன் ஒப்பிடும்போது அதன் சாரதிக்குரிய ஆளுமையும் 'ஸ்ரார் வல்யூஷம்' அதிகமாகத்தானே இருக்கவேண்டும்? பெரும் எண்ணிக்கையான பயணிகளின் எதிர்காலத்தைத் தனியொருவரிடம் ஒப்படைக்க விரும்பாததுதான் அச்சேவை நிறுத்தத்துக்குக் காரணமாக இருக்குமோ?

அக்காலத்திலே காதில் விழுந்த ஒரு கதை இது-

இரட்டைத்தட்டு பஸ் நடத்துநர் சீட்டு வழங்கி மேல் தட்டுக்கு அனுப்பி வைத்தவர்களில் சிலர் திரும்பவும் படியிறங்கித் திரும்ப வந்து கொண்டிருந்தனர்.

நடத்துநர் அவர்களைப் பார்த்துக் கேட்டார். "எதற்காகத் திரும்பி வந்து கொண்டிருக்கிறீங்கள்? அங்கே சீற் இல்லையா?" வந்தவர்களில் ஒருவர் சொன்னார் "சீற் இருக்கிறது. அங்கு ட்ரைவர்தான் இல்லை."

(13.02.05)

35

எனதும்... உனதும்... எங்களதும்...

மேல் நாட்டுக் கலாசாரச் சீரழிவை விளக்குவதற்காக இப்படி ஒரு கதை சொல்லப்படுவதுண்டு-

கணவன் - மனைவியர்களான இருவர் சோபாக்களில் இருந்து கொண்டு உல்லாசமாக உரையாடிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். கீழே தரையில் பல சிறுவர் - சிறுமிகள் விளையாடிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அதுபற்றிக் கணவன் தனது மனைவிக்கு இப்படி ஆங்கிலத்திலே சொல்லுகிறான்.

'My children and your children are playing with our children'

அதாவது 'என்னுடைய குழந்தைகளும் உன்னுடைய குழந்தைகளும் எங்களுடைய குழந்தைகளுடன் விளையாடிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.'

இன்னுமொரு, 'அதாவது' போட்டுச் சொல்ல வேண்டுமானால் அவன் ஏற்கனவே திருமணம் செய்த வகையில் ஏற்கனவேயும் அவனுக்குக் குழந்தைகள் இருந்தன;

அவளுக்கும் அப்படித்தான். இப்பொழுது அவர்கள் இருவருக்கும் கூடக் குழந்தைகள் இருக்கின்றனர். எல்லாரும் சேர்ந்துதான் அங்கு விளையாடிக் கொண்டிருந்தனர்.

ஒருவனுக்கு ஒருத்தி என்பதெல்லாம் மேல் நாடுகளிலே அவ்வளவு தூரம் பேணப்படுவதில்லை. திருமண பந்தம் என்பதைப் புனிதமான உறவு என்றோ, ஆயிரம் காலத்துப் பயிர் என்றோ அவர்கள் கருதுவதில்லை போலிருக்கிறது. இந்த விவகாரங்களிலே அவர்கள் 'கண்டதே காட்சி கொண்டதே கோலம்' தான்! அதற்கெல்லாம் மேலும் பல செய்திகளும் துணுக்குகளும் சொல்லப்படுவதுண்டு.

கணவனின் குறட்டை ஒலி தனக்கு இடைஞ்சலாக இருப்பதாகக் காரணம் காட்டி மணவிலக்குக் கோருபவர்களும் அங்குதான் இருக்கிறார்களாம்.

பல்லாண்டுகளுக்கு முன்னர் படித்த 'ரிப்பிற்' (Titbit) செய்தி ஒன்று.

மேல் நாடு ஒன்றிலிருந்த அந்தக் கழகத்துக்கு 'சாவிக்கிளப்' என்று பெயராம். அதிலே அங்கத்தவர்களாக இருப்பவர்கள் தங்கள் மனைவியர்களைப் 'பாதுகாப்பாக' இருக்கும்படி வீட்டிலே விட்டுப் பூட்டிவிட்டு அந்தச் சாவிகளுடன் அங்கு போவார்களாம். சாவிகளைக் கிளப் வாயிலிலுள்ள அதற்கென்றுள்ள பெட்டியில் போட்டுவிட்டு உள்ளே நுழைவார்கள். அங்கு அவர்கள் முன்னிரவு முழுவதும் குடித்துக் கும்மாளம் அடிப்பார்கள். பின்னர் வெளியேறும்போது ஒவ்வொருவரும் சாவிப் பெட்டியில் கைவிட்டு அகப்பட்ட ஒரு சாவியை எடுப்பார்கள். யாருக்கு எந்த வீட்டுச் சாவி கிடைக்கிறதோ, அந்த வீடுதான் அன்றைக்கு அவருக்குச் 'சின்ன வீடு'.

இப்பொழுதும் அத்தகைய கிளப்புகள் இருக்கின்றனவா? அல்லது அவைகளிலும் 'அபிவிருத்தி' கண்டிருப்பார்களோ தெரியவில்லை.

இதையொத்த இன்னொரு 'துக்கடா' வருமாறு -

ஒரு தியேட்டரில் இரவுக் காட்சியாகப் படம் ஒடிக்கொண்டிருந்தது. தியேட்டர் வாசலில் கையில் துப்பாக்கியுடன் ஒருவன் கத்திக் கொண்டிருந்தான்.

முகாமையாளர் விசாரித்தபோது அவன் துடித்தான். "எனது மனைவி தன்னுடைய கள்ளக் காதலனுடன் இங்கே படம் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறாள். அவளையும் அவனையும் சுட்டுத் தள்ளப்போகிறேன். அவர்களை வெளியே அனுப்பப் போகிறாயா அல்லது நான் உள்ளே நுழையட்டுமா?"

துப்பாக்கிதாரியைச் சற்று அமைதிப்படுத்திய முகாமையாளர் அவசரமாக ஒரு 'சிலைட்' தயாரித்துப் படத்தை நிறுத்திவிட்டு அதைப் போட்டார். "அன்பர்களே! இங்கே யாரோ ஒருத்தி தனது கள்ளக் காதலனுடன் படம் பார்த்துக் கொண்டிருப்பதாகத் தெரியவருகிறது. வெளியே அவளின் கணவன் துப்பாக்கியுடன் நிற்கிறான்... சிறிது நேரம் விளக்கை அணைக்கிறோம். அப்படி யாரும் இருந்தால் பின்பக்க வாசலால் வெளியேறித் தப்பிக் கொள்ளுமாறு கேட்டுக் கொள்கிறோம்!"

விளக்குகள் அணைக்கப்பட்டு சில நிமிடங்களின் பின்னர் மீண்டும் போட்டபோது தியேட்டரில் யாருமே இருக்கவில்லை!

மேல் நாட்டுப் பண்பாட்டை நையாண்டி செய்யும் இன்னொரு கதை இது -

இரவு நேரம். ஒரு நங்கை அன்று அடக்கம் செய்யப்பட்ட தனது கணவனின் கல்லறையருகே காவலிருந்தவாறு அதனை விசிறியால் விசிறிக்கொண்டிருக்கிறாள். அந்த உருக்கமான காட்சியைக் கண்டு உருகிப்போன ஒருவர் அவளின் பதிபக்தியை வியந்தவாறே அங்கு சென்றார். “என்னம்மா செய்து கொண்டிருக்கிறாய்?” என்றார்.

அதற்கு அவள் சொன்ன பதில் இது, “எனது கணவர் இறப்பதற்கு முன்னர் சொன்னது... ‘நான் இறந்த பின்னர் நீ விரும்பிய வேறொருவனைத் திருமணம் செய்து கொள்வதற்கு எனக்கு ஆட்சேபனை கிடையாது. ஆனால் எனது கல்லறை காய்ந்த பின்னர் தான் நீ அதனைச் செய்ய வேண்டும்.’ அதனால்தான் நான் விரைந்து அவரது கல்லறையைக் காயவைத்துக் கொண்டிருக்கிறேன்...”

இப்படியெல்லாம் உதாரணங்களைக் காட்டிக் கொண்டிருப்பதை வைத்துக்கொண்டு மேல் நாடுகளைவிட நமது பண்பாடுகள்தான் உயர்ந்தது என்பதாகாது. இங்கும் சில நேரங்களில் சில மனிதர்களால் எமது கலாசாரங்களும் சீரழிந்து கொண்டுதான் இருக்கின்றன. அங்கு அதெல்லாம் ‘விதி’ யாகிவிட்டதென்றால் இங்கும் ‘விதி விலக்காக’ச் சில சம்பவங்கள் நடந்தே வருகின்றன. பின்வரும் துணுக்கை அந்த வகைக்கு எடுத்துக்காட்டாகச் சொல்லலமா?

தாஜ்மஹாலைப் பார்த்து வியந்து கொண்டிருந்தனர் சுற்றுலா சென்றிருந்த நமது தம்பதியினர். கணவன் அதுபற்றி விளக்கிக் கூறுகையில் “ஷாஜகான் இறந்து போன தனது

பொ. சண்முகநாதன்

காதல் மனையாள் மும்ம்தாஜின் நினைவுக்காகக் கட்டிய பளிங்கு மாளிகை இது” என்றான்.

“அப்படியா?” என்று ஆச்சரியப்பட்ட மனைவி “நான் இறந்துவிட்டால் எனது நினைவுக்காக நீங்கள் என்ன கட்டுவீர்கள்?” என்று கேட்டதற்கு அவன் சொன்ன பதில்:

“உன் தங்கையைக் கட்டுவேன்.”

அவனும் ‘கல்லறை காய்ந்த பின்னர்’ என்பதுபோல நடந்து கொள்வானோ அல்லது அவசரப்படுவானோ தெரியவில்லை.

(20.02.05)

36

சுனாமிக் குழந்தை அபிலாஷ் ஆன கதை

ஒரு கணவனும் மனைவியும் பல குழந்தைகளுக்கு உரிமை பாராட்டிய மேல் நாட்டுக் கதையொன்றினை முன்னர் எடுத்துக் காட்டியிருந்தேன்.

ஆனால், இது கலாசாரச் சீரழிவைச் சேர்ந்ததல்ல - ஒரு குழந்தைக்கு ஒன்பது பெண்கள் உரிமை கோரிய கதை...

சுனாமிப் பேரலையில் பெற்றோர்களிடமிருந்து பறித்துச் செல்லப்பட்ட அந்த ஆறுமாதக் குழந்தையை ஒருவர் கண்டெடுத்துக் கல்முனை ஆதார வைத்திய சாலையில் ஒப்படைத்திருக்கிறார். அப்படி ஒரே குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் அந்த அனர்த்தத்திலே பல்வேறு திசைகளுக்கு அடித்துச் செல்லப்பட்ட வரலாறுகள் பலவுண்டு.

வைத்தியசாலையில் தங்கள் குழந்தை இருப்பதை அறிந்து ஜெயராஜ் - ஜெனிற்றா தம்பதியினர் அங்கே சென்றபோது 'குழந்தை தன்னுடையது' என்று ஒருவரின் ஒருவராக வந்து ஏற்கனவே எட்டுப் பெண்கள் உரிமை

கோரியிருந்தனர். அதனால், இவர்களுக்கு உரிமை கோருவோர் பட்டியலில் ஒன்பதாவது இடம் கிடைத்ததே தவிர குழந்தை கிடைக்கவில்லை. ஒரு தாதிகூட குழந்தையைத் தன்னுடைய வீட்டுக்கு எடுத்துச் சென்று பின்னர் 'அது சரிப்பட்டு வராததால்' மீண்டும் அங்கு கொண்டுவந்து சேர்த்திருந்தாளாம்.

உலகளாவிய விளம்பரத்தைச் சம்பாதித்துக் கொண்ட அந்த அதிர்ஷ்டக் குழந்தை கடைசி வரை சர்ச்சைக்குரிய குழந்தை என்றும், சுனாமிக் குழந்தை என்றும் 'பேபி/81' என்றும் தான் அழைக்கப்பட்டு வந்தது. குழந்தை ஜெயராஜ் - ஜெனிற்றா தம்பதியினருக்கு உரியது என நிரூபிக்கப்பட்டதும் தான் அந்த ஆண் குழந்தையின் பெயர் 'அபிலாஷ்' என்பது தெரியவந்தது.

அந்தக் குழந்தைக்கு அப்படிப் பல 'அம்மா'க்கள் உரிமை கோரி கலகலப்பை உண்டாக்கிய போதும், குழந்தை என்னவோ எந்தவித உணர்வுகளையும் வெளிப்படுத்தாமல் 'நல்ல பிள்ளை' யாகக் கட்டிலிலும் தொட்டிலிலும் தாதிமார்களின் கைகளிலுமாக இருந்தான். ஓர் உணர்வு வெளிப்பாடு... சைகை... ஊசும்...

விவகாரம் நீதிமன்றம், மரபணுச் சோதனை என்றெல்லாம் வந்ததும் ஜெயராஜ் - ஜெனிற்றா தம்பதியினர் நீங்கலாக அத்தனைபேர்களும் ஒதுங்கிக் கொண்டனர். விசாரணை - மரபணுச் சோதனை முடிவுகளும் அவர்களுக்கே சாதகமாக அமைந்து அபிலாஷும் இப்பொழுது அவர்களுக்கே கிடைத்துவிட்டான்.

குழந்தையைப் பாதுகாத்துப் பராமரித்த வைத்தியசாலை ஊழியர்களுக்கு அவர்கள் நன்றி

தெரிவித்துள்ளனர். ஆனாலும், 'அவர்கள் நினைத்திருந்தால் மகன் விவகாரம் சுலபமாகத் தீர்ந்திருக்கும்' என்பது தந்தை ஜெயராஜின் கருத்து. ஏற்கனவே குழந்தையின் பிறப்புப்பதிவு அங்கே தான் மேற்கொள்ளப்பட்டதாம். குழந்தையை அதன் பின்னரும் அந்த மருத்துவமனைக்குப் பல தடவைகள் அவர்கள் கொண்டு சென்றிருந்தார்களாம். பல நாட்கள் அங்கு வைத்தும் இருக்கிறார்களாம். அப்படி இருந்தும்...

அவர்கள் மனம் வைக்காதது எவ்வளவு நல்லதாகப் போயிற்று(?) ஒரு சுவையான விறுவிறுப்பான 'கதை' நமக்குக் கிடைப்பதற்கு அந்த 'மனம்' தானே காரணம்! அந்தக் குழந்தைக்கும் அத்தனை உலகளாவிய 'மகத்துவம்' வந்திருக்கிறதே.

மரபணுச் சோதனை (Genetic profile) என்ற புதிய கண்டுபிடிப்பு மட்டும் வந்திருக்காவிட்டால்...

ஆமாம், இப்படி ஒரு கதையும் வழக்கிலுண்டு. அது நடந்தது எகிப்திய மன்னன் சாலமோனின் காலத்திலாம்.

ஒரு குழந்தை, அபிலாஷைப் போலவே அதுவும் ஓர் ஆண் குழந்தைதான். அது தன்னுடையதுதான், தனக்கே அது சொந்தம் என்று இரு பெண்கள் உரிமை கோருகிறார்கள். மன்னனின் தீர்ப்புக்காக விவகாரம் அரச சபைக்கு வந்திருக்கிறது.

நடுவிலே குழந்தை, அக்கம் பக்கமாக அந்த இரு பெண்களும் நின்று வாதாடிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஒருவருமே விட்டுக்கொடுப்பதாக இல்லை.

மன்னன் இருதரப்பு வாதங்களையும் வைத்து யோசித்தான். அப்பொழுதெல்லாம் மரபணுச் சோதனை

என்றெல்லாம் கிடையாதே! கடைசியாக ஒரு முடிவுக்கு வந்தவனாகக் காவலனை அழைத்துச் சொன்னான்:

“இந்த இரு பெண்களுமே ஒரு குழந்தைக்கு உரிமை கோருகிறார்கள். எனக்கோ வேறுவழி தெரியவில்லை. எனவே, வாளை எடுத்துக் குழந்தையை இரண்டாக வெட்டி ஆளுக்குப் பாதி பாதியாகக் கொடுத்துவிடு...”

முதலாமவள் தனக்குக் கிடைக்காவிட்டாலும் குழந்தை மற்றவளுக்குக் கிடைத்துவிடக் கூடாது என்பதற்காக அதற்குச் “சரி” என்றாள்.

மன்னவன் அடுத்தவளைப் பார்த்து, “நீ என்ன சொல்லுகிறாய்?” என்றான். அதற்கவள், “குழந்தையை வெட்டாதீர்கள். அவளிடமே கொடுத்து விடுங்கள்” என்று சொல்லிவிட்டு மண்டபத்தை விட்டு வெளியேறிக்கொண்டிருந்தாள்.

மன்னன் அவளை மீண்டும் அழைத்து, “அம்மா! எந்தவொரு தாயும் தன்னுடைய குழந்தையைக் கொல்வதற்குச் சம்மதிக்க மாட்டாள். அதனால், குழந்தை உன்னுடையதுதான் - நீயே எடுத்துச் செல்” என்று சொன்னான்.

(27.02.05)

37

பிட்டுப் பட்டணம் சோறு சொன்ன இடம்

இரு வாரங்களுக்கு முன்னர் முதுபெரும் சமூக சேவையாளரான கட்டுடை சி.பொ.வ.மா.க. முதலியாரின் செவ்வியொன்று 'உதயன் - சூரியகாந்தி'யில் இடம் பெற்றிருந்தது.

அதிலே ஒருமுறை வயல் வேலையின்போது எழுந்த பந்தயத்திலே தாம் ஐந்து நீற்றுப் பெட்டி பிட்டுச் சாப்பிட்டுச் சாதனை புரிந்ததாக அவர் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். 'சாப்பிடுகிற வயதிலே' அவர் செய்த அந்தச் சாதனை 'கின்னஸ்' புத்தகத்திலே இடம் பெறாமைக்கு அக்காலத்திலே 'அந்தப் பதிவுக்காரர்' எவரும் இங்கு இல்லாமற் போனதுதான் காரணமாகவிருக்குமோ?

முதலியார் அவர்களைப் பற்றி நான் இதற்கு முன்னரும் இதுபோன்றதொரு பத்தியில் குறிப்பிட்டதுண்டு. அவர் எனது நல்லதொரு நண்பர். அவர் தாம் சார்ந்த அரசியல் கட்சி - தொழிற்சங்க நடவடிக்கைகள் பற்றிக் குறையாகச் சொன்னால் பொறுத்துக்கொள்ள மாட்டார். ஆனால் அவரைப் பற்றி யார் எப்படிப் பேசினாலும் அவைகளை அவர் பொருட்படுத்தமாட்டார். அப்படி ஒரு

நல்லியல்பு அவரிடத்திலே இருக்கிறது. அவர் கௌரவம் என்பதைப் பெரிதாக நினைப்பவராக இருந்திருந்தால் அந்தப் பிட்டுச் சங்கதியை அப்படி ஒளிவு மறைவின்றி வெளியிட்டிருப்பாரா? எனவே அந்தப் 'பிடி'யை வைத்தே அவர் சொன்ன மேலும் சில விவகாரங்களை இங்கு ஆராய நினைக்கிறேன். அதுதான் அவருக்குக் கோபம் வராதே...

முதலியார் ஏதோ பந்தயத்திலே அப்படிச் சாப்பிட்டுவிட்டாரென்றாலும் அதனால் பின்னர் அவதிப்பட்டிருப்பார் என்பதும் நிச்சயம்.

இப்படித்தான் இன்னொருவர்; அவர் பந்தயத்துக்காக அல்ல. அவரது இயல்பே அதுதான். 'கல்யாண சமையல் சாதம் காய்கறிகளும் பிரமாதம் அதுவே எனக்குத் திங்க...' என்பதுபோல ஒரு திருமண வீட்டிலே மாப்பிள்ளை வீடு - பெண்பிள்ளை வீடு - இரண்டு சபைகளிலுமே வெட்டு வெட்டென்று 'மூக்குமுட்ட' வெட்டி விட்டார். பின்னர்தான் அவருக்கு அங்கிங்கு அசைய முடியாத அளவுக்கு என்னவெல்லாமோ செய்ததாம். அவர் அப்படி அவதிப்படுவதை அவதானித்த ஒருவர் அவருக்கு இப்படி ஓர் ஆலோசனை வழங்கினார்.

“பெருவிரலைத் தொண்டைக்குள் விட்டு வாந்தி எடுத்துப்பாரும் 'முட்டாவது குறையும்.’” அதற்கு அந்த ஆசாமி சொன்ன பதில் என்ன தெரியுமா?

“விரலைத் தொண்டைக்குள் விடுகிற அளவுக்கு இடமிருந்தால் நான் இன்னொரு வடையை உள்ளே தள்ளியிருப்பேனே!”

இப்படி 'உயிர் வாழ்வதற்காக உண்பது' என்றில்லாமல் 'உண்பதற்காக உயிர் வாழ்கின்ற'

இன்னொருவருடைய கதையுமிருக்கிறது. கி. ராஜநாராயணன் சொன்ன கிராமியக் கதை அது -

காலையில் திடீரென்று விஜயம் செய்தார் மருமகன் மாமனார் வீட்டுக்கு. சம்பிரதாய வரவேற்புக்குப் பின்னர் மருமகனைப் பார்த்து “என்ன சாப்பிடுகிறீர்கள்? பலகாரம் இருக்கிறது. பழையதும் இருக்கிறது. எது சாப்பிட இஷ்டம் உங்களுக்கு? இல்லை; இதோ சமையல் தொடங்குகிறது. முடிந்ததும் இலை போடச் சொல்லி விடலாம். எப்படிச் செய்வோம்..?” என்று கேட்டார்.

“முதலில் பழையதைக் கொண்டு வாருங்கள். அதைச் சாப்பிட்டு முடித்துவிட்டு சமையல் ஆகும் வரைக்கும் பலகாரம் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருக்கிறேன். அப்படியே இலை போட்டுவிடலாம்” என்றாராம் மருமகன்.

எனது தந்தையார் உணவுச் செமிபாட்டை விளக்கும் கிராமியப் பழமொழியொன்று சொல்வதுண்டு. ‘கூழ் குடத்தடி, கஞ்சி கடப்படி, புட்டுப் பட்டணம், சோறு சொன்ன இடம்.’ கூழைக் குடித்துவிட்டு வாயலம்ப முற்றத்திலேயுள்ள குடத்தடிக்குப் போனதுமே வயிறு இலேசாகி விடுமாம். கஞ்சிக்கு எல்லை வேலியோரத்திலுள்ள கடப்படியாம். பிட்டு இறுக்கமானது; அதைச் சாப்பிட்டுவிட்டு பட்டணத்துக்கே (ரவுணுக்கே) போய் வரலாம். சோற்றைச் சாப்பிட்டுவிட்டு எங்கு வேண்டுமானாலும் (சொன்ன இடமெல்லாம்) சென்று வரலாம்.

முதலியாரை அங்கே நிறுத்திவிட்டு வெகுதூரம் வந்துவிட்டேன் போலிருக்கிறது. அவர் அன்று பந்தயத்துக்காக ஐந்து நீற்றுப்பெட்டி பிட்டுச் சாப்பிட்டதாகச் சொன்னார் அல்லவா? அப்படியானால் அவர் சாதாரணமாக எவ்வளவு சாப்பிடுவார் என்றும்

நினைக்கத் தோன்றுகிறதல்லவா? அவர் ஆரோக்கியத்துக்கும் ஆலோசனை கூறுகிறார். உண்ணும் போது அரைப் பங்கு உணவும் காற்பங்கு நீரும் காற்பங்கு வெறும் வயிறுமாக இருக்க வேண்டும் என்கிறார். அப்படிப் பார்த்தாலும் அவர் சாதாரணமாக மூன்று - இரண்டு நீற்றுப்பெட்டி பிட்டுச் சாப்பிட்டிருக்க வேண்டுமே...? சாப்பிட்டுவர வேண்டுமே..? அப்படியில்லாவிட்டால் 'வயிற்றுக்கு வஞ்சனை' செய்து வருவதாகவல்லவா கொள்ள வேண்டும்?

அவர் ஒரு சிறந்த விவசாய மன்னன். உணவுக்காகப் பிறரிடம் கையேந்தும் நிலையில் இல்லாதவர். இப்பொழுதும் காலையில் அரிசி மாவில் இடியப்பம், பிட்டு, மத்தியானத்தில் சோறு, இரவில் தானிய உணவு, பழம், பால் - இவைதாம் அவரது சாப்பாட்டு முறையாம். அவைகள்கூட அவரது சொந்த விளைச்சலிலும் உழைப்பிலும் கிடைத்தவையாகவே இருக்கும். அதனால் சமீபத்திலே ஏற்பட்ட மாவுத் தட்டுப்பாட்டுக்கு அவர் எந்தவிதத்திலும் துளிகூடக் காரணமாக இருந்திருக்கமாட்டார் இல்லையா?

அறிஞர் பெர்ணாட்ஷா மிகவும் ஒல்லியான தோற்றமுள்ளவர். 'உருவு கண்டு எள்ளாமை வேண்டும்' அல்லவா? அவரைப் போய் ஒரு கொழுத்தவர் வாய்க்கொழுப்பாகச் சொன்னார்.

“உங்களைப் பார்த்தால் இந்த நாட்டில் பஞ்சம் நிலவுவதாகவல்லவா தோன்றும்?” என்று.

அதற்கு மேதை சொன்ன பதில் -

“உங்களைப் பார்த்தால் நாட்டைப் பீடித்துள்ள பஞ்சத்துக்கான காரணம் புரிந்துவிடுமே.”

38

அடப்பாவிக்களே... எங்கே போனீர்கள்?

எழுத்தாளன் யார் என்பதற்கு வேடிக்கையாக இப்படிச் சொல்லுவதுண்டு. சாப்பாத்துக்குள் காலை விட்டு அதன் துவாரங்கள் ஊடாக நாடாவைக் கோத்துக் கட்டுவோமே! அதைச் சலபமாகச் செய்து விடலாம். ஆனால் 'அதை எப்படிச் செய்வது' என்பதை வார்த்தைகளால் - எழுத்தால் விளக்குவது என்பதுதான் சிரமமான காரியம். அதை யார் விளக்க வல்லவரோ அவர்தான் சிறந்த எழுத்தாளராம்... இப்படியான அனுபவம் எனக்கும் அவ்வப்போது ஏற்படுவதுண்டு.

கந்தரோடையில் தொல்பொருள் ஆராய்ச்சி மையம் என்றிருக்கிறதல்லவா? அதனை ஆங்கிலத்தில் Archaeological site என்றும் சிங்களத்திலே 'புராண ரஜமகாவிகார' என்றும் அதற்கான வழிகாட்டிப் பலகைகளில் குறிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இங்கு இடைநிறுத்தப்பட்ட அகழ்வாய்வு வேலைகள் மீண்டும் ஆரம்பிக்கப்படலாம் என்றும் எதிர்பார்க்கப்படுகிறது. ஆராய்ச்சி - விசாரணை என்றால் அதற்கு முடிவு கிடையாது - நீண்டுகொண்டுதானே போக வேண்டும்?

A9 பாதை திறந்த பின்னர் இந்த 'இராஜதானி'யைப் பார்வையிட வருபவர்களின் தொகை அதிகரித்திருக்கிறது. குறிப்பாகத் தென்னிலங்கையிலிருந்து வருபவர்கள் முக்கியமாகத் தரிசிக்க வேண்டிய இடங்களில் ஒன்றாக இதனையும் இப்பொழுது சேர்த்துக் கொண்டுள்ளனர். முக்கிய பிரமுகர்கள் - பௌத்த பிக்குகள் என்றால் அவர்கள் பொலீஸ் இராணுவ வாகன வழித்துணையுடன் வந்துபோவார்கள். ஏனையோர் பலவிதமான வாகனங்களிலுமாக வழி கேட்டுத்தான் வருவார்கள். அவர்கள் எம் போன்றவர்களிடம் அதற்கு வழிகேட்டால் அதை விளங்கப்படுவதென்பது... 'சப்பாத்தில் நாடாலை எப்படிக்கோத்துக் கட்டுவது' என்பதை விளக்குவது போலத்தான்...

அந்தத் தொல்பொருள் ஆராய்ச்சி நிலையத்துக்கு 'கூப்பிடு' தூரத்திலே இருப்பவர்களால் கூட வழிகாட்ட முடியாதிருப்பதற்குக் காரணமுண்டு. பல வளைவுகள், நெளிவுகள் நிறைந்த சிக்கலான பாதையூடாகவே அங்கு செல்ல வேண்டியுள்ளது. அந்தப் பழைய இராஜதானியை, மன்னர்கள் - அவர்கள் சிங்களவர்களாக இருந்தாலென்ன, தமிழர்களாக இருந்தாலென்ன ஏன் தான் அப்படியொரு ஒதுக்குப்புறத்திலே கட்டினார்களோ தெரியவில்லை..?

மேலும் இந்தப் புதைபொருள் ஆராய்ச்சி நிலையம் பௌத்தர்களாக மதம்மாறிய தமிழர்களுக்குச் சொந்தமானதென்றும் ஒரு கருத்து நிலவுகிறது. நிலத்துக்கு மேலே பார்த்தால் பௌத்த சின்னங்கள் தெரிவதாகவும் நிலத்துக்குக் கீழே புதைபொருள் ஆய்வு செய்யுமிடத்து தமிழர் சின்னங்கள் தெரிய வருவதாகவும் வேறு கூறப்படுகிறது. அந்த அடி - நுனி ஆய்வுகள் எல்லாம் ஒரு புறம் இருக்க...

அறிஞர் கி.ஆ.பெ. விசுவநாதம் எழுதிய 'திருக்குறள் புதைபொருள்' நூலினை இதைவிட ஆர்வத்துடனும் அக்கறையுடனும் படித்திருக்கிறேன். அந்த நூலிலே விசுவநாதம் தமது நுண்மாண் நுழைபுலம் கொண்டு பல குறட்பாக்களுக்கு - அவைகளிலே புதைந்துள்ள ஆழமான கருத்துக்களையெல்லாம் தோண்டி எடுத்துக் காட்டியுள்ளார். ஆய்வாளர்கள் அவசியம் படிக்க வேண்டிய நூல் அது! அவைகளைப் படிக்கும்போது வள்ளுவர் கூட அவ்வளவு ஆழமாகச் சிந்தித்துத்தான் அவைகளை எழுதியிருப்பாரோ என்ற மலைப்புத்தான் தோன்றும்..!

விளங்காமலிருப்பது ஒரு புறமிருக்கட்டும், தவறாக விளங்கிக் கொண்டு, அதற்கெல்லாம் பதவுரை, பொழிப்புரை, புதுவிளக்கம் என்றெல்லாம் சொல்பவர்களும் இருக்கிறார்களே. அதற்கொரு கதை...

ஒருவர் தம்மை குரு என்று சொல்லிக் கொண்டிருந்தார். அவர் மௌனகுரு. வாயே திறப்பதில்லை. அவருக்கென்றிருந்த இரண்டு சீடர்கள்தான் அவரது மனக்குறிப்பை அறிந்தவர்களாக வருபவர்களிடம் பேசுவார்கள் - விளக்கம் கொடுப்பார்கள். ஒரு நாள் அந்த இரு சீடர்களும் வெளியே சென்ற சமயம் பார்த்து ஆச்சிரமத்துக்குள் ஒருவர் குருவிடம் வந்துவிட்டார். வந்தவர் குருவிடம் சில கேள்விகள் கேட்கத் தொடங்கினார். குருவுக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. அவர் தான் போலிக் குருவாயிற்றே! திரு திருவென்று விழித்தார். வந்தவரின் முதற்கேள்விக்கு அவர் 'உதவிக்கு யாராவது கிடைப்பார்களா?' என்று சுற்றும் முற்றும் பார்த்தார்.

அவரின் அடுத்த கேள்விக்கு குரு 'தமது நிலைமை இப்படியாகி விட்டதே' என்று நினைத்தபடி முகட்டைப் பார்த்தார். பின் குனிந்து தரையைப் பார்த்தார். மூன்றாவது

கேள்விக்கு 'இது என்ன வம்பாகிவிட்டது' என்று குரு கண்களை இறுக்கி மூடிக்கொண்டார். நாலாவது கேள்விக்கு 'எனக்கு ஒன்றும் தெரியாது' என்ற பாவனையில் இரண்டு கைகளையும் விரித்துக் காட்டினார்.

வந்தவர் முகத்தில் மகிழ்ச்சியும் மனநிறைவுமாக அங்கிருந்து புறப்பட்டுச் சென்றார். வழியில் அந்தக் குருவின் சீடர்கள் இருவரையும் சந்தித்தார். 'உங்கள் குருவைச் சந்தித்துவிட்டு வருகிறேன். அவர் எவ்வளவு பெரிய ஞானி தெரியுமா?' என்றார்.

'என்ன நடந்தது?' என்று சீடர்கள் கேட்டதற்கு அவர் சொன்னார்:

"புத்தர் என்றால் என்ன?" என்று கேட்டதற்கு அவர், மக்கள் புத்தரை அங்குமிங்கும் தேடுகின்றனர். உண்மையில் அவரை அங்குமிங்கும் தேடிக் கண்டுபிடிக்க முடியாது என்பதைச் செய்கை மூலம் (சைகை) உணர்த்தினார். 'தர்மம்' என்றால் என்ன? என்று கேட்டதற்கு 'தர்மம் சமமானது அதில் உயர்வு தாழ்வு இல்லை' என்பதைச் சைகையால் உணர்த்தினார். தியானம் என்றால் என்ன? என்றதற்குக் 'கண்களை மூடிக் காணும் அற்புதம் அது' என்பதைச் செயலில் உணர்த்தினார். கடைசியாக 'ஆசீர்வாதம் என்றால் என்ன?' என்றதற்கு 'கைகளை நீட்டி உதவுவதுதான் அது' என்பதை உணர்த்தினார். எவ்வளவு பெரிய மகான் அவர்."

அதன்பின் சீடர்கள் மெதுவாகக் குருவிடம் வந்து சேர்ந்தார்கள். அவர்களைப் பார்த்ததும் குருவுக்குப் பொல்லாத கோபம் வந்துவிட்டது. 'அடப் பாவிக்களே! எங்கே போய்த் தொலைந்தீர்கள்? நான் ஒருவரிடம் மாட்டிக்கொண்டு என்ன பாடுபட்டேன் தெரியுமா?' என்றார்.

39

எங்கே வாயைத் திறவுங்கள் பார்ப்போம்...

வைத்தியர்களில் தனியார் வைத்தியர்களே நோயாளிகளிடம் பரிவாகவும் அனுதாபத்துடனும் நடந்து கொள்வது வழக்கம். காரணம் அவர்கள் அவர்களைத்தானே நம்பியிருப்பவர்கள். ஆனால், அதற்கும் விதிவிலக்காகச் சிலர் இருக்கத்தான் செய்கிறார்கள்.

எனக்குத் தெரிந்த ஒரு டாக்டர் இருந்தார். அவர் இப்பொழுது வெளிநாட்டில் 'அந்தச் சேவை'யைச் செய்து வருவதால் துணிந்து அவரைப் பற்றிச் சொல்லலாம். அவர் எப்பொழுதுமே அவரிடம் செல்பவர்களிடம் 'சிடுசிடு' வென்றுதான் நடந்துகொள்வார். 'சின்னன் - பெரிசு' என்றில்லை. எல்லாருக்குமே அந்த மரியாதைதான். மருமகள் எதுசெய்தாலும் அதிலே குற்றம் காணும் சில மாமிகள் போலத்தான் அவரும் நோயாளிகளிடம் நடந்து கொள்வார்.

அவருக்கு முன்னர் போய் இருந்துகொண்டு நோயைப் பற்றிச் சொல்லத் தொடங்கினால்... 'உமக்கு

பெயர் வயது என்று எதுவும் கிடையாது போலிருக்கிறது' என்பார். மனுசன் அப்படியானவராயிற்றே என்று, அடுத்தமுறை அதை முதலில் சொல்லத் தொடங்கினால் 'டாப்பு எழுதுகிறது பிறகு இருக்கட்டும். வருத்தத்தை முதலில் சொல்லும்' என்பார். அதைச் சொல்லி வரும்போதும் விதண்டாவாதமான வியாக்கியானங்கள்... 'இப்படிச் சனகாலமாய்...' என்று சொன்னால் 'அம்மாவிட்டைப் பால் குடித்த காலத்திலிருந்தா?' என்பார். இப்படியெல்லாம் நடந்து கொள்வதில் அந்த மனுசனுக்கு அப்படியே ஆத்ம திருப்தி...

எது எப்படி இருந்தபோதிலும் அவர் இங்கிருக்கும் வரை எல்லாரும் (அதைப் பெரிதுபடுத்தாமல்) அவரைத் தான் நாடினார்கள். அவர் ஒரு கைராசிக்காரராம். நோயை இனம் கண்டு சிகிச்சை செய்வதில் அவரை விட்டால் வேறு வழியில்லை என்ற நிலை...

இந்த மனிதரைப் போலவே கொழும்பிலே ஒரு 'மனிசி'யும் இருக்கிறா... வெளிநாட்டு வதிவிட விசா சம்பந்தமான வைத்திய பரிசோதனை அறிக்கை வழங்கக்கூடியவர்களின் பட்டியலில் அவரது பெயரும் இருக்கிறது. தமிழ் டாக்டராயிற்றே என்று நம்மவர்களும் அப்படியான அறிக்கைகளுக்காக அவரையே நாடுவதுண்டு.

வசதியான வீடு, விசாலமான வரவேற்பு மண்டபம் எல்லாம் இருந்தும் என்ன பயன்? கூடச் செல்பவர்கள் மறந்தும் அங்கே இருந்துவிடக் கூடாது. அவர்கள் 'உள்ளே போனவர்கள் திரும்பி வரும் வரை' தெருவில் நின்றுதான் தூங்க வேண்டும்.

உள்ளே செல்லும் விண்ணப்பதாரிக்கும் 'முதல் மரியாதை' அவமதிப்பாகத்தான் இருக்கும். 'எங்கேயிருந்து எப்படி வந்தாய்?' என்ற முதற் கேள்விக்குத் தப்பித்தவறி உண்மையைச் சொல்லிவிட்டால் போதும். 'மட்டக் குளியிலிருந்து இங்கே வரத்தெரியாத நீ எப்படி வெளிநாடு போகப் போகிறாய்?' என்றெல்லாம் சினந்து கொள்வார். கேள்விகளுக்கு எவ்வளவுதான் விவேகமாகப் பதிலளித்தாலும் கிடைப்பதென்னவோ கேலியும் கிண்டலும்தான்.

இருந்தாலும் சும்மா சொல்லக் கூடாது. அவர் வழங்குகின்ற வைத்திய அறிக்கையில் மட்டும் அந்தக் கோபமோ வெறுப்புணர்வோ 'மருந்துக்கும்' இருக்காது. எல்லாமே சரியாகவும் ஒழுங்காகவும் தான் இருக்கும்.

ஒரே துறையில் விற்பன்னர்கள் என்று ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட வைத்திய நிபுணர்கள் இருந்தால் அவர்களுக்கென்று வெவ்வேறு சிகிச்சைப் பிரிவுகளும் (Clinic) தனித்தனி வார்டுகளும் இருப்பதுண்டல்லவா? ஏற்கனவே ஒரு நோயாளி அத்தகைய வைத்திய நிபுணர் ஒருவரிடம் ஆலோசனை பெற்றிருந்தால் அவர் எக்காரணம் கொண்டும் மற்றைய வைத்திய நிபுணரிடம் ஆலோசனை பெற முடியாது என்றிருக்கிறது.

திடீரென்று ஒருவர் அத்தகைய வார்ட் ஒன்றில் அனுமதிக்கப்பட்டாலும் அதுதான் கதை. வார்ட்டிலே மேற்கொள்ளப்பட்ட சோதனைகள் - விசாரணைகளிலிருந்து நோயாளி முன்னர் மற்றவரிடம் சிகிச்சை பெற்றவர் என்பது கண்டறியப்பட்டால் அடுத்தபடியாக அவர் முந்திய வைத்திய நிபுணரின்

வார்ட்டுக்கு மாற்றப்படுவார். நோயாளி ஒரு குறிப்பிட்ட வைத்திய நிபுணரிடம் 'நுட்பமான திறமை' இருப்பதாகக் கருதி அவரை' விரும்பினாலும் அந்த ஆசையை அடக்கித்தான் வாசிக்க வேண்டும்.

நீல. பத்மநாதன் எழுதிய ஒரு புகழ்பெற்ற நாவல் 'உறவுகள்' என்பது. இந்த நாவல் அரசு வைத்தியசாலை ஒன்றையே களமாகக் கொண்டு முழுக்க முழுக்க வைத்தியசாலையில் நடப்பவைகளையே விலாவாரியாக விவரிக்கிறது. இதய நோயாளியாக அங்கு அனுமதிக்கப்படுகின்றவர் - அவ்வப்போது இதய வலியால் அவதிப்படுவதிலிருந்து உயிர் பிரிவது வரையிலான கதை. நோயாளியின் 'உறவுகள்' நிழல் நினைவுகளாக வந்து போகின்றனவே தவிர எல்லாமே வைத்தியசாலை விவரிப்புகள் தாம். இரவின் அமைதியைக் குலைத்தவாறு 'ஸ்ரெச்சர்' 'கிறீச் கிறீச்' என்று ஓடுவது... பக்கத்துக் கட்டில் நோயாளி உயிரிழப்பது... எல்லாமே மனதை உறைய வைக்கும் வகையில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதிலேதான் இதுவும்...

அங்கே இன்னுமொரு பெயர் பெற்ற இருதய வைத்திய நிபுணரின் பெயரும் அடிபடுகிறது. உறவுக்காரர்களுக்கு கடைசி முயற்சியாக நோயாளியை அவரிடமும் காட்டினால் என்ன என்றதோர் அற்ப ஆசை ஏற்படுகிறது. ஆனால், அங்கும் 'இது போன்றதொரு' நடைமுறை உள்ளதாலும் - இவர் ஏற்கனவே வேறொருவருக்கு 'வாழ்க்கைப்பட்டு' விட்டதாலும் அவர்களது அந்த முயற்சி தோல்வியடைகிறது. அந்த இடத்தில் அந்த 'நடைமுறை', 'இதென்ன பைத்தியக்காரத்தனமான ஏற்பாடு' என

விமர்சனத்துக்குள்ளாகிறது. வைத்தியர்கள் பல வகை என்றேன். அதிலே இதுவும் ஒரு வகை.

ஒருவர் பல் வைத்தியரிடம் பல் பிடுங்குவதற்காகச் சென்றிருக்கிறார். வைத்தியர் வாயைத் திறக்கும்படி சொல்கிறார். வந்தவர் வாயைப் பிளந்திருக்கிறார்.

அதற்கு அந்த டாக்டர் சொன்னார், “அவ்வளவு தேவையில்லை. நான் வெளியே நின்றுதான் பல்லைப் பிடுங்கப் போகிறேன்.”

20.03.05

அவனா இவன்?

இத்தாலி நாட்டைச் சேர்ந்த ஓர் ஓவியன் யேசுநாதரின் வாழ்க்கை வரலாற்றை ஓவியங்களாகத் தீட்டிக் கொண்டு வந்தான்...

யேசுநாதர் குழந்தையாக இருந்தபோது எப்படி இருந்திருப்பார் என்பதற்கு 'மாதிரி' யாக ஒரு குழந்தையைத் தேடிக் கொண்டிருந்தபோது, அவன் அந்த ஏழை வீட்டுக் குழந்தையைக் கண்டு திருப்தியடைந்தான். முகத்திலே அன்பு ததும்ப, கண்களில் அருள் ஒளிவிடத் தவழ்ந்து கொண்டிருந்த அந்தப் பாலனைப் பார்த்த அவன் பாலயேசுவைப் படம் போட்டுவிட்டான்.

கடைசியாக அந்த வாழ்க்கை வரலாற்று நிகழ்ச்சிகளை நிறைவு செய்வதற்கு அவனுக்கு ஒரேயொரு படம்தான் பாக்கி. யேசுநாதரைக் காட்டிக்கொடுத்த யூதாஸ் படத்துக்காக அவன் அப்பொழுது ஒருவனைத் தேடிக் கொண்டிருந்தான். பெரு முயற்சியின் பின்னர் இறுதியில் மெலிந்த தோற்றமும் கோரமான முகபாவமும் கொண்ட ஒருவனைக் கண்டான். அவனை, யூதாஸ் படத்துக்கு ஏற்றவனாகத் தேர்ந்தெடுத்தான்.

ஓவியம் தீட்டியதும் யூதாஸாக உட்கார்ந்திருந்தவன் ஓவியனைப் பார்த்து, “என்னைத் தெரிகிறதா?” என்று கேட்டான். “இல்லையே!” என்றான் ஓவியன்.

“நான்தான் முன்னர் உம்முடைய ஓவியத்துக்கு பாலயேசுவாக இருந்தவன். குழந்தையாக இருந்தபோது ஏசுநாதர்போல இருந்தேன். பெரியவனாகியதும் யூதாஸ் போலாகிவிட்டேன்” என்றான் அவன்.

***

‘அவனா? இவன்?’ என்ற அந்த உண்மையை எப்படித்தான் அந்த இத்தாலிய ஓவியனால் ஜீரணிக்க முடிந்ததோ தெரியவில்லை. ‘எந்தக் குழந்தையும் நல்ல குழந்தைதான் மண்ணில் பிறக்கையிலே...’ அவன் அப்படியானதற்கு யாருடைய வளர்ப்பு அல்லது சகவாசம் காரணமாக இருந்திருக்கும் என்பது தெரியவில்லை...

சில மாதங்களுக்கு முன்னர் ஒரு நாள் விட்டு ஒரு நாளாக இரண்டு தமிழ்ப் படங்களைப் பார்க்க நேர்ந்தது. முதல்நாள் பார்த்தது ஞானசேகரரின் திரைக்கதை, வசனத்தில் உருவான ‘பாரதி’ படம். மகாகவி சுப்பிரமணிய பாஹதியாரின் வரலாற்றைச் சொல்லும் இப்படத்தில் சாயி ஷிண்டே என்பவர் பாரதியாராக நடித்துள்ளார். அவரை விட்டால் அதற்குப் பொருத்தமான ஒரு நடிகரைத் தெரிவு செய்திருக்க முடியாது என்ற அளவுக்கு அவருக்குப் பாத்திரப் பொருத்தம் மிக அற்புதமாக அமைந்துவிட்டது. அவரை நினைத்தால் பாரதியின் நினைவு வருகின்ற அளவுக்கு அவர் அப்படத்தின் மூலம் இரசிகர்கள் மனதிலே இடம்பிடித்து விட்டார்.

தமிழ்ப் படங்களைப் பொறுத்தவரை ஒரு படம் பார்த்தால் நூறு படங்கள் பார்த்ததற்குச் சமம் ('பாரதி' அதற்கு விதிவிலக்கு) அதனால் நானும் எப்போதாவதுதான் ஒரு படம் பார்ப்பேன். அடுத்தநாள் பார்த்தது 'தூள்' என்பதாக இருக்க வேண்டும். அதிலே வில்லனாக - எம்.எல்.ஏ.ஆக - அமைச்சராக வந்த பாத்திரமும் மனத்தை வேறு ஒரு வகையில் தொட்டுவிட்டது. அதாவது 'இப்படியும் ஒரு கொடியவனா?' என்ற அளவில்... வெறுப்புணர்வாக! வில்லன் எவ்வளவுதான் தனது பாத்திரத்தை உணர்ந்து சிறப்பாக நடித்தாலும் சாதாரண மக்களால் அவனைப் பாராட்ட முடிவதில்லை. அந்தப் பாத்திரத்தை நினைத்தால் வில்லனாக நடித்த அந்த நடிகரையும் நினைத்து எமது வெறுப்புணர்வை வெளிப்படுத்துகிறோம்.

அந்த நேரம் பார்த்து என்னோடு படத்தைக் கூடவிருந்து பார்த்துக் கொண்டிருந்த ஒருவர் சொன்னார்: 'பாரதி படத்திலே நடித்த அதே சாயி ஷிண்டேதான் தூளிலே வில்லனாக வந்திருக்கிறார்...'

எனக்கு வேதனை கலந்த அதிர்ச்சியாக இருந்தது. பாரதியாராகப் பார்த்து வியந்த அந்த நடிகரை, ஏனோ வில்லனாகப் பார்க்க மனம் ஒப்புக்கொள்ளவில்லை. நடிகனைக் கலைஞனாகத்தான் பார்க்க வேண்டும் என்பதை மறந்து 'அவரா இவர்?' என்ற மன உளைச்சல் ஏற்பட்டது.

நல்லவனை எப்போதும் நல்லவனாகவே பார்க்க வேண்டும் என்பதிலும், தமது ஆளுமைக்கு மாசு வரக்கூடாது என்பதிலும் அதிக கவனம் செலுத்தி நடித்தவர் எம்.ஜி.ஆர். அவர்கள். கதாநாயகிகள்தான் அவருக்குப் புதிசு

புதிதாக வந்து போனார்களே தவிர அவர் இறுதிவரை கதாநாயகனாகவே நடித்தவர். சண்டைக் காட்சிகளில் அவர் தோற்றுப்போவதாக நடிக்கமாட்டார். திரைக்கதை, வசனம், பாடல்கள் கூட அவருக்குப் பிடித்துக் கொண்டால் மட்டுமே மேற்கொண்டு படப் பிடிப்பு தொடங்கப்படுமாம். அவருடைய இத்தகைய தனித்துவங்களால் தானாம் அவரால் தமிழ்நாட்டின் தனிப்பெரும் தலைவராக மிளிர் முடிந்ததாம்...

யாழ்ப்பாணத்தைச் சேர்ந்த தவமணிதேவி முன்னர் தமிழ்த் திரைப்படங்களிலும் நடித்தவர். ஆயிரத்துத் தொள்ளாயிரத்து நாற்பதுகளில் 'வனராணி' படத்திலே அவர் கவர்ச்சி காட்டி நடித்தவராம். அப்படி அவர் ஆபாசமாக நடித்ததைப் பொறுக்க முடியாத அவளின் அண்ணன் ஒருநாள் அவளைத் துப்பாக்கியால் சுட்டு விட்டானாம்...

அதாவது அந்தப் படம் யாழ். திரையரங்கு ஒன்றிலே ஓடிக் கொண்டிருக்கையிலே, அந்தக் காட்சி வரும்போது அவன் துப்பாக்கியை எடுத்து அவளை நோக்கி....

(27.03.05)

41

செருப்பு (சிரிப்பு) - அதன் சிறப்பைச் சீர்தூக்கிப் பார்ப்பதே நமது பொறுப்பு!

செருப்பு மனிதர்களுக்கு அத்தியாவசியமாகத் தேவைப்படுவது. சிக்கனம் என்ற வகையிலே தேவைகளுக்கு மிஞ்சிய ஆடம்பரப் பொருள்கள் பலவற்றைத் துறந்த காந்தியடிகள் கூடச் செருப்பைத் துறந்தாரில்லை. ஒரு சமயம், காது அறுந்த தன்னுடைய செருப்பைச் செப்பனிட அவ்வளவு 'கூலி' கொடுக்க விரும்பாத அவர் அதனைத் தாமே செப்பனிட்டிக் கொண்டாராம்.

தென்னாபிரிக்கச் சிறைச்சாலையில் அவர் வாழ்ந்த போது வேலையின் மகத்துவம் கருதி செருப்புத் தைக்கவும் அதைச் செய்யவும்கூடக் கற்றுக்கொண்டார். அவரை அங்கு சிறைப்படுத்தியவர் வெள்ளைக்கார அரசாங்கத்தின் பிரதமர் ஸ்மட்ஸ் என்பவராவார். 'தீமையை எதிர்க்கிறேன், ஆனால் எதிரியை நேசிக்கிறேன்' என்பதற்கிணங்க அவர் ஸ்மட்ஸ் மீதும் பகைமை பாராட்டவில்லை.

தென்னாப்பிரிக்காவிலிருந்து இந்தியா திரும்பிய பொழுது காந்தியடிகள் சிறைச்சாலையில் தாமே தைத்து முடித்த ஒரு சோடிச் செருப்பினை ஸ்மட்ஸுக்கு அன்பளிப்பாக வழங்கினார். கால் நூற்றாண்டு கழிந்த பின்னர் ஸ்மட்ஸ் அது குறித்துச் சொல்லும்போது 'அந்த மகான் செய்த காலணிகளை அணிய எனக்குத் தகுதியில்லை' என்றாராம்.

முன்னர் ஒருமுறை குடையைப் பற்றி எழுதியதும் செருப்பைப் பற்றியும் எழுதலாமே எனச் சிலர் கேட்டுக் கொண்டனர். அதைப்பற்றிச் சிந்தித்தபோது நினைவுக்கு வந்த குறிப்புத்தான் மேலே கண்டது. செருப்பு என்று பொதுவாகச் சொன்னாலும் சப்பாத்து மற்றும் காலணி வகைகள் எல்லாமே இதனுள் அடங்கும்.

கைத்தடி, சரியாக நடப்பதற்கு மட்டுமல்ல; சமயத்தில் அது தற்காப்புத் தாக்குதலுக்கும் பயன்படலாமல்லவா? செருப்பும் அப்படித்தான்.

எனது ஆசான் காலஞ்சென்ற வித்துவான் க.ந. வேலன் அவர்கள் அப்பொழுதெல்லாம் வலதுகால் செருப்பின் முன்பகுதிக்குள் காலை நுழைத்துக்கொண்டு பின்பகுதி வாரை காலைச் சுற்றிப் பொருத்தாமலே விட்டிருப்பார். அதற்கு அவர் 'யாராவது என் மீது கைவைத்தால் அல்லது வாய் வைத்தால் கழற்றிக் கொடுப்பதற்குத்தான் அப்படி....' என்று விளக்கமும் கொடுத்தார். ஆனாலும் எனக்குத் தெரிந்தவரை அப்படி யாரும் அவரால் செருப்படி பட்டதில்லை... வாயடிதான் பட்டிருக்கிறார்கள்.

கலைவாணர் என்.எஸ். கிருஷ்ணனும் 'பாதையில் போகும் பெண்ணைப் பார்த்துப் பல்லிளிப்பதும் ஒருவகைச் சிரிப்பு. அதன் பலனாய் உடனே பரிசாய்க் கிடைப்பது காதலுந்த பழஞ்செருப்பு' என்றிருக்கிறார். நமது இளைஞர்கள் சிலர்கூட அப்படி நடந்து பெண்களிடமிருந்து 79.90 பரிசு பெறுவதுண்டல்லவா?

ஆமாம், நம் நாட்டிலேயுள்ள இரு பெரும் காலணித் தயாரிப்பாளர்களும் மட்டமாக என்றில்லாமல் 90 சதமும் வரக்கூடியதாகவே தங்கள் தயாரிப்புகளுக்கு விலை போட்டிருப்பார்கள். பேருந்து நடத்துநர்கள் சிலர் ஐம்பது சதம் ஒரு ரூபாய் என மிச்சம் கொடுக்காத இந்தக் காலத்திலேகூட கொழும்பிலேயுள்ள அவர்களின் காட்சியறைகளில் மறந்துவிடாமல் பத்துச் சதம் மிச்சம் கொடுப்பார்கள். அதுவும் எப்படித் தெரியுமா? விசேட தினங்களில் வெற்றிலையில் வைத்துக் கைவிசேடம் கொடுப்பது போல... மத்திய வங்கியில் பெறப்பட்ட புத்தம் புதிய பளிச்சிடும் பத்துச்சத நாணயத்தையும் பற்றுச்சீட்டுக்குள் வைத்துத்தான்...

***

செருப்புடன் சென்று வெறுங்காலுடன் திரும்புவவர்கள் பற்றியும் வெறுங்காலுடன் சென்று செருப்புடன் திரும்புவவர்கள் பற்றியும் இந்த இடத்திலே சொல்லத்தான் வேண்டும்.

செருப்பு எவ்வளவுதான் முக்கியமானது என்றாலும் கோவில், திருமண மண்டபம் போன்ற இடங்களைப் பொறுத்தவரை அவைகளை வெளியே கழற்றி விட்டுத்தான்

உள்ளே சென்றுவர வேண்டும். அதனால் உள்ளே சென்றவர்களின் நினைவெல்லாம் தங்கள் செருப்புகளைப் பற்றியதாகவே இருக்கும். வெளியே 'ஜோடி மாற்றம்' நிகழாமல் இருக்க வேண்டுமே - செருப்புக் காணாமல் போகாதிருக்க வேண்டுமே என்ற எண்ணமே 'போன காரியத்தை' விட முக்கியமாக அவர்களின் மனங்களில் நீக்கமற நிறைந்திருக்கும்.

பெரிய கோவில்களில் மட்டும் சைக்கிள் பாதுகாப்பு நிலையம் போல இவைகளைப் பாதுகாத்துக் கொடுக்கும் வசதிகள் இருப்பதுண்டு. கடலை விற்பனையாளர்களும் இந்தச் சேவைகளைச் செய்வதுண்டு. அவர்களில் பலரும் அதற்காகத் தனியாகக் கட்டணம் பெறமாட்டார்கள். அதற்கு நன்றிக்கடனாக கடலை, கற்பூர வகைகளை அவர்களிடமே வாங்கினால் போதும்!

செருப்புக் களவு என்பது பெரும்பாலும் தெரியாமல், தற்செயலாக மாறிக் கொழுவிக்கொண்டு போவதினால் தான் சம்பவிக்கிறது என்றும் கொள்ளலாம். இதனைத் தவிர்ப்பதற்கு ஒரு வழி சொல்லுகிறேன்.

செருப்பைக் கழற்றி விடும்போது அவைகளை சோடியாக - 'அரசாள' வைப்பது போலில்லாமல் அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாகவும் - வளம் மாறியும் வைக்க வேண்டும். அப்படியென்றால் உங்களைத் தவிர வேறெவரும் பின்னர் அதனை அப்படித் தேடிக்கொண்டிருக்க மாட்டார்கள். ஆனால், நீங்களே பின்னர் அப்படி உங்களுடையதைத் தேடும்போது மற்றவர்கள் உங்களைத் 'தவறாக' நினைக்காமலும் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும்.

ஒரு திருமண மண்டப வாயிலில் புதிய றப்பர் செருப்பைக் கழற்றிவிட்டு நான் உள்ளே சென்றதை யாரோ 'கண்' வைத்துவிட்டார்கள். கல்யாணச்சபை, கதைச்சமா எல்லாவற்றையும் முடித்துவிட்டு வெளியே வந்ததும் எனது செருப்பைக் காணவில்லை. அதற்குப் பதில் எனக்காக அங்கே மிகப் பழைய ஒரு சோடி றப்பர் செருப்பு இருந்தது. வெறுங்காலுடன் சென்று செருப்புடன் திரும்புவதைவிட அது பரவாயில்லை என்கிறீர்களா?

ஆப்ரகாம் லிங்கனாக இருக்க வேண்டும். ஒரு சமயம் அவர் தமது சப்பாத்தைத் துடைத்துக் கொண்டிருக்கும்போது அவரது நண்பர் ஒருவர் வந்துவிட்டார். கேலியாக "உங்கள் சப்பாத்தை நீங்கள் தான் துடைப்பீர்களா?" என்றார்.

லிங்கன் அவருக்குச் செருப்படி போல பதிலடி கொடுத்தார்.

"ஆமாம்... நீங்கள் என்றால் யாருடைய சப்பாத்தையெல்லாம் துடைப்பீர்கள்?"

(03.04.05)

முத்த பத்திரிகை ஆளர்கள்!

“புகைவண்டி போய், டீசல் இயந்திர ரயில் வந்து... தபால் ரயிலுடன் யாழ்தேவி, உத்தரதேவி போன்ற கடுகதி ரயில்கள் வந்து... அதற்குப் பின்னர் இன்னும் அதிவேக இன்ரர்சிற்றி வந்து... அதன்பின்னர் அந்தோ, எல்லாமே போய்விட்டது...”

முன்னொரு பத்தியிலே அப்படி எழுதியிருந்தேன். இப்பொழுது அதனோடு ஓரளவு தொடர்பு கொண்டிருந்ததான இன்னொரு விவரத்துக்கு வருகிறேன்.

தபால் விநியோகிப்பவர்கள் போலவே அப்பொழுதெல்லாம் பத்திரிகைகளை வீடுகள் தோறும் சென்று விநியோகிப்பவர்கள் என்றும் பலர் இங்கெல்லாம் இருந்தனர். ஆனால், ரயில் எப்படியோ அப்படியே அத்தொழிலும் இல்லாமற் போய்விட்டது...

கொழும்பு கோட்டையிலிருந்து வருகின்ற இரவுத் தபால் ரயிலிலிருந்து (Mail Train) தபால் பொதிகள் வருவதுபோல பத்திரிகைப் பொதிகளும் வரும். கொழும்பில் அன்றாடம் விற்பனைக்கு வருகின்ற பத்திரிகைகள் நகரப் பதிப்பு (City edition) என்றும், இங்கு அடுத்த நாள்

விற்பனைக்கென அன்றிரவு ரயிலில் அனுப்பப்படும் பத்திரிகைகள் மாகாணப் பதிப்பு (Provincial edition) என்றும் வழங்கப்படும். மாகாணப் பதிப்பின் முன்பக்கத் தலைப்புச் செய்திகள் நகரப் பதிப்புடன் அல்லது பிந்திய பதிப்புடன் (Late edition) ஒப்பிடும்போது 'கூடக்கூட' என்றில்லாமல் 'ஆறிய கஞ்சி' யாகத்தான் இருக்கும்.

பத்திரிகைப் பொதிகள் முகவர்களுக்கென்று மட்டுமல்லாது மேலே குறிப்பிட்ட அங்கீகரிக்கப்பட்ட பல தனிப்பட்டவர்களுக்கும் அனுப்பப்படும், பொதிகளின் மேல் அவர்களின் பெயர், முகவரிகள் ஆங்கிலத்தில் பெரிய எழுத்தில் அச்சில் பொறிக்கப்பட்டிருக்கும். கூடவே பத்திரிகை முகவர் (News Agent) என்பதும் தான்!

முக்கியமான ரயில் நிலையங்களிலே தபால் பொதிகளைப் போலவே பத்திரிகைப் பொதிகளையும் ரயில் தள்ளிவிட்டுச் செல்லும். அங்கே அதனை எதிர்பார்த்து அதிகாலை முதல் காத்திருக்கும் 'பேப்பர்' காரர்கள் தங்களுக்குரியதைப் பெற்றுக் கொள்வார்கள். பொதியைப் பிரித்துச் சரிபார்த்துக் கொண்டதும் தங்கள் சைக்கிள்களில் அவைகளைக் கட்டிக்கொண்டும் தேவைக்கேற்ப முன் கூடையில் அடுக்கிக்கொண்டும் அங்கிருந்து சாரி சாரியாகப் புறப்பட்டுச் செல்வார்கள். தபால் நிலையங்களில் தபாற் சேவகர்கள் தரம்பிரித்த கடிதங்கள் - பொதிகளுடன் புறப்பட்டுச் செல்வதை ஒத்த காட்சிதான் அதுவும்...

பின்னர் பத்திரிகை நிறுவனங்கள் தங்கள் கிளை அலுவலகங்களை இங்கே நிறுவியதும் அங்கிருந்தும் அந்தப் பணிகள் தொடர்ந்தன. குறிப்பாக அசோசியேட்டட் நியூஸ் பேப்பர் ஒவ் சிலோன் லிமிடெட் (லேக் ஹவுஸ்) தங்கள் பத்திரிகைப் பொதிகளை வானில், தங்கள் கிளைகளுக்கு

அணுப்பத் தொடங்கின. அவர்கள் கொழும்பிலிருந்து கதிர்காமம் வரையிலான தங்கள் பத்திரிகைப் பொதி விநியோகத்தை ஒரு சொகுசுப் பேருந்து மூலமே செய்கிறார்கள். கதிர்காமம் செல்ல விரும்பும் பயணிகள் விரும்பினால் அந்தப் பேருந்தில் இடம் பிடித்துக் கொள்வதற்காக முன்கூட்டியே பதிவு செய்து கொள்ளலாம். தினமும் முன் இரவில் கொழும்பிலிருந்து புறப்பட்டு அடுத்த நாள் அதிகாலை கதிர்காமத்தை அடையுமாம், அந்தக் கடமையே கண்ணான பேருந்து.

இந்தச் சம்பவங்களை நினைவு கூர்ந்து எழுதுகின்ற அந்தக் குறிப்பிட்ட 'பொற்' காலத்திலே குடா நாட்டிலே ஒரேயொரு தமிழ்த் தினசரியாக 'ஈழநாடு' வெளிவந்து கொண்டிருந்தது. அதன் விலை பத்துச் சதமாக இருந்தது. தினகரன், வீரகேசரி மற்றும் ஆங்கிலத் தினசரிகள் பதினைந்து சதமாகவும் அவைகளின் ஞாயிறு பதிப்புக்கள் இருபதோ இருபத்தைந்து சதமாகவோ இருந்திருக்க வேண்டும்.

அப்பொழுதெல்லாம் ஆங்கிலப் பத்திரிகைகள் தான் அதிகமாக விற்பனையாகி வந்தன - பெரிய வார்த்தைகளைச் சொல்லி இடர்ப்படாதிருப்பதற்காக அந்தப் பேப்பர்காரர்கள் - 'டெயிலி', 'ரைம்ஸ்', 'மிரர்' என்றவாறாகத்தான் சொல்லிக் கொள்வார்கள். வாடிக்கைக்காரர்களின் வேண்டுகோளுக்கிணங்க அவர்கள் ஆனந்த விகடன் தொடக்கம் இலஸ்ரேட்டர் வீக்லி, அம்புலிமாமா வரையிலான பருவ வெளியீடுகளையும் எடுத்துவந்து கொடுத்தனர். பின்னாளில் இவர்கள் பத்திரிகை விநியோகத்துக்காகத் தங்கள் வாடிக்கையாளர்களிடமிருந்து விநியோகக் கட்டணம் (Delivery charge) என்றும் தனியாகப் பெற்றுக்கொண்டனர்.

மேலிடத்திலிருந்து இவர்களுக்கு ஒரு கட்டுப்பாடும் விதிக்கப்பட்டது. அதாவது தங்கள் வெளியீடுகளுக்கு விநியோகிப்பவர்களாக இருப்பவர்கள் போட்டிப் பத்திரிகைகளைத் தொடக்கூடாது என்பதுதான் அது. இருந்தாலும் அவர்களின் சிலர் ஒன்றாகப் புறப்பட்டுப் பிரியும் இடங்களில் சில பத்திரிகைப் பரிமாற்றங்களும் செய்வதுண்டு.

தபாற் சேவகர்கள் 'விசில்' ஊதித் தங்கள் வருகையைத் தெரிவிப்பதுபோல இவர்கள் 'அப்பம்மா' கோர்ண் அல்லது பற்றிக் கோர்ணை ஒலிக்கச் செய்வார்கள். அல்லது அவர்கள் பெல் அடிக்கும் விதத்திலிருந்தே 'பேப்பர் வருகிறது' என்பதைப் புரிந்து கொள்ளவும் முடியும்.

ரயில் போய்விட்டதாலும் நாட்டிலே இயல்பு வாழ்க்கை சீர்குலைந்ததாலும் அந்தத் தொழில் போய் விட்டதெனினும் அந்த நினைவு போய்விடவில்லை. அந்தச் சைக்கிள் பத்திரிகை விநியோகிப்பவர்களுக்குத் தபாற் சேவர்களைப் போலவே சமூகத்திலே ஒரு மதிப்பு இருந்தது. அதற்குக் காரணம் அவர்கள் நியூஸ் ஏஜென்டுகளல்லவா? அவர்களது இல்லங்களும் நூல்நிலையங்கள் போலத்தான் இருக்கும். அயலிலுள்ள பலருக்குப் படிக்கும் பழக்கத்தை அவர்களும் தான் ஏற்படுத்தினார்கள்; அவர்களும் படித்தார்கள். எனக்குத் தெரிய கதிர்வேலு, நல்ல தம்பி, நடராசா, துரைராசா, துரைசிங்கம் என்றெல்லாம் சற்று வயதானவர்களே அநேகமாக அத்தொழிலில் ஈடுபட்டிருந்தனர். அவர்களை இன்னொரு கோணத்தில் 'மூத்த பத்திரிகை ஆளர்கள்' என்று சொன்னாலும் மிகப் பொருத்தமாகவே இருக்கும் போலிருக்கிறது.

43

யாழ்ப்பாணத்துப் பத்திரிகைகள் - சில நினைவுகள்

‘பேப்பர்... பேப்பர்... உலகில் நடப்பதை ஒவ்வொரு நாளும் அறிவிக்கும்... பேப்பர்...’

- இப்படியாக ஒரு படத்தில் நகைச்சுவை நடிகர் கே.பி. சந்திரபாபு கூவிக் கூவிப் பத்திரிகைகள் விற்பவராக வருகிறார். ஆமாம், இந்த வாரமும் பத்திரிகை விற்பனை சம்பந்தமாகவே எழுதுகிறேன்.

சைக்கிள்களில் விநியோகம் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்த அந்தக் காலத்திலேயே பத்திரிகைகளைக் காவிச் சென்று விற்பனை செய்து கொண்டிருந்த பல ‘சந்திரபாபு’க்களையும் எமது பிரதேசத்திலும் காணமுடிந்தது. அவர்கள் பேருந்து நிலையங்கள், வைத்திய சாலைகள், இன்னும் மக்கள் கூடும் இடங்களுக்கெல்லாம் சென்று பத்திரிகைகளைக் கூவிக் கூவி விற்பார்கள். தலைப்புச் செய்திகளையும் வாய்விட்டுக் கத்திச் சொல்லுவார்கள்.

பத்திரிகைகளை மக்கள் தேடிச் சென்று வாங்குவார்கள் என்று நம்பியிராது அவர்களைத் தேடிச்

சென்று பத்திரிகைகளைச் செலுத்துவதில் அவர்களும் பெரும் பங்காற்றினார்கள். சில கட்சித் தொண்டர்களும் தங்கள் கட்சிப் பத்திரிகைகளை அந்த முறையில் அப்போது விற்பனை செய்தார்கள். அட அப்பா, அவர்களிடமிருந்து 'தப்பினாலே போதும்' என்றிருக்கும்!

1959ஆம் ஆண்டிலிருந்து யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வாரம் இருமுறையாக வெளிவந்து கொண்டிருந்த 'ஈழநாடு' 1961 மாதிலிருந்து தினசரியாக வெளிவரத் தொடங்கியது. யாழ்ப்பாணம் கச்சேரி முன் தமிழரசுக் கட்சியின் மறியல் போராட்டம் 1961 மார்ச் 20ஆம் திகதி ஆரம்பமானது. அன்று கச்சேரியில் நடந்த நிகழ்வுகளை வைத்து 'ஈழநாடு' பிந்திய பதிப்பொன்றும் வெளியிட்டு மக்கள் மத்தியில் இடம் பிடித்துக் கொண்டது. அதனால் 'ஈழநாட்டை' 'சத்தியாக்கிரகத்தில் முளைத்த பத்திரிகை' என்று சிலர் வர்ணித்ததுண்டு.

அதேபோல கோகிலாம்பாள் வழக்கு விசாரணைகளை விலாவாரியாக வெளியிட்டதன் மூலமும் ஈழநாடு தனது பிரபல்யத்தை அதிகரித்துக் கொண்டதாம். அதனால் 'கோகிலாம்பாள் புகழ்...' என்றும் வேறு சிலர் அடைமொழி போடுவதுண்டு.

உண்மையில் "... சத்தியாக்கிரகத்தின் போது 'ஈழநாடு' விற்பனையானதைவிட கோகிலாம்பாள் வழக்கு விசாரணையின்போது மிக அதிகமான பிரதிகள் விற்பனையாகின" என்று அதன் ஆசிரியராகவிருந்த கோபு தமது 'பத்திரிகைப் பணியில் அரை நூற்றாண்டு' நூலில் குறிப்பிடுவது சரியாகவிருக்கும்.

சந்தர்ப்பச் சூழ்நிலைகளும் வரலாற்று முக்கியத்துவம் வாய்ந்த நிகழ்வுகளும் சில பத்திரிகைகளின் தோற்றத்துக்கும் வளர்ச்சிக்கும் காரணமாக அமைந்துள்ளமை உண்மைதான். அதனை வேறொரு கோணத்திலும் பார்க்கலாம்.

அப்பொழுதெல்லாம் புனிதலிங்கம் என்பவர் 'மக்கள் குரல்' என்றும் அனலைச் செழியன் என்பவர் 'இனமுழக்கம்' என்றும் பத்திரிகைகள் நடத்தியதுண்டு. முன்னவருக்கு சினிமா - நாடக உலகத் தொடர்புகளும் பின்னவருக்குத் திராவிட இயக்கத் தொடர்புகளும் இருந்தன. பத்திரிகையைக் கவர்ச்சியாக வடிவமைப்பதில் இருவருமே கெட்டிக்காரர்கள் என்றாலும், இதழ்கள் என்னவோ ஒழுங்காக வெளிவந்ததில்லை. சத்தியாக்கிரகம், தமிழாராய்ச்சி மாநாடு, தமிழரசுக் கட்சி மாநாடுகள், கோட்டை மைதானத்தில் நடைபெறும் 'மாபெரும் கூட்டங்கள்' இவைகளைப் பயன்படுத்தி இவர்களும் தங்கள் பத்திரிகைகளைத் திடீரென்று வெளியிட்டு அதிசயிக்க வைப்பார்கள். பத்திரிகை வார இதழா, மாத இதழா என்பதற்கு விளக்கம் இராது. எத்தனையாவது குரல் என்றோ எத்தனையாவது முழக்கம் என்றோதான் இருக்கும்...

கச்சேரி மறியல் போராட்டம் மக்கள் போராட்டமாகத் தொடர்ந்து கொண்டிருந்தது... அங்கு எந்த நேரமும் எக்கச்சக்கமான மக்கள் கூட்டம்... வெள்ளம்... அந்த இடத்திலே கூட்டத்தைப் பயன்படுத்திக் கூவிக் கூவிப் பத்திரிகைகள் விற்பவர்களுக்கும் குறைவில்லை. போராட்டத்தின் ஒரு திருப்பமாகச் சித்திரை 11ஆம் திகதியன்று முத்திரை வெளியிட்டுத் தனியான தபாற் சேவையும் ஆரம்பிக்கப்பட்டு விட்டது. இனியும் அரசு

பார்த்துக் கொண்டிருக்காது; எந்த நேரத்திலும் எதுவும் நடக்கலாம் என்ற நிலை...

அந்த நேரத்தில் கச்சேரிக் கூட்டத்தைப் பயன்படுத்திப் 'புதுச் செய்தி' என்றொரு புதிய மாலைப் பத்திரிகை ஐந்து சதத்துக்கு வெளிவந்தது. அதனைப் பத்திரிகை என்பதைவிட இரண்டாக மடிக்கப்பட்ட துண்டுப் பிரசுரம் என்றே சொல்ல வேண்டும். அதுவும் சில தினங்களே வெளிவந்தது. அதனை வரதர் வெளியீடு என்று அப்போது பேசிக் கொள்ளப்பட்டது. ஆனால், அதனைத் தாங்கள் வெளியிடவில்லை; தங்கள் அச்சகத்திலேதான் 'அது' அடிக்கப்பட்டது என்று திரு. தி.ச. வரதராசன் (வரதர்) இப்பொழுது நினைத்துச் சொல்லுகிறார்.

அந்தப் பிரசுரம் கூட ஒரு 'வரலாறு. படைத்திருக்கிறது' என்பதற்காகவே இதனைக் குறிப்பிடுகிறேன். 17ஆம் திகதி வெளிவந்த அப்பிரசுரத்திலே யாரும் முந்தித்தராத ஒரு 'ஸ்கூப்' செய்தியாக 'இன்று ஏதோ நடக்கப்போகிறதாம்' என்றவாறாக ஒரு புதுச்செய்தி வெளியாகி இருந்தது. அன்று நள்ளிரவுதான் அவசரகால நிலை பிரகடனப்படுத்தப்பட்டு தலைவர்கள் கைது செய்யப்பட்டு 56 நாள்சுளாக நடத்துவந்த அறப்போராட்டம் இராணுவத்தால் முறியடிக்கப்பட்டது.

தலைப்புச் செய்திகளைச் சொல்லிப் பத்திரிகை விற்பனை செய்தவர்களில் அவரும் ஒருவர். சந்திரபாபுவை நினைவுபடுத்தும் தோற்றம். அவரது பெயர்... அதை ஏன் உங்களுக்கு... வைரமாளிகை (Diamond house) என்றாலே அது அவரைத்தான் குறிக்கும். குறிப்பிட்ட நகை மாளிகை தனது பெயரை முன்னாலும் பின்னாலும் பொறித்த

மேலாடைகளை அவருக்கு உபயமாகக் கொடுத்திருந்ததாம். அவரும் எப்பொழுதும் கூத்துக்களில் 'வந்தேனே' எனக் கட்டியம் கூறியபடி நாடக மாந்தர் தோன்றுவது போலத் தன்னை அறிமுகம் செய்தவாறே பேருந்துகளில் ஏறி இறங்குவார். பஸ் இலக்கம், அதுபோகும் இடங்கள் எல்லாவற்றையும் சொல்லியவாறே தனது காரியங்களை முடித்துக் கொள்வார். அவர் பத்திரிகைகள் மட்டுமல்லாது பஞ்சாங்கம் சவிப் ரிக்கெற் என்றும் மாறிமாறி விற்பனை செய்வார். ஆங்கிலமும் சரளமாகப் பேச வல்லவர். ஆங்கில எழுத்தாளர்கள், கவிஞர்களின் ஆக்கங்களைத் தண்ணீர் பட்ட பாடாக மளமள என்று பொழிந்து தள்ளுவார். அவர் நடப்பதும் பேசுவதும் ஒரு ரகம். ஒரு நாடக நடிகன் தோற்றுவிடும் அளவுக்குத் தனக்குரிய விற்பனையாளர் பாத்திரத்தை லாவகமாகச் செய்வார்.

மீண்டும் சந்திர பாபுவின் அந்தப் பாடல் வரிகள்...

'மையிலை நனைத்து பேப்பரில் அடித்தால் மறுத்துப்பேச ஆளில்லை... பேப்பர்...'

(17.04.05)

கதைகள் பலவிதம்...

“கந்தசாமி ஒரு நல்ல பையன். அவன் விடியமுன் எழுந்து...”

இது நாம் தொடக்கப் பள்ளியில் ‘பாலபோதினி’யில் முதற் பாடமாகப் படித்த பாடத்தின் முதல்வரிகள். இன்றும் கூட நினைவை விட்டகலாது இருப்பது அந்த வரிகள் மட்டுமல்ல, அந்த ஒழுங்கு தவறாத மாணவனான கந்தசாமியின் தோற்றமும் தான். நாலுமுழ வேட்டி, அரைக்கை மேல் சட்டை, கையிலே புத்தகக் கட்டு... அவைகளும் தான்!

‘ஐந்திலே வளையாதது ஐம்பதிலே வளையாது’ என்பார்கள். ஐந்திலே வளைப்பதில் அக்காலத்திலும் பாடநூல் வெளியிடுவோர் எவ்வாறு கருத்தூன்றிச் செயற்பட்டிருந்தனர் என்பதற்கு அப்பாடமும் ஓர் எடுத்துக்காட்டு.

பின்னாளில் உயர் வகுப்பிலே ‘தமிழ் உரைநடை விருந்து’ நூலிலே படித்த ஒரு கதை கூட அப்படித்தான் மனதிலே நிற்கிறது.

ஒரு திருட்டுக் கூட்டம். அது அந்தக் கிராமத்திலே முறை வைத்துத் திருட்டுக்களை நடத்திக் கொண்டிருக்கிறது. அன்றைக்கு அவளின் முறை. அந்தக் கிழவி விளக்கேற்றி வைத்துவிட்டு அவர்களின் வரவுக்காகக் காத்திருக்கிறாள். வீட்டிலே 'கமகம்' வெணச் சமையல் வேலைகள் வேறு நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கிறது.

திருட்டுக் கூட்டமும் சொல்லி வைத்தாற்போல வீட்டுக்குள் புகுந்துவிட்டார்கள். 'பணம் எங்கே? நகைகள் எங்கே? பெட்டிச் சாவி எங்கே?' என்று அவர்கள் கேட்பதற்கு முன்னர் கிழவி அவர்களை வரவேற்கிறாள்.

'பாவம்... நீங்கள் களைத்துப் போய் வந்திருப்பீர்கள். முதலில் நன்றாகச் சாப்பிடுங்கள்' என்றவாறு அவள் எல்லாருக்கும் 'இலை' போடுகிறாள்; அறுசுவை உணவுகள் பரிமாறப்படுகின்றன. நன்றாகச் சாப்பிட்டு முடிந்ததும் கிழவி அவர்களைப் பார்த்து 'இனி நீங்கள் வந்த காரியங்களைப் பார்க்கலாம்' என்கிறாள். திருட்டுக் கூட்டத் தலைவன் தயங்கி நிற்கிறான். 'உண்ட வீட்டுக்கு இரண்டகம் செய்வதா?' என்ற சிந்தனையாகவிருக்கும். அதைப் பயன்படுத்தி கிழவி 'திருட்டுக் குற்றம்' பற்றிப் போதனை செய்கிறாள். அவர்களும் 'இனித் திருடுவதில்லை' என்ற முடிவுடன் - திருந்தியவர்களாக அவ்வீட்டைவிட்டு வெளியேறுகிறார்கள்.

எப்படி ஆங்கிலப் பாடத்திலே அன்று நாம் படித்த புதையல் தீவும் (Treasure island), கலிவரின் பயணமும் (Gulliver's Travel) மனதை விட்டகலாதுள்ளனவோ அப்படித்தான் இக்கதையும் அமைந்துவிட்டது.

இடைக்காலத்திலே பாடசாலைகளிலே நீதிக்கதைகளாகச் சொல்லப்பட்ட - போதிக்கப்பட்ட கதைகளும் அந்த வகையினவே. வகுப்பிலே பின் வாங்கிலே இருந்து 'பராக்கு'ப் பார்த்த மாணவர்களினால் கூட அவைகளை மறக்க முடியாது. அந்தப் 'பிரபலம்' காரணமாகத்தான் பிற்காலத்திலே அக்கதைகளை வைத்துப் பல புதுக் கதைகளும் கிளைக் கதைகளும் தோன்றலாயின.

பாட்டி ஒருத்தி வடை சுட்டுக் கொண்டிருக்கிறாள். காகம் ஒன்று வந்து வடை ஒன்றைக் கவ்விக் கொண்டு சென்று மரக்கிளையில் அமர்ந்துவிட்டது. அதைக் கண்ட நரி ஒன்று காகத்துக்கு 'ஐஸ்' வைத்து அதைப் பாடச் சொல்கிறது. காகமும் புகழுக்கு மயங்கி வாயைத் திறந்து பாட, வடை கீழே விழுகிறது. நரி அதைக் கவ்விக் கொண்டு ஓட்டம் பிடித்துவிடுகிறது. இதை வைத்து இன்னொரு கதை... நரி தந்திரமான மிருகம்தான். ஆனால், காகமும் புத்தியுள்ள பறவையல்லவா? அதனால் நரி பாடச் சொன்னதும் காகம் வடையைக் காலுக்குள் மாற்றி வைத்துக் கொண்டு பாடியதாம்...

இந்தப் பாட்டி - வடைக் கதையை முதலாக வைத்தே இன்னொரு கதை... ஒரு போட்டி; யார் மிக நீண்ட கதை சொல்லுகிறாரோ அவருக்குப் பரிசு! பலர் கதைகள் கூறுகிறார்கள்... எல்லாருமே ஓரளவில் நிறுத்திக் கொள்கிறார்கள். கடைசியில் ஒருவர் வருகிறார்; கதை சொல்லுகிறார். "ஒரு கிழவி; அவள் ஏராளமாக உழுந்தரைத்து வைத்துக்கொண்டு வடைகள் சுட்டுக் கொண்டிருக்கிறாள்... ஒரு காகம் வருகிறது, ஓர் வடையை எடுத்துக்கொண்டு பறந்துவிடுகிறது... மீண்டும் ஒரு காகம்

வந்து இன்னொரு வடையை எடுத்துக்கொண்டு பறந்துவிடுகிறது. மீண்டும் ஒரு காகம்...” இப்படியே கதை தொடர்கிறது ‘போதும் நிறுத்து... உனக்குத்தான் பரிசு’ என்கிறார் நடுவர்.

இப்படியே நாம் அறிந்த கிரிசாம்பாள் கதை, முயலும் ஆமையும் - ஓட்டப் பந்தயக் கதை - இவைகளுக்கெல்லாம் கூட பல புதுக்கதைகளும் கிளைக்கதைகளும் சொல்லப்படுகின்றன. அவ்வளவுக்கு அக்கதைகள் எம்மைச் சிந்திக்க வைத்தன.

ஓர் ஏழை விறகு வெட்டி... விறகு வெட்டிச் சீவியம் நடத்திக் கொண்டிருந்தான்... ஒரு நாள் ஆற்றங்கரை மரம் ஒன்றை வெட்டிக் கொண்டிருக்கையிலே அவனது கோடரி தவறி ஆற்றிலே விழ தண்ணீர் அதை அடித்துச் சென்றுவிடுகிறது. என்ன செய்வான் அந்த ஏழை. கடவுளை வேண்டி அழுது கொண்டிருந்தான்.

கடவுள் அவன் முன் தோன்றி, “என்ன வேண்டும், சொல்” என்கிறார். இவன் தனது கவலையைச் சொன்னதும் கடவுளானவர் ஆற்றிலே இறங்கி ஒரு தங்கக் கோடரியுடன் தோன்றி, “இதுதானே உனது கோடரி?” என்கிறார். இவன் “இல்லை” என்கிறான். கடவுள் மீண்டும் ஆற்றிலே இறங்கி ஒரு வெள்ளிக் கோடரியுடன் தோன்றினார். இவன் அதற்கும் “இல்லை” என்கிறான். கடவுள் கடைசியாக இவனது கோடரியைக் கண்டெடுத்துக் கொடுத்தபோது, “அதுதான் எனது” என்று பெற்றுக்கொண்டான். அவன் பேராசைப்படாமல் உண்மையைச் சொன்னதற்காக கடவுளானவர் மூன்று கோடரிகளையும் அவனுக்கே கொடுத்துவிட்டு மறைந்தருளினார்.

அதுதான் தெரியுமே என்கிறீர்களா? சரி, இதுவும் தெரியுமா என்று பாருங்கள்...

அதே விறகு வெட்டி பின்னாளிலே ஒரு கூட்டத்திலே தனது மனைவியைத் தவறவிட்டு விடுகிறான். கடவுளை வேண்ட, அவரும் அவன் முன்தோன்றி விசாரிக்கிறார்.

எழில் சொட்டும் இளம் அழகி ஒருத்தியை அவன்முன் கொண்டுவந்து நிறுத்திய கடவுள், “இவள்தானே” என்கிறார். இவளும் வாயிலே தேனூற பேராசைப்பட்டவன்போல “ஆம்” என்கிறான்.

கடவுளுக்கு “அவன்தான் இவளா” என்ற ஆச்சரியம். “இன்றைக்கு மட்டும் ஏன் பொய் சொன்னாய்?” என்கிறார்.

“நான் ‘இவள் அல்ல’ என்றதும் நீங்கள் இன்னொரு நடுத்தர அழகியைக் காட்டுவீர்கள். நான் அதற்கும் ‘இல்லை’ என்றதும் நீங்கள் என்னவளை காட்டுவதுடன், உண்மை பேசியதற்காக மூன்றையுமே என்னிடம் தள்ளிவிட்டுச் செல்வீர்கள். ஒன்றை வைத்தே காலம் தள்ளமுடியாத நான் எப்படி மூன்றையும் வைத்து... அதனால்தான்..!” என்றானாம் அவன்.

(24.04.05)

45

அதோ, அந்த அர்த்தநாரீஸ்வரர்கள்..!

‘கொழும்புப் பெண்’ நகைச்சுவை நூல் வெளியீட்டு விழா 1965இல் யாழ் வைத்தீஸ்வரா வித்தியாசாலையில் நடைபெற்றபோது ‘இதுவும்’ நடந்தது.

அதிலே நூலாய்வு செய்தவர்கள் கொழும்புப் பெண்களைப் பற்றி நூலாசிரியர் ‘அப்படி’ எழுதியதற்காக அவர்களின் கோபத்திற்கும் வெறுப்புக்கும் ஆளாகியுள்ளார் என நகைச்சுவையுடன் குறிப்பிட்டார்கள்.

அதே விழாவில் அதற்குப் பின்னர் பேசிய ஈழத்தின் நாடகத் தந்தை கலையரசு க. சொர்ணலிங்கம் அவர்களும் நகைச்சுவையாகவே அக்கருத்தை மறுத்துப் பேசினார். “கொழும்புப் பெண்கள் வயிறு தெரியவும் கழுத்தை ஆழவெட்டிச் சட்டை அணிவதும் எதற்காக? மற்றவர்களைக் கவர்வதற்காகவும் அவர்கள் தங்களைப் பார்த்து ‘அப்பிறிசியேற்’ பண்ண வேண்டும் என்பதற்காகவும் தானே? அதனால் தங்களை மிகவும் நுணுக்கமாகக் கவனித்துப் ‘புத்தகம்’ எழுதியவரை அவர்கள் வெறுக்க மாட்டார்கள்; விரும்புவார்கள்” - என்றார்.

காங்கேசன்துறை வீதியால் தெல்லிப்பழை செல்லும் பேருந்திலே என் கருத்தைக் கவர்ந்த நிகழ்ச்சி அது... பேருந்து புறப்படும் சமயம் மாணவ - மாணவியர்களின் கூட்டம் ஒன்று அதிலே ஏறுகிறது. அதிலே அவனு(ளு)ம் இருந்தான்(ள்).

அவன் ஒரு வித்தியாசமான காற்சட்டையும் றீசேட்டும் அணிந்திருந்தான். தலை மயிரை நீளமாக வளர்த்து 'அள்ளிக்' கட்டியிருந்தான். பின்பக்கம் பார்த்தால் பெண்மணியாக இருக்குமோ என்று தோன்றும். முன்பக்கம் 'இன்னும்' சில திருத்தங்கள் செய்திருக்கலாம். மற்றும்படி இப்பொழுதெல்லாம் சில பெண்களும் தாம் அதுபோல காற்சட்டை - றீசேட் அணிவதுண்டுதானே...

அந்த ஆள் பேருந்திலே ஏறியதும் பயணிகள் மத்தியிலே ஒருவித சலசலப்பு. எல்லாருடைய கவனமும் அவன் மீதே சென்று சென்று திரும்பின. அவர்களுடைய கதைகளும் சிந்தனைகளும் கூட அவனைப் பற்றியதாகவே இருந்தன. பிறரின் கவனத்தைக் கவர்வதற்காகத்தான் அவன் அப்படிச் கோலம் கொண்டான் என்றால் அதிலே அவன் வென்றுவிட்டான் என்றுதான் சொல்ல வேண்டும்.

அவனும் கையிலே சில கொப்பிகளுடன் மாணவன் போலத்தான் தோற்றமளித்தான். ஆனால், நிச்சயமாகக் கல்லூரி மாணவனாக இருக்க முடியாது.

கொழும்பிலேயுள்ள ஒரு கல்லூரி, முஸ்லிம் மாணவிகளுக்கு அவர்களின் பாரம்பரிய 'பர்தா' உடையுடன் வரக்கூடாது என்று சொல்லியதாம். அதனால் அங்கு பிரச்சினை உருவாகியுள்ளதாகச் செய்திகள் வருகின்றன. அப்படி இருக்கும்போது அவன் எப்படிச்

சீருடையல்லாத அந்த (அலங்) கோல உடையில் கல்லூரி செல்ல முடியும்? ஒரு காலத்தில் அவன்கூட இங்கு கல்லூரி செல்லும்போது ஒழுங்காகத்தான் இருந்திருப்பான்...

இப்படித்தான் எமக்குத் தெரிய ஓர் இளைஞன் அப்பொழுதெல்லாம் பெண்கள் போலவே குழைந்தும் நெளிந்தும் திரிந்தான். அவனது ஆடைகள்தான் ஆண்களுக்குரியதாக இருந்ததே தவிர நடையும் நளினமும்... அசல் பெண்மைதான். நீண்ட இடைவெளியின் பின்னர் இப்பொழுது பார்த்தால்... அவன், அவளாகி சடையும் 'சாரிப்பிளவுசு'மாக மோட்டார் சயிக்கிளில் பவனி வந்து கொண்டிருக்கிறான். அதுவேறு கதை, நான் சொல்ல வந்தது வேறு.

அந்தத் தெல்லிப்பழை பேருந்திலே கண்டதுபோல வேறு சில 'கேசு' களையும் எம்போன்றவர்கள் முன்னரும் கண்டிருக்கலாம். அந்த மார்க்கத்திலேயுள்ள இன்னொரு பேருந்து நிலையப் பகுதியிலேயே இன்னுமொன்று! அதுவும் நீளக் காற்சட்டையும் ரீசேட்டும்... தலைமையிரை அள்ளிக் கட்டுவதற்குப் பதில் கொண்டை போட்டிருந்தான். அதற்கு முன் கொழும்பு மட்டக்குளிப் பகுதியிலும் ஒருசில சிங்கள இளைஞர்களை அந்தக் கோலத்தில் கண்டிருக்கிறேன்.

குறிப்பிட்ட அந்த இளைஞன் குளப்பிட்டியில் பேருந்திலிருந்து இறங்கிச் சென்றான். 'தெல்லிப்பழை' வரை அவன் பயணம் செய்வான் என்று எதிர்பார்த்திருந்தவர்களுக்கு ஏமாற்றமாகப் போய்விட்டது. அதனால், அவர்கள் எல்லாரும் கடைசி முறையாக அவனைப் பார்த்துக் கண்களுக்குள் அவனது உருவைச் சிறைப்படுத்திக்

கொண்டனர். மற்றவர்களின் கவனத்தைத் தம்பால் திருப்புவதுதான் அவனின் நோக்கம் என்றால், அதிலே அவன் வென்றுவிட்டான் என்றுதான் சொல்ல வேண்டும்.

சர்வ வல்லமையும் பெற்றிருந்தவரான(?) ஜே.ஆர். ஜெயவர்த்தனா கூட 'தம்மால் எல்லாம் முடியும்... ஆனால் 'ஆணைப் பெண்ணாக்கவும் பெண்ணை ஆணாக்கவுமான வித்தையைத் தவிர...' என்றார். அப்படியிருக்கும்போது இவர்கள் எம்மாத்திரம்? சும்மா, கவனத்தைத் தம்பால் திருப்புவதற்காகத்தான் இந்த அர்த்தநாரீஸ்வர வேடமெல்லாம்..!

வெளிநாடுகளிலிருந்து திரும்புகின்ற எமது இளைஞர்களில் சிலர்கூட 'அப்படி'யும் மற்றும் பொருத்தமில்லாத சீத்தைக் காற்சட்டைகள், காலுக்குக் கால் வித்தியாசமான காற்சட்டைகள், முக்கால் காற் சட்டைகள், கடுக்கன்கள், தாயத்துக்கள் இத்யாதி கோலத்துடன் காணப்படுகிறார்களே... அதற்கும் அவர்கள் 'சாதனை'கள் என்று எதுவும் செய்து மற்றவர்களின் கவனத்தைத் தம்பால் திருப்ப முடியாமற் போனதுதான் காரணமாகவிருக்குமோ..? அதனால்தான் அப்படி இருக்குமோ..?

என்னைக் கேட்டால், இவர்களுக்கெல்லாம் முன்னோடி முன்னர் நான் குறிப்பிட்ட அந்த வைரமாளிகை (Diamond House) ஆசாமிதான் என்று சொல்லுவேன். நீங்களும் அதை மறுக்கமாட்டீர்கள் என்று நினைக்கிறேன்.

(01.05.05)

46

அண்ணன் காட்டிய வழியில்...

அண்ணன் - தம்பி இருவருமே பொதுநலத் தொண்டர்கள்தான். ஆனாலும் அண்ணன் பெற்றது போன்ற மதிப்பினைத் தம்பியால் அந்தவூர் மக்களிடமிருந்து பெறமுடியவில்லை. எந்தவொரு நிகழ்ச்சியிலும் அண்ணனுக்கே கௌரவம் கொடுத்து வந்தனர். அது தம்பிக்குப் பொறாமையாக இருந்தது. தானும் அண்ணனைப்போல புகழ்பெற வேண்டும் - அவனுக்கு அப்படிச் செல்வாக்குக் கிடைப்பதற்குக் காரணம் என்னவாக இருக்கும் என்பதைப் பற்றியெல்லாம் எண்ணத் தொடங்கினான். அண்ணனின் நடவடிக்கைகள் - பேச்சுக்களை எல்லாம் கவனித்துவரத் தொடங்கினான்.

அந்த ஊரிலே ஒரு சாவீடு. அதிலே ஓர் அங்கமாக இரங்கலுரை நிகழ்ச்சியும் நடைபெற்றது. அண்ணனை உரையாற்றும்படி அழைக்கிறார்கள். அவன் சோகமே உருவாக நின்று தனது உரையை நிகழ்த்தினான். இறுதியில் தாயை இழந்து துயரத்திலே ஆழ்ந்திருக்கும் மகனை நோக்கி, “அம்மா எப்படிப்பட்ட மகராசி... அவ உனக்கு மட்டுமா

தாயாக இருந்தார். இந்த ஊரிலுள்ள எல்லாருக்குமே அவள் தாயாகத்தான் இருந்தாள்..." என்றான்.

அண்ணனின் பேச்சை எல்லாரும் வியந்து பாராட்டினர். 'அந்தப் பிடி'யையே தானும் இனிமேல் பின்பற்ற வேண்டும் என்று தம்பியும் முடிவெடுத்தான்.

அதே ஊரிலே இன்னொரு சாவீடு. அங்கும் இரங்கலுரை நிகழ்ச்சி... அந்தச் சமயத்திலே அண்ணன் வெளியூர் போய்விட்டதால் தம்பிக்கு அந்த வாய்ப்புக் கிடைக்கிறது. அவனும் 'அழுவாரில் ஒருவன்' போல முன்வந்து அண்ணனிடமிருந்து பெற்ற அனுபவத்தைக் கொண்டு பேசுகிறான். இங்கு இறந்தவள் ஓர் இளம் பெண். துயரில் ஆழ்ந்திருப்பவன் அவளின் கணவன். தம்பி பேசி முடிக்கிறான். "அவதான் எப்பேர்ப்பட்ட மங்கை நல்லாள். அவ அவனுக்கு மட்டுமா மனைவியாக இருந்தாள்... இந்த ஊரிலுள்ள எல்லாருக்கும் தான்..."

சாவீட்டிலே குழப்பமேற்பட்டு தம்பி தப்பி வீடு வந்ததே பெரும்பாடுதான். சேவை செய்வதற்கு மட்டுமல்ல சபையிலே பேசுவதற்கும் பக்குவம் இருக்க வேண்டும் என்பதற்கான ஓர் எடுத்துக்காட்டுத்தான் இது. அதிலும் இரங்கலுரை என்னும்போது அதிலே மிகமிகக் கவனம் தேவை. எழுந்தமானத்திலே வாயில் வந்ததைச் சொல்லப்போனால் இடர்ப்பட வேண்டும்.

ஒரு நிகழ்ச்சி நினைவுக்கு வருகிறது... மறைந்தும் மறையாது நிற்கும் அந்த மனிதரின் நினைவஞ்சலியின் போது அது நடந்தது. மறைந்தவரைப்

பெருமைப்படுத்துவதாக நினைத்துக் கொண்டோ என்னவோ ஒருவர், மறைந்த சில எழுத்தாளர்களின் பெயர்களைக் குறிப்பிட்டு அவர்கள் மறைந்து விட்டார்கள்... (இன்னொரு பெயரைக் குறிப்பிட்டு அவரும் அங்கு நிற்கக் கூடியதாக) அவரும் சாகப் போகிறார்... ஆனால், நான் இப்போதைக்குச் சாகமாட்டேன்' என்று மறைந்தவர் தம்மிடம் சொன்னதாக அவர் சொன்னார். அவர் அப்படிச் சொல்லியிருக்கலாம். ஆனால் இவர் அதை அங்கு சொல்லியிருக்கத்தான் வேண்டுமா?

இரங்கலுரைக்கான தகுதி தங்களிடம் இல்லை என்று தாங்களாகவே உணர்ந்த சிலர் அந்த நிகழ்ச்சிக்கான ஆயத்தங்கள் நடக்கும்போதே 'எங்கே தங்களையும் கேட்டுவிடுவார்களோ' என்ற அச்சத்தால் அங்கிருந்து மெள்ள நழுவுவதைப் பார்க்க முடிகிறது. வேறு சிலர் 'அதுதான் சமயம்' என்று அந்த நேரம் பார்த்து உள் நுழைவதையும் பார்க்க முடிகிறது.

இரங்கலுரை எப்போதும் மிகச் சுருக்கமாகவே அமைய வேண்டும். நகைச்சுவை - கைதட்டல்களுக்கு இடம் வைக்கக்கூடாது. பேச வருபவரைப் பெரிதாக அறிமுகம் செய்வதோ - பின்னர் அவர்களுக்கு நன்றி கூறுவதோ கூட அவசியமில்லை. அந்த இடத்திலே எத்தனை பெரிய 'கொம்பு முளைத்தவர்கள்' இருந்தாலும் அன்றைக்கு அந்த மறைந்தவர்தான் பெரியவராகக் கருதப்பட வேண்டும். அவருடைய பெருமை - புகழ் - அவரின் மறைவால் ஏற்பட்ட ஈடுசெய்ய முடியாத இழப்பு - இவைகள் தான் பேசப்பட வேண்டும். அதற்காக..?

ஒரு பொல்லாதவன் - அந்தப் பொல்லாத தனத்தாலேயே ஊரை அச்சுறுத்தி வந்தவன். அவன் இறந்து விட்டான் - அவனுக்கும் அஞ்சலிக் கூட்டம். ஒரு பிரமுகர் இறந்தவனுக்கு இல்லாத புகழாரங்களை எல்லாம் சூட்டி அவனின் பெருமைகளை 'அளஅள' என்று உருக்கமாக அளந்து கொண்டிருந்தார்.

அந்நேரம் இறந்தவரின் தலைமாட்டிலே தலைவிரி கோலமாக இருந்தவள் - மயக்க நிலையிலிருந்து விழித்துக் கொண்டவள் போலக் கண்களைத் துடைத்துக்கொண்டு பெட்டியை எட்டிப் பார்த்தாளாம்... இறந்தவர், தனது கணவன்தானா என்ற ஐயம் வந்துவிட்டது அவளுக்கு...

(08.05.05)

47

‘சுக்குப் புக்கு’ ரயில் வண்டி

சென்ற மாதம் பொல்காவலைக்கும் அளவ்வைக்குமிடையேயுள்ள யாக்கல்மோதர ரயில் கடவையில் ஏற்பட்ட பயங்கர விபத்தினை மறந்துவிட முடியாது. அந்த ‘ரயில் - பயணிகள் பஸ்’ விபத்திலே 38 பேர்கள் உயிரிழந்தும் பலர் காயமடைந்துமுள்ளனர். அத்தனை பேர்களும் பஸ் பயணிகளே! பஸ்ஸை மோதிய ரயில் அதனை 500 யார் தூரம் வரை இழுத்துச் சென்றதாம். விபத்துக்கு பஸ் சாரதி - நடத்துநர்களின் கவனயீனமே காரணம் என்றும் சொல்லப்படுகிறது.

அந்த விபத்திலே ரயில் பயணிகளுக்கோ ரயிலுக்கோ அவ்வளவு பாதிப்புகள் ஏற்பட்டதாகத் தெரியவில்லை. வாழை முள் மரத்திலே மோதினாலும் சரி முள் மரம் வாழையில் மோதினாலும் சரி சேதம் வாழைக்குத்தான் என்பார்கள். அது ரயிலுக்கும் பொருந்தும். ரயில் ‘சடின் பிறேக், போட்டிருந்தால்தான் பாரதூரமான விளைவுகள் ஏற்பட்டு அது தடம்புரண்டு அதைவிடப் பன்மடங்கு ரயில் பயணிகள் உயிரிழந்திருப்பார்கள்.

ரயில் தனக்கெனவுள்ள தண்டவாளத்திலே நேரக் கட்டுப்பாடு - வேகக் கட்டுப்பாடுகளுக்கு அமையத்தான் ஓடிக்கொண்டிருக்கும். அதைத் தடுக்கின்ற உரிமையாருக்குமே இல்லாமல் போய்விடுகிறது. அதனோடு போய் வில்லங்கத்துக்கு மோதிக் கொள்வதற்கு யார் தான் முன்வருவர்? பொழிப்பாகச் சொல்லப் போனால் ரயிலோ அதன் சாரதிகளோ தவறாக நடந்து கொள்வதில்லை. 'இப்படி ஓர் அசம்பாவிதம் நடந்து விட்டதே என்று யாரும் ரயிலைக் கொளுத்தப் போவதுமில்லை.' ரயில் சாரதிகள் விளக்கமறியலுக்கு அனுப்பப்படுவதும் இல்லை.

நடிகர் எஸ்.வி. சுப்பையாவை, குணசித்திர நடிகராக அறிமுகப்படுத்திய அந்தக் காலத்துப் படம் 'வள்ளியின் செல்வன்' என்பதாகும். படம் வெளிவந்த காலத்திலே அதனைப் பார்க்க முடியாதவர்களும் பின்னர் அது 'புதுக்கொப்பி'யாக வந்தபோது பார்த்திருக்கலாம். அதிலே பல சிறுவர்கள் ஒருவர் தோளை ஒருவர் தொட்டவாறு வரிசையாகப் பாடியவாறு ஓடி ஓடி ரயில் விளையாட்டுக் காட்டுகிறார்கள். அந்தப் பாட்டிலே வருகின்ற ஓர் அடி... 'தண்டவாளத்தின் 'இசுக்குறு' ஆணியை எவனோ ஒருவன் பெயர்த்து விட்டதாலே (ரயில்) அரைமணி நேரம் லேட்...'

(இப்போதைய பெரியவர்கள் சிறுவர்களாக இருந்த அந்தக் காலத்திலே அந்த ரயில் விளையாட்டையும்தான் ஆடி மகிழ்ந்திருந்தார்கள். அதற்குக் காரணமாக இருந்தது அந்த 'வள்ளியின் செல்வன்' பாட்டுக் காட்சிதானோ?)

ஆமாம்! 'இசுக்குறு' ஆணிப் பிரச்சினைகள் போன்ற அசம்பாவிதங்கள் ஏற்படாத பட்சத்திலே ரயில் நேரம் தவறாது கட்டுப்பாட்டுடன் தான் ஓடிக்கொண்டிருக்கும். அந்தக் காலத்திலெல்லாம் காலையில் சேவல்கள்கூட ரயிலைப் பார்த்துத்தான் கூவுவதுண்டாம்... (?)

எவரேனும் ரயில் வரும்போது தண்டவாளத்தின் குறுக்கே பாய்ந்து உயிரை மாய்த்துக் கொண்டதாக வைத்துக் கொள்வோம். அந்த இடத்திலே கூட ரயில் அதிக நேரம் நின்று 'துக்கம்' கொண்டாடிக் கொண்டிருக்கமாட்டாது. ஆரம்ப விசாரணைகளைப் பதிவு செய்துகொண்டு, சடலத்தைப் பொதி செய்து கொண்டுபோய் அடுத்த நிலையத்திலே ஒப்படைத்துவிட்டுத் தன்பாட்டிலே போய்விடும்.

அப்படியான அசம்பாவிதங்களால் ஏற்படுகின்ற தாமதங்களை மட்டும் ரயில், பின்னால் வருகின்ற நிலையங்களுக்கிடையேயான தூரத்தில் தனது வேகத்தைக் கூட்டி அதனைக் கூடியவரை ஈடுசெய்யும். இவ்வளவும் ரயிலின் 'கடமை - கண்ணியம் - கட்டுப்பாட்டு' விதிகளை எடுத்துக் காட்டுவதற்காகச் சொல்லப்பட்டவை.

ரயில் பெட்டிகளில் 'அபாயச் சங்கிலி' என்றிருக்கும். அதற்கும்தான் கட்டுப்பாடுண்டு. கைக்குட்டை, தொப்பி பறந்துவிட்டதற்காகவெல்லாம் அதனை இழுத்து ரயிலை நிறுத்த முடியாது. தகுந்த காரணம், பெறுமானம் இல்லாமல் அதனை இழுத்தால் தண்டனை - அபராதம் என்றிருக்கிறது.

ஒரு சமயம் ராஜாஜி அவர்கள் வெங்கட சுப்பையர் என்ற பிரபல வக்கீலுடன் ஒரு கூட்டத்திலே பேசிவிட்டு ரயிலில் சென்னைக்குத் திரும்பிக் கொண்டிருந்தார். வெங்கட சுப்பையர் ஜன்னல் ஓரமாக அமர்ந்து பயணித்துக் கொண்டிருந்தார். அவருக்குப் பக்கத்திலே ராஜாஜி.

திடீரென்று ஓர் இடத்திலே வக்கீலின் கைக்கடிகாரம் நழுவி ஜன்னல் வழியாக வெளியே விழுந்துவிட்டது. அது அவருக்கு அன்புப் பரிசாகக் கிடைத்த - அவர் உயிருக்கு உயிராகப் பாதுகாத்துவந்த கடிகாரம். அதனால் அவர் “ஐயையோ, கைக்கடிகாரம் வெளியே விழுந்துவிட்டதே” என்று சத்தம்போடத் தொடங்கிவிட்டார். ராஜாஜியோ பதட்டப்படாமல், பதில் எதுவும் சொல்லாமல் தம்பாட்டுக்கு ஒன்று, இரண்டு, மூன்று என எண்ணிக் கொண்டிருந்தார்.

வெங்கட சுப்பையர் மிகவும் வேதனைப்பட்டார். “நான் தவித்துக் கொண்டிருக்கிறேன். நீங்கள் கொஞ்சம்கூட அக்கறைப்படாமல் என்னவோ செய்து கொண்டிருக்கிறீர்களே” என்றார். அப்போதும் ராஜாஜி பதில் ஒன்றும் பேசவில்லை. தம்பாட்டுக்கு விடாமல் எண்ணிக் கொண்டிருந்தார்.

அடுத்த நிலையத்திலே ரயில் நின்றது. ராஜாஜி நிலையப் பொறுப்பாளரை அழைத்துக் கூறினார். “சார், நாங்கள் வரும் வழியில் நண்பரின் கைக்கடிகாரம் வெளியே விழுந்துவிட்டது. அந்த இடத்திலிருந்து தந்திக் கம்பங்களை விடாமல் எண்ணிக்கொண்டே வந்திருக்கிறேன். இருபது

கம்பங்களுக்கு அப்பால் அது கிடைக்கலாம். தயவு செய்து யாரையாவது அனுப்பி அதைத்தேட ஏற்பாடு செய்யுங்கள். அது கிடைத்துவிட்டால் எங்களுக்கும் அறிவியுங்கள்.” அப்படியே சில நாட்களில் கடிகாரமும் அவர்களுக்குக் கிடைத்துவிட்டது.

ராஜாஜி அவர்கள் பதட்டம் அடையாமல் புத்திசாலித்தனமாகச் செயற்படுவதில் வல்லவர் என்பதற்காக இந்த நிகழ்ச்சியைச் சொல்வதுண்டு. அவர் நினைத்திருந்தால் அந்த இடத்திலேயே ரயிலை நிறுத்தியிருக்கலாம். அவர் அப்படிச் செய்யாததுதான் சிறப்பாகச் சிந்திக்கத்தக்கது.

(15.05.05)

48

பெருமைக்குரிய 'பொல்காவலை வடே'

யாழ்ப்பாணம் 'கிராண்ட பஜார்' வீதியிலுள்ள 'சுப்பையா சாறி எம்போறியம்' முன்பாக அந்த 'பரீனா' கார் 'சடின் பிரே'க்குடன் நிறுத்தப்பட்டது. காரிலிருந்து கறுவாக்காட்டு நாகரிக ஜோடி போன்ற அரசரத்தினமும் அந்த அழகியும் இறங்குகிறார்கள்...

அவர்களை 'சுரையா கபே'க்காரர்கள் வரவேற்று உபசரிக்கிறார்கள். அங்கு 'ஓவல்' குடித்துவிட்டு 'பில்' பணத்தைக் கொடுக்கும்போது அரசரத்தினமும் முதலாளியும் ஆங்கிலத்தில் ஏதோ பேசிக் கொள்கிறார்கள். 'அதுக்கென்ன சேர்... ஆனால் ஓர் அரை மணித்தியாலம் சுணங்கும்... ஆயிரம் போதுமா சேர்?' என்றார் மீண்டும். வந்தவர்கள் பக்கத்துக் கடைவரைக்கும் போய்விட்டு வருவதாகச் சொல்லி வெளியேறுகிறார்கள்.

அடுத்து 'சுப்பையா சாறி எம்போறியத்திலே' அவர்களுக்குத் தடபுடலான வரவேற்பு. முதலாளி சுப்பையாவோ ஓடிச்சென்று அங்குள்ள மெற்றீறியல் முழுவதையும் எடுத்து மேசைமீது பரப்புகிறார். ஆயிரம் ரூபாவுக்கு பிளினஸ் - பேரம் பேசாத - அலுப்பில்லாத வியாபாரம்.

‘பேர்சை’த் திறந்து பார்த்துக்கொண்டே அரசரத்தினம் ‘மனி கொஞ்சம் குறையுது போலக் கிடக்கு... பெடியனை ஒருக்கா சுரையா கபே வரைக்கும் என்னுடன் அனுப்பி விடுங்கோ எடுத்துக் கொடுத்து விடுகிறேன்’ என்றார்.

சோமு பார்சலைக் காரில் வைத்துவிட்டு ஐயாவுடன் சுரையா கபேக்குப் போகிறான். அங்கு ‘அது’ இன்னமும் முடியவில்லை என்பதற்காக அரசரத்தினம் அவர்களைக் கடிந்து கொள்கிறார். தமக்கு நிற்கநேரமில்லை; அந்த ஆயிரத்தையும் இவனிடத்திலே கொடுத்து விடுங்கள் என்கிறார். அதை வாங்கிக்கொண்டு போகும்படி சோமுவிடமும் கூறுகிறார்.

கடைசியாக சுரையா கபேயிலிருந்து சோமு கொண்டு வந்த பார்சலை சாறி எம்போறியத்தார் வெட்டிப் பார்த்தால்... சூடு அகலாத சுகந்த மணம் வீசுகின்ற ஆயிரம் வடைகள்.

***

இது அமரர் கே.வி. நடராசன் 1960 காலப்பகுதியில் எழுதிய ‘கனவான்’ சிறுகதையின் சுருக்கம். பின்னர் அவர் வெளியிட்ட ‘யாழ்ப்பாணக் கதைகள்’, ‘வேலி’ கதைத் தொகுதிகளிலும் அக்கதை இடம் பெற்றிருக்கிறது. அந்தக் காலத்திலே ஆயிரம் ரூபாவின் மதிப்பு... வடை ஒன்று ஐந்தோ பத்துச் சதத்துக்கு விற்ற காலம்... இப்பொழுது புரிந்திருக்குமே கனவானாக வந்தவர் செய்த மோசடி...

மேற்படி கதையினை அப்பொழுது வெளியான ஓர் உண்மைச் செய்தியைக் கருவாகக் கொண்டே ஆசிரியர் எழுதியிருக்கிறார். அப்படியானால் அந்த அரசரத்தினம்

யாராக இருக்கலாம்? 'சுரையா கபே' 'சுப்பையா சாறி எம்போறியம்' எல்லாம் எவையாக இருக்கலாம் என்றவாறாகவெல்லாம் எண்ணத் தலைப்பட்டு விட்டீர்களா? சும்மா போங்கள்... நான் இந்த வாரம் வடையைப் பற்றித்தான் எழுதப்போகிறேன்.

தோசை, வடை என்பன தமிழர்களுக்கேயுரிய பாரம்பரிய உணவுப் பண்டங்கள். தமிழர்களுக்கு எதிராக இனவாதம் பேசும்போதும் சிங்களவர்கள் தோசை, வடையைக் குறியீடாகக் கொள்வதுண்டு. ஆனால் அவர்களே சைவக் கடைகளுக்குச் சென்று அவைகளைச் சுவைக்கவும் தவறுவதில்லை. பின்னர் அவர்களும் தாம் 'வடை' சுடப் பழகிவிட்டனர்...

ரயில் பயணங்களின் போதெல்லாம் நிலையத்துக்கு நிலையம் உணவுப் பொருள்கள், பண்டங்கள் என்றெல்லாம் விற்பனைக்கு வரும். வவுனியா என்றால் கச்சான், குருநாகல் என்றால் தென்னம் பூரான் என்பதுபோல பொல்காவலை வந்தால் வடை வரும். 'பொல்காவலை வடை' என்றால் அதற்குத் தனிச் சிறப்பு.

பொல்காவலை ரயில் நிலையத்திலே ரயில் நின்றதும் ரயில் பெட்டிகளுக்குள்ளும், பெட்டி சன்னல் ஊடாகவும் மிளகாய் பொரியலும் தலைநீட்டிய அந்த 'வடே' யாவாரம் குடுபிடிக்கும். தமிழர்களும் தான் அதை விரும்பி வாங்குவார்கள். அதன் சுவையே தனியானதுதான். அதுதான் சொன்னேனே, சிங்களவர்களும் வடை சுடப் பழகிவிட்டார்களே, என்று...!

பொல்காவலை வடையைப் போலவே கொழும்பு கொச்சிக்கடை வடையும் இன்னொரு வகையில் சுவையும் சிறப்பும் வாய்ந்தது. அங்குள்ள புனித அந்தோனியார்

வீதியிலுள்ள குறிப்பிட்ட அந்த இடத்திலே தயாராகும் நெல்லிக்காய்ப் பருமனான அந்தச் சிறிய வடைகளின் சுவையும் தனித்துவமானதே!

ஏ-9 பாதை திறந்த பின்னர் அந்த வகை வடைகள் இங்கும் அறிமுகமாகிவிட்டன. ஆரிய குளத்திலே ஆரம்பித்த இந்த வியாபாரம், இன்று மூலை முடுக்கெல்லாம் கூடச் 'சூடு' பிடித்துவிட்டது. நடமாடும் கண்ணாடிப் பெட்டி வண்டியில் வைத்து நடத்தப்படும் இந்த வியாபாரம் கொத்து ரொட்டி போல 'ஒளிவுமறை' வின்றி பகிரங்கமாகவே நடத்தப்படுகிறது. இறால் வடையையும் கூடவே காட்சிக்கு வைத்துக்கொண்டு, எல்லாவற்றையுமே ஒரே எண்ணெய்ச் சட்டிக்குள் போட்டுக்கொடுக்கிறார்கள். அதனால் அந்த 'ரேஸ்ட் வடையை' கண்டு முகம் சுழிப்பவர்களும் இருக்கிறார்கள்.

* * *

ஒரு போட்டி என்று வந்தபோது ஒருவன் நூறு வடைகளைத் தின்று சாதனை படைத்து விட்டான். அதுவும் சாதாரண ரேஸ்ட் வடையோ கொச்சிக் கடை வடையோ அல்ல; 'சுரையா கடை' வடைகள்...

'எப்படியப்பா இந்தச் சாதனையை உன்னால் நிலைநாட்ட முடிந்தது?' என்று ஒரு பத்திரிகையாளர் ஆசாமியைக் கேட்டார். அதற்கு அந்த ஆசாமி சொன்ன பதில் பின்வருமாறு:

'சற்று முன்னர்தான் சுரையா கடையிலிருந்து நூறுவடைகளை வரவழைத்துச் சாப்பிட்டுப் பார்த்தேன். முடியக்கூடியதாக இருந்தது... அந்தத் துணிச்சல் தான்...'

(22.05.05)

49

கணவர் ஓடிற்ற(ர்)

தமிழ்நாடு இறையியல் கல்லூரி முதல்வர் பேராசிரியர் எம். ஞானவரம் அவர்கள் யாழ்ப்பாணத்திலே வெளியிட்ட சில கருத்துக்கள் சிந்தனைக்குரியன. அவற்றிலே ஒன்று -

“ஒரு சகோதரி இங்கிருந்து இந்தியாவுக்குப் படிக்க வந்திருந்தார். அவரை நான் ‘இன்ரவியூ’ பண்ணவேண்டிய நிலை. அவர் திருமணமானவர்.

“உங்களின் கணவர் என்ன வேலை?” என்றேன். அதற்கு அவர் ‘ஓடிற்றர்’ என்றார். நான் அப்படியே அசந்து போனேன். ‘ஏன் ஓடினார்? எதற்கு ஓடினார்?’ என்று கேட்டேன். உடனே அந்தம்மா “நீங்க தப்பா புரிஞ்சுவிட்டீங்க. எனது கணவர் ‘ஓடிற்றர்’ வேலை செய்கிறார்... நாங்க அங்கே ‘ஆடிட்டர்’ என்று சொல்வதை நீங்க இங்கே ‘ஓடிற்றர்’ என்று சொல்கிறீர்கள்.”

Auditor (கணக்காய்வாளர்) என்ற ஆங்கில வார்த்தையை எப்படி உச்சரிக்க வேண்டும், யாரின் உச்சரிப்பு சரியானது என்பதற்குப் பேராசிரியர் விளக்கமளிக்கவில்லை.

உச்சரிப்பால் மட்டுமல்ல சில சமயங்களில் வார்த்தைகளாலும் கூட விபரீதங்கள் ஏற்படலாம். 'நீங்கள் இப்பொழுதும் கந்தரோடையா?' என்று ஆண்களைக் கேட்கலாம். பெண்களை - அதுவும் மணமானவர்களைக் கேட்டால் எப்படியிருக்கும்?

மன்னிக்கவும், இந்தியர்களுக்கு 'ஓ' என்பது ஒவ்வாமை போன்றது. அந்த உச்சரிப்பு அவர்களுக்கு வரவே வராது. ஆங்கிலத்திலே 'ஓ' வென்று தொடங்குவதெல்லாவற்றுக்கும் அவர்கள் 'ஆ' தான். ஆடிட்டர், ஆபிஸ், ஆட்டோகிராவ், ஆட்டோ... போதாக்குறைக்கு நம்மவர்களையும்ல்லவா அவர்கள் 'ஆட்டோக்காரர்'களாக்கி விட்டார்கள்.

அதற்கு வித்துவான் க.ந.வேலன் அவர்கள் ஒரு விளக்கம் சொல்வதுண்டு. அவர்கள் பிறமொழிச் சொற்களை இந்திய மரபுக்கேற்றவாறு ஏற்றுக் கொள்வதால்தான் அப்படி என்று! ஆங்கிலம் தெரிந்தவர்களால் கூட ஒரு நாட்டினர் பேசுகின்ற ஆங்கிலத்தை இன்னொரு நாட்டவர்களால் சரியாகப் புரிந்துகொள்ள முடியாமலிருப்பதும் உண்மைதான்... ஆனால், இந்தியர்களின் 'ஆங்கில'த்தையும் அந்த வகையில் சேர்த்துக் கொள்ளலாமா? சிந்தியுங்கள்...

சிலர் வடமொழி எழுத்துக்களைத் தேவையற்ற இடங்களிலேகூட வலிந்து சேர்த்துக் கொள்வார்கள். ஆஸ்டுக் குஸ்டி, வேஷ்டி என்பதுபோல... இன்னும் சிலருக்கோ அத்தகைய வார்த்தைகள் நாவிலே வரவே வராது. அதற்கொரு எடுத்துக்காட்டு.

ஒரு வாத்தியாருக்கு 'புஷ்பம்' என்று உச்சரிக்க வராது. அதற்குப் பதிலாக 'புப்பம்' என்றே சொல்லி வந்தார். வேறு

வழியில் ‘பூ’ என்றும் சொல்லுவார். அவரிடம் படித்துக்கொண்டிருந்த மாணவன் ஒருவன் ‘புஷ்பம்’ என்று தெளிவாகச் சொல்லுவான்.

இதைக் கவனித்து வைத்திருந்த கிராமத்துப் பெரியவர் ஒருவர் அவரின் வாயைக் கிளறும் நோக்கிலே, “என்ன வாத்தியார்? நீங்கள் புப்பம், பூ என்கிறீர்கள். அந்த மாணவனோ ‘புஷ்பம்’ என்கிறான். இதிலே எது சரி?” என்று கேட்டார்.

அதற்கு விடுவாரா வாத்தியார்? புத்திசாலித்தனமாகப் பதில் சொல்லிச் சமாளித்தார். ‘பூ’ என்றும் சொல்லலாம். ‘புப்பம்’ என்றும் சொல்லலாம். அந்தத் தம்பி சொன்னது போலவும் சொல்லலாம்.”

சரியான இடத்திலே குறியீடுகள் இடத்தவறுவதாலும் சரியானபடி சந்தி பிரிக்கத் தவறுவதாலும் கூடப் பொருள் மாறுபட்டு விபரீதமான விளைவுகள் ஏற்படலாம்.

ஆங்கிலேயரின் ஆட்சிக் காலத்திலே, யாழ்ப்பாணத்திலே நடந்த ஒரு வழக்கிலே குற்றவாளிக்கு எத்தகைய தண்டனை வழங்கலாமென்று கேட்டு கொழும்பு தேசாதிபதிக்கு எழுதினார்களாம். அதற்குத் தேசாதிபதியிடமிருந்து வந்த பதில் ‘அவனைக் கொல்லாதீர்கள் விட்டு விட்டுங்கள்’ என்பதாகும். (Kill him not, leave him) ஆனால் இங்கு அதற்கு இவர்கள் கொண்ட பொருளோ ‘அவனைக் கொல்லுங்கள், விட்டு விடாதீர்கள்’ (kill him, not leave him) என்பதாம்.

ஒரேயொரு காற்புள்ளி (Comma) இடம்மாறியதால் ஏற்பட்ட விளைவைப் பார்த்தீர்களா?

ஆரம்ப காலத்திலே தமிழ்வாணன் அவர்கள் தாம் கேள்விப்பட்டதும் நாட்டிலே வழக்கிலுள்ளதுமான நூறு சிரிப்புக் கதைகளைத் தொகுத்து வெளியிட்டிருந்தார். இந்த வகைத் தொகுப்புகளிலே அந்நூல் மிகவும் சிறப்பு வாய்ந்தது. எவ்வளவு முயன்றும் அதனை இப்போது பெறமுடியாமற் போய்விட்டது. நினைவுக்கெட்டிய வகையிலே அதிலேயிருந்த ஒரு கதையைச் சொல்லுகிறேன்.

இரண்டு நண்பர்கள் மிகுந்த பசிக்களையுடன் அந்த ஊருக்குள் (சிவகாசியாக இருக்கலாம்) வந்து சேருகிறார்கள். எங்காவது ஒரு சாப்பாட்டுக் கடை இருக்குமா என்று தேடிக்கொண்டிருக்கிறார்கள்... ஊஹ்... கிடைக்கவில்லை.

கடைசியாக ஒரு கடை முன் வந்து நிற்கிறார்கள். அது சாப்பாட்டுக் கடைதான். ஆனால் விளம்பரப் பலகையிலே 'இங்கே சாப்பாடு போடப்படும்' என்பதைப் பின்வருமாறு தவறாகச் சந்தி பிரித்து எழுதியிருந்தார்கள்.

'இங்கே சாப்பாடுப்போடப்படும்...'

இதனை ஒருவன் சிரமப்பட்டு வாய்விட்டுப் படிக்க... மற்றவன் சொன்னான். 'இது வெடிக்கடையடா... வாடா... மேற்கொண்டு போய்ப் பார்ப்போம்.'

(29.05.05)

இந்த நூலாசிரியரின் முந்தைய நூல் பற்றி ...

“சுருங்கச் சொல்லி விளங்க வைக்கும் பண்பும், எழுத்தும் சிலைகுவாக எவருக்கும் சீத்திக்கிறது எனச் சொல்ல முடியாது. பலருக்கு, சிலைகுவாகவும் எளிமையாகவும் எடுத்துக்கொண்ட பொருளைப் பரிவார்த்தனை செய்யும் ஆற்றல் எனதில் வரப்பெறுவதில்லை. இந்தப் பின்னணியிலே ஆழமான செய்திகளை, சிலைகு நடைபில் வாசகரிடம் பேசுவது போன்று, நகைச் சுவையுடனையும் கலந்து ஆசிரியர் பொ. சண்முகநாதன் எழுதக்ஷயைவர் என்பது இத்தொகுப்பு மூலம் நிரூபணமாகிறது.”

- கே. எஸ். சிவகுமாரன்.

“நகைச்சுவையான விடயங்களை எழுதுவது சற்றுக் கடினமான பணியாகும். எனினும் தமக்கே உரித்தான மொழி நடைபில் அதனைச் சாந்தியமாக்கி இருக்கிறார் “சண் அங்கின்” எழுமானான விடயத் தேர்வோடு நனைந்து பார்க்கவும், அவற்றில் நகைக்கக் ஶயைவற்றில் சீர்க்கவும், அவ்வாறான சில விடயங்களைபீட்டுச் சீந்திக்கவும் ஶயை வகையில் அவரது எழுத்துக்கள் காணப்படுவது நலைப்புப் பொருத்தத்தை மெய்ப்பிக்கின்றன.”

- சியல்வாணன் (உதயன்)

“சமீப காலத்தில் ஈழத்தில் வெளியான சிறந்த நூல்களில் இந்த ‘லைட் றீங்’ நூலைக் குறிப்பிட்டுச் சொல்லலாம். இந்நூல் எத்தகையவருக்கும் ஶற்றது. சலிப்புத்தட்டாத நூல் எவருக்கும் ஶற்றது தானே! சிவர் இந்த முக்கியமான அம்சத்தில் பெற்றிருக்கும் வெற்றி மேலும் பல பயன்படுத்தக்க விஷயங்களைத் தொட்டு எழுதுவதற்கு சிவரை ஶக்களுவிக்குமானால் நாம் கொடுத்து வைத்தவர்களாக இருப்போம்.”

- அ. கனகசூரியர் (தினகரன்)

“...சுருங்கச் சொல்லி விளங்க வைப்பவர். வாசகர்களுடன் உரையாடுவது போன்ற எளிமையான நடை, தொடர்ந்து படிக்கத் தூண்டும் வகையில் எழுதுவதும், சலிப்புத் தட்டாமல் எழுதுவதும் சிவரின் தனிச்சிறப்பு. சிவருடைய கட்டுரைகளைப் படித்தால் சிலைங்களை சிலைக்கிய மற்றும் வரலாற்றுப் பதிவை சுவையாகவும் சலயமாகவும் அறியலாம். சிவருடைய எழுத்து, அனூபவ முதிர்ச்சியையும் அறிவு வளர்ச்சியையும் தெள்ளத் தெளிவாக எடுத்துக் காட்டுகிறது.”

- மணிமேகலைப் பிரசுரத்தர்